

Spencer Knight

OSVETA

YU ISSN 0353-2399

9 770353 239006

Spencer Knight

OSVETA

**VJESNIKOVA
PRESS
AGENCIJA**

Glavni i odgovorni urednik: Milivoj Pašiček

Izdavač: NIŠPRO VJESNIK (v.d. predsjednika RO NIŠPRO Vjesnik
Vladimir Slijepčević)

– OOUR Informativno-revijalna izdanja (direktor Božidar Radman)

Predsjedavajući Savjeta: dr. Ivan Krtalić

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i
jedinstva 4

Telefoni: 041/526-089, 515-555 i 519-555

Telex: 21 121 YU VSK

Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.), Marija Jurela (ured-
nica), Pavle Lugarić (zamjenik gl. i odg. urednika), Milivoj Pašiček, Bi-
serka Pupavac (pomoćnik gl. i odg. urednika)

Tisak: OOUR Štamparska proizvodnja

Urednik: Ana Hrastović

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Spencer Knight: Osveta

**Naslov originala: The Boy and the Gun-
fighter**

Copyright: VPA

Recenzija: Miroslav Kiš

Prijevod: Tomislav Odlešić

Laso broj 828 izlazi 25. 8. 1989.

u nakladi od 60.000 primjeraka

I

Proljetne su kiše potaknule pupanje vrba i topola duž rječice i nicanje trave na zemlji koju farmeri nisu još počeli obrađivati.

U podnožju brda smjestila se farma čije su građevine bile nedavno obojene i sve ograde besprijekorne. Za razliku od većine farmi u tom dijelu Kolorada u koji su tek počeli pristizati doseljenici, na tom se posjedu, sudeći prema svemu, nije oskudijevalo u novcu.

Oko pola kilometra od kuće, na polju pokraj ceste za Singleshoe, orao je farmer i ostavljao iza sebe ravne brazde. Na pašnjaku nedaleko od rječice koja je razdvajala tu farmu od susjedne, bdjeli su nad stadom goveda dječak i njegov pas. Na velikom polju blizu kuće, uklanjao je najamnik korov i pripremao zemlju za prvu sjetvu.

U kući i dvorištu marljivo su radile farmerova žena i obje kćeri. Svanulo je proljeće, trebalo je izbrišati tragove prohujale zime i početi život iznova.

Na cesti se pojavi skupina jahača. Dojahali su iz pravca Singleshoea, grada u kojem su se snabdijevale farme iz cijele okolice. Zaustavili su se i popričali s farmerom. On ubrzo ispregne konje i odvede ih u hlad pod drvećem. Ostavivši ih da ondje pasu, krene s jahačima prema kući. Mahne najamniku neka im se pridruži.

Kad su ušli u široko dvorište, iziđe na verandu zgodna šesnaestogo-

dišnjakinja i zakloni oči rukom kako bi vidjela došljake. Činilo se da se razveselila što imaju goste i, okrenuvši se, doviknula je kroz otvorena vrata iza sebe. Kad su se jahači zaustavili pred bijelom ogradom od kolja što je okruživala kuću, pridruži joj se majka. Kroz prozor na prvom katu, još držeći u ruci krpu kojom je brisala prašinu, izviri tamokosa djevojka, dvije godine starija od sestre.

Franklin Weston, vlasnik farme, veselo je razgovarao s jahačem s kojima se vraćao s polja na kojem je maloprije orao.

– Anges – dovikne sada ženi. Henry se navratio k nama jer bi htio vidjeti naše konje. Treba nekoliko rezervnih konja za svoje ljude, pa mu je Cam Luck iz konjušnice savjetovao neka se raspita kod nas.

Njegova žena obriše ruke o pregaču i osmehne se jahačima.

– Želite li popiti nešto hladno, šerife Carre? – zapita. – Uvjerena sam da ste se vi i vaši ljudi zagrijali jašući ovamo.

– Dovoljna nam je voda s vašeg zdenca, Anges – odgovori Henry Carr, skinuvši s glave besprijekoran bijeli šešir. – Treba da odem danas još na nekoliko mjesta, pa bih htio odmah pogledati te konje. Budući da netko podmeće požare u dolini, za proteklih smo nekoliko tjedana bili neprestano u pokretu i iscrpili konje.

Njegovi su ljudi pošli za najamnikom prema bunaru i ondje su iz vedra pili hladnu, svježvu vodu. Konji su im se okupili oko korita za napajanje nedaleko od staje i napajali se.

Dvojica odu u staju dok je treći pregledavao ambar i kućicu u kojoj je živio najamni radnik. Izišli su prije nego što je itko, osim djevojke na prozoru na prvom katu, opazio što se zbiva. Ona se žurno spustila po stubama i izjurila na verandu.

— Zašto zaviruju u sve građevine, tata? — zapita. — Zar nešto nije u redu?

Na Carrovu licu izblijedi smijeh. Polako je vratio šešir na glavu.

— Previše vidite, gospodice Weston — reče. Na njegov znak, jedan od njegovih ljudi izvuče revolver i uperi ga u najamnika.

Weston je to iznenadeno gledao.

— Što se događa, Henry? — obrati se tada šerifu.

— Nismo došli ovamo zbog konja — odgovori hladno šerif. — Donosim ti poruku tvojih susjeda iz doline.

— Ako mi itko iz ove doline želi kazati nešto — reče odlučno Weston, netremice promatrajući šerifa — svi znaju gdje živim.

— Htjeli bi da ovu poruku dobro shvatiš. Zamolili su me da ti je osobno prenesem, jer će ti to pokazati da se ne šale.

Ona dvojica koji su već bili u staji tjeroali su stoku iz nje u obor. Najamnik je to nemoćno gledao, zjapivši se od srdžbe.

— Što radite s tim blagom? — vikne.

Weston krene kroz dvorište prema staji, ali mu šerif, još sjedeći na konju, zakrči put.

— Ne miči se, Westone — prozbori. — Mislim da će te zanimati ono što ti moram reći.

Budući da nije mogao proći mimo konja, Franklin Weston ustukne prema vratima u ogradi od kolja.

— Što hoćeš? — zapita gnjevno.

— Ti si školovan čovjek, Westone.

Studirao si na Istoku i upoznao mnoge ugledne ljude. Stoga gledaš svisoka na svoje susjede, zar ne?

— Ni govora. Dobro znaš da to nije istina — odvрати ljutito Weston.

— Svi su oni pošteni ljudi. Većina dolazi u moj dom i ja u njihov.

— Oni misle drukčije. Čini im se da smatraš sebe vrednijim zato što si bogat i školovan. Dozlogrdila im je tvoja oholost. Poručuju ti preko mene da zauvijek odeš iz ovog kraja. Do sutrašnjeg svitanja. Budeš li ujutro još ovdje, morat će poduzeti nešto ozbiljnije.

Franklin Weston zanijemi za trenutak. Kad je napokon mogao progovoriti, jedva jedvice je prigušio bijes u glasu.

— Ne vjerujem ti, Carre. Nijedan ti farmer u ovoj dolini nije rekao o meni nešto takvo. Mislim da se nastavlja ono što se zbivalo cijelu zimu. Obitelji odlaze bez traga, pale se staje i ambari, dolinom jašu razularene skupine i noću pucaju u kuće. — Letimice pogleda obor. — Zbog toga ste mi istjeroali stoku iz staje, zar ne? Staju ćete spaliti? — Korakne naprijed tako da je gotovo dotaknuo Carrovu čizmu. — Vjerojatno si i one druge farmere posjećivao sa svojim pomoćnicima i prenosio im susjedske poruke. E, to ti kod mene neće upaliti! Neću nikome dopustiti da me istjera iz moje vlastite kuće!

Šerif je sjedio nepomično i gledao ga odozgo, mirno sklopivši ruke na jabuci sedla. Polako se nasmiješi.

— Ako se ne varam, upravo si me nazvao lažljivcem, Westone — reče. Izvuče revolver i uperi ga u farme-rovu glavu. — To mi se ne sviđa.

U tom trenu Agnes Weston pritrči mužu.

— Nije naoružan — prigovori. — Ako ga ustrijelite, to će biti ubojstvo!

— Pametnije mu je da me ne izaziva, Anges. Ustrijelim li njega, morat ću pobiti i vas i vaše kćeri kako ne bi bilo nikakvih svjedoka. —

Osvrne se prema svojim ljudima. – Prihvatite se posla.

– Ne smijete to učiniti – progovori ljutito starija kći, prišavši ogradi verande. – Nije pošteno.

– Dakle, u toj bi mi obitelji mnogi htjeli soliti pamet – odvrati Carr, tiho se nasmijevši. – Kad bih bio na vašem mjestu, čvrsto bih zatvorio lijepa ustašca.

Kroz vrata i prozore velike staje počne sukljati dim. Uskoro je plamen već gutao teške drvene grede.

– Sada vidite da se ne šalim – istakne prijetećim glasom šerif. – Pokupite ono što namjeravate ponijeti sa sobom i nestanite iz doline do zore. Ne idite kroz grad i ne zaustavljajte se dok se ne udaljite od ovog kraja. To će vam biti bolje za zdravlje. Savjetujem vam da nikome ne pričate o ovoj mojoj današnjoj posjeti. Doznam li da ste se razbrbljali, poslat ću za vama nekoliko svojih momaka, pa će vas oni ušutkati.

Mahne revolverom.

– Urazumi se, Frankline – nastavi. – Ne možeš se boriti protiv sviju nas. Poslušaj moj savjet i nestanite odavde dok ste još živi i zdravi. Vratit ću se s momcima sutra u svitanje. Zateknemo li vas još ovdje, netko će loše proći. – Oči mu zlobno zasvjetlucaju kad je dodao: – Kad bih ja imao dvije kćeri poput tvojih, nipošto se ne bih htio izvrgnuti opasnosti.

Zaprepašteno ga gledajući, Weston nije mogao smoci nijedne riječi.

Kraj staje odjekne hitac i dvojica prasnu u smijeh. Pas koji se prije igrao s dječakom na livadi ležao je sada na tlu blizu staje. Iako su mu zbog metka onemočale stražnje noge, još se pokušavao uvući u zapaljenu staju.

– Zaista nije bilo potrebno da pucate u dječakovu kuju – reče poštišteno Weston. – Unutra joj je štenad. Psići ne mogu sami izići.

– Više nije ni važno – odvrati

Carr i slegne ramenima. – Vjerojatno su već svi pocrkali.

Zalupe se stražnja kućna vrata i netko portči duž bočnog zida. Pojavi se dječak, noseći sačmaricu koja je bila dugačka gotovo koliko i on visok. Zastane, prinese pušku ramenu i opali prema čovjeku koji je pucao u njegovu kuju. Uslijed trzaja puške odletio je ustranu, a sačma je fijuknula u zrak.

– Jimmy! Nemoj! – vikne očajno njegova majka.

Uhvativši opet ravnotežu, dječak preklopi sačmaricu i potraži u džepu patronu kako bi je ponovo napunio. Kretanje su se činile vrlo sporima dok ga je obitelj tjeskobno i užasnuto gledala. Čovjek koji mu je ustrijeli psa krenuo je prema njemu eda bi mu oduzeo sačmaricu. Dok se približavao, dječak je već napunio pušku i podigao cijev.

Iz takve neposredne blizine nije čak ni on, premda malen, mogao promašiti.

Međutim, čovjek je bio brži i pogodio ga u prsa tako da je dječak, kad mu je metak udario u kosti, odletio na leđa i trzao se na zemlji.

Majka potrči grozničavo kroz dvorište prema njemu.

Začuvši iza sebe žurno korake, revolveraš se naglo okrene. Već zaprepašten činjenicom da je ubio dijete, panično opali u majku.

Ona zastane, iznenađeno gledajući rupu na haljini na lijevoj strani prsiju kroz koju je već šiknula krv, podigne ruku kako bi opipala ranu i polako se stropošta na zemlju.

Franklin Weston očajnički navali na jahača kraj sebe. Metak iz šerifova revolvera pogodi ga ravno u lice. Naletjevši na konja i odbivši se od njega, srušio se i ostao nepomičan na tlu.

Djevojke su užasnuto gledale s verande, okamenjevši se od zaprepaštenja.

– Ubijte radnika – naredi odrešito šerif. – Ne smijemo ostaviti nijednog svjedoka.

Narednik se zdvojno pokušao probiti iz obruča oko sebe. Paljba iz nekoliko revolvera srūši ga najprije na koljena, zatim na lice. Ležao je mrtav samo dva ili tri metra od psa koji se još trzao.

Mlada se djevojka prva snade. Zgrabi sestru za ruku i povuče je u kuću, zatim zalupi vrata i zaključa ih iza sebe.

— Nema smisla da ih odmah ubijemo, zar ne, Henry? — progovori jedan od ljudi. — Već odavno nisam imao posla s tako lijepim djevojkama.

Carr šutke kimne, te čovjek krene prema kući.

— Ubrzo će dojuriti ovamo Westonovi susjedi — dovikne za njim šerif — jer će ih zanimati kakav je to dim i pucnjava. Uхватите djevojke, pa ćemo ih povesti sa sobom. — Kad je prešao pogledom po dvorištu, krvoproliće zaprepasti, čak, i njega. — Gazdi se to neće svidjeti — promrmlja sebi u bradu, a onda slegne ramenima. — Dovraga, ne može sve uvijek biti onako kako se zamisli! Tko bi mislio da će nam se baš Weston oduprijeti?

II

Djevojke su ležale jedna kraj druge na krevetu u spavaćoj sobi na prvom katu. Poprskane krvlju. Starija je još držala u ruci revolver kojim je ubila najprije sestru, potom sebe.

Tko god bi ušao u sobu, najprije bi se zgranuto zagledao u taj prizor, potom bi skrenuo pogled ustranu. Svi su poznali i voljeli obje djevojke, pa ih je gušio gnjev.

— Zatekao sam ih baš u takvu položaju, šerife — prozbori jedan od njih, iznuren sredovječan čovjek koji je nervozno gnječio u rukama stari šešir. — Opazivši da su mrtve, nekako nisam mogao ostatu u sobi sam s njima. — Glasno proćistivši grlo, nastavi: — Kad smo ja i Ezra, vidjeli da se dimi Franklinova staja, dojahali ovamo i ugledali ovaj stravičan prizor u dvorištu. Tada je

Ezra zapazio da djevojke nisu s ostalima, pa smo ih odlučili potražiti. Ljudi koji su učinili ono u dvorištu, mislili smo, zacijelo bi i zlostavljali ovakve lijepe djevojke. Ezra je pregledao gospodarske zgrade, a ja sam ušao u kuću. Zatekao sam ih kako leže ovdje, baš ovako. — Glasno šmrcnuvši, morao je pogledati ustranu. Ezra kimne, potvrđujući njegove riječi.

Tada se krupan čovjek u kratkom bijelom kaputu od srneće kože nagne nad tijela i pažljivo ih pregleda. Uzme djevojci iz ruke revolver i prekrije ih obje pokrivačem. Kao da je time ublažio napetost u sobi.

— Dobro si postupio, Carl — reče.

— Žao mi je samo što ti i Ezra niste vidjeli ljude koji su ovo učinili. Napadači su ovaj put pretjerali.

Nekoliko ljudi zažamori u znak slaganja.

— Što ćeš poduzeti, Henry? — zapita jedan od njih. — Mnogi će se veoma uznemiriti, pogotovu žene. Već je previše ljudi otjerao strah odavde.

— Što hoćeš reći, Bille? Da ne obavljam svoj posao kako bi trebalo? — Šerifovo je lice bilo blijedo, lišeno bilo kakvih osjećaja.

— Neki među nama se već pitaju kada ćeš to prekinuti, Henry. — Billa je donekle uzdrmao šerifov hladni pogled, ali je odlučio kazati što misli. — Iz doline je otišlo već sedam porodica i o njima nema više nikakva glasa. Možda su svi izginuli, kao i Westonovi. Možda ovaj put nisu ubojice stigle ukloniti tijela.

Znam da bi trebalo da budem uspješniji, Bille — odvrati šerif Carr — ali mi, jednostavno, nije jasno što bi trebalo učiniti. Okrug mi je dopustio da zaposlim nekoliko posebnih pomoćnika i oni neprestano istražuju, ali se čini kao da zločinci unaprijed znaju svaki moj potez.

— Možeš li se uistinu pouzdati u sve te nove pomoćnike, Henry? Neki od njih doimaju se kao okorjeli grubijani.

– Nije kriv nitko od njih – odvрати ljutito Henry. – Znaš da okrug ne može davati visoke plaće. Moram se zadovoljiti onim ljudima koje uspijem pronaći. Zasada nemam nikakvih razloga za sumnju u njihovu pouzdanost.

– Komu su poznati tvoji planovi? – progovori nizak vrlo mršav čovjek u tamnu odijelu.

– Ne govorim nikomu ništa, Bente. Čak ni moji pomoćnici ne znaju unaprijed kamo idemo. Pa ipak, kao da su zločinci uvijek dobro upućeni. – Carr prijede pogledom po ljudima oko sebe. – Možda je vrijeme da se izabere nov šerif. Možda će on otkriti što se zbiva. Nove bi oči mogle zapaziti nešto što ja ne vidim.

– Ne čini ništa brzopleto, Henry. Ti se pošteno trudiš. Međutim, mi ti ne pomažemo dovoljno. Mislim da bi trebalo da uvedeš poslije mraka redarstveni sat. Tada će tvoji pomoćnici znati da svatko koga sretnu ima nepoštene namjere.

– To je dobra zamisao za budućnost, gospodine Stilese – progovori opet Bill i slegne ramenima. – Međutim, ne bi li trebalo da najprije potražimo trag zločinaca koji su učinili ovo?

– Kakav trag? – zapita zlovoljno šerif. – Na cesti nema nikakva traga osim onog koji je ostavio Ezra kad je odjahao po mene u grad. Vjerojatno su konjima navukli preko kopitâ vreće. Nema baš nikakvih tragova.

Nakon toga su svi zašutjeli.

– Weston ima sina negdje na Istoku, zar ne? – prozbori tada šerif i pogleda ljude oko sebe.

Da, mladog Franka – potvrdi Carl. – Nisam ga nikada vidio, no otac se veoma ponosio njime. Studira u Novoj Engleskoj. Vrlo pametan momak, sudeći prema svemu. Franklin je često pričao o njemu kad bismo se sastali.

– Sastajao si se s Westonom? – prozbori iznenadeno šerif Carl. –

On je bio bogataš s Istoka. Što ste vas dvojica imali zajedničko?

– Franklin je bio farmer poput mene i ostalih – odgovori Carl. – Nikada se nije vladao naduveno – istakne – poput nekih umišljenih šerifa! Dolazio je sa svojim k meni i ja k njemu. Mislim da bi većina ovdašnjih ljudi mogla reći isto.

Nekoliko ih zažamori u znak slaganja.

– Bio je dobar čovjek, Henry – progovori Ezra. – Svi su oni bili dobri. Starija kći, Mary – doda i pogleda beživotno tijelo pod pokrivačem na krevetu – provela je zimus dva tjedna kod nas kad mi se žena razboljela. Kuhala je, čistila kuću i brinula se o Mabel. Ženu će mi itekako uzdrmati vijest o njenoj smrti.

– Uхватite ubojice, Henry – reče ogorčeno Carl. – Plaćamo ti dovoljno tih posebnih pomoćnika; trebalo bi da već uhvatite ubojice. Vjerojatno biste ih i šćepali kad bi ti tvoji pomoćnici povremeno odlazili iz grada i tragali umjesto što samo loču i kockaju se u »Mornarovom salunu«.

– Znaš da to nije istina, Carl – odbrusi mu šerif Carr. – Svaku noć tragaju. Što bi još htio?

– Htio bih da pohvataš zločince koji su ovo učinili, pa da nam žene mogu opet mirno spavati noću – odgovori Carl.

– Gospodo, gospodo – progovori otmjeno odjeveni Bent Stiles i podigne ruke, umirujući gnjevne ljude.

– Uvjeran sam da šerif Carr čini sve što može.

– Dosad nije učinio dovoljno – promrmlja neki glas iz pozadine.

Nastane mučna tišina. U sobi se još osjećala velika napetost.

– Trebalo bi da mu netko obavijesti sina – prozbori napokon šerif.

– To ću ja učiniti, Henry – ponudi se Stiles. – Žena mi je odrasla u istom gradu u kojem i Westonova supruga, a i obitelj djevojke kojom će se oženiti mladi Frank. Razgovarala je povremeno o tom s Agnes Weston. – Izvadi iz džepa bijelu

maramicu i usekne se u nju, zatim njezinim kutom obriše oči. — Bolje bi bilo da mu vijest priopće djevočinini roditelji nego da je pročita u brzojavu. Ionako će je teško podnijeti.

— Hvala ti što ćeš se pobrinuti za to, Bente — reče šerif Carr i odahne. — Budući da se Franklin koristio uslugama tvoje banke, znaš li da li je ostavio oporuku? Možda bi trebalo još nekoga obavijestiti.

— Kazao mi je jednom da ju je napisao. Mislim da je ima Edgar u svom uredu. — Bankar se zagleda u pod. — Međutim, ne vjerujem da je ostavio mnogo novca. Dugovao je banci poprilično na račun farme i imao je na računu malo gotovine. Nema sumnje, sastavljao je kraj s krajem, ali nije zaradivao nikakve velike svote. Mislim da je većinu novca potrošio na sinovo školovanje. Sudeći prema njegovim riječima, doselio se ovamo zato da ne bi njegovi prijatelji na Istoku doznali koliko je, zapravo, siromašan.

— Što se dogodilo? Rekao sam da ne smijete ubijati!

— Weston je bio tvrd orah, Bente. Nismo ga mogli lako uplašiti. A onda, kad mu je sin izišao sa sačmaricom, Jeffu nije ostalo ništa drugo nego da se brani.

Serif i bankar su sjedili u stražnjoj prostoriji banke, gdje je na stolu gorjela petrolejka. Carr se držao opušteno, nagnuvši stolicu natrag i podigavši noge na rub stola. Stiles je bio napetiji, nagnut naprijed.

— Morat ćemo privremeno prekinuti ostvarivanje svoje zamisli — reče ljutito bankar. — Ovdašnji su se ljudi veoma uznemirili zbog Westonovih. Dok su samo odlazile obitelji usred noći ili bi planula poneka staja, brinuli su se, ali još ih nije hvatala panika. — Udari šakom po stolu. — Ubuduće ćeš morati bolje vladati svojim ljudima.

— Ne brini zbog mojih ljudi. Izići ću s njima nakraj. Šerif spusti noge na pod. — Isplati mi pare za izvrše-

ni zadatak tako da ih mogu dati momcima, pa će se sljedećih nekoliko tjedana vrzmati uokolo i stvarati dojam kao da traže zločince. Kad se ne bude ništa novo dogodilo, ljudi će zaključiti da je to i njihova zasluga.

— Još nešto, Henry — reče Stiles dok je vadio omotnicu iz ladice. — Stišaj ljude kad su u gradu. Provode previše vrmena u krčmi i salunu pijući i kockajući se. To je već upalo u oči. Čuo si što se danas govrilo kod Westonovih.

— Zar je važno što se govori? Za pola godine, najviše za godinu dana, imat ćemo već u svojim rukama najveći dio potrebne zemlje. Kad onaj njujorški list odluči stvoriti uzorno poljoprivredno imanje, moći ćemo im ponuditi teren baš po njihovoj volji.

— Baš zbog toga je važno što se govori. Dopru li do tog lista bilo kakve glasine da ovdje nešto ne valja, neće doći ovamo. Nipošto se ne žele izložiti opasnosti da ih ocrne suparnički listovi. Tad će nam ostati golema zemlja koju nećemo moći prodati, nećemo smjeti ni priznati da je naša. Bude li je kupio njujorški list, nitko neće provjeravati tko je prodaje jer je posrijedi velik posao. Pomislit će se da banka zastupa sve odsutne farmere. Međutim, ako bismo htjeli prodati farmu po farmu...

— Imamo novca s Westonova računa. Zacijelo je riječ o popriličnoj svoti.

— Ima taman toliko novca da možemo plaćati tvoje ljude — reče Stiles i prezirno puhne. — Želimo li se obogatiti, treba da budemo pametni. Tvoji su ljudi ovaj put ubijali, no ne dopusti da se to ponovi. Moglo bi im se osladiti, pa ih više nećeš moći obuzdati.

— Ne brini, lako vladam njima, Bente. Znaju da mi se ne smiju suprotstaviti. Poznato mi je štošta o njima. Progovorim li poneku riječ na pravom mjestu, većina će završiti na vješalima.

– Povelj bi također tebe i mene sa sobom.

– Nitko im ne bi povjerovao. – Šerif se samozadovoljno nakesi. – Tko bi posumnjao u dobrog starog Henrya Carra koji se oblači kao ki-koš i vlada tako kao da je šerif u ne-kakvu divljem gradu iz onog doba kad su tek počeli pristizati na Za-pad doseljenici? On ne bi ni mrava zgazio. Dovoljno bi bilo da kažem kako nemam pojma ni o čemu. Ve-ćina me smatra tako glupim da bi mi povjerovali. – Nasmiješi se još šire. – S druge strane, mogli bi povjerovati u ono što bi se pričalo o tebi, Bente. Nikad se nisi nastojao sprijateljiti s ljudima. – Tad se opet uozbilji. – Onda, što ćemo s onim mladim Westonom? Vjerojatno će doći ovamo kako bi pogledao far-mu i preuzeo očev imetak. Neće vje-rovati da nema novca.

– Prepusti to meni. Kada dode ovamo, imat ću već sve potrebne isprave kojima ću potkrijepiti svoje tvrdnje. Žena mi veli da je, donekle, sebičan snob. Ne sviđa mu se Za-pad. Možda i neće htjeti doputovati ovamo, već će me samo pismeno za-moliti da mu sredim nasljedstvo. Što god bude odlučio, ja sam spre-man.

III

Vozeći se na biciklu, mladi je po-štar već izdaleka razaznao veliku rasvijetljenu kuću i čuo je vesele glasove.

Johnstoneovi su priredili veliko slavlje u čast kćerinih zaruka. Nisu škrtarili. Htjeli su da mladi par pamtiti tu zabavu do kraja života.

Njihova će se jedinica udati za si-na njihovih najboljih prijatelja, lju-di koje nisu vidjeli već više od godi-nu dana. Westonovi su pokoljenji-ma živjeli u susjedstvu. Obje su se obitelji razveselile kad se pokazalo da su Emily i mladi Frank vrlo bli-ski jedno drugom. Vjenčat će se tek u proljeće, kad Frank diplomira na sveučilištu i kad bude mogao ući u poslovni svijet.

Na slavlje su pozvali cijelo susjed-stvo i mnoge prijatelje obiju obitelji. Mnogi su gosti izišli iz kuće i raspr-šili se po tratini. Svirao je izvrstan orkestar iz Bostona. Dok su mladi plesali, stariji su veselo čavrljali.

Kad se poštar u jedanaest sati do-vezao biciklom pred kuću, slavlje je doseglo vrhunac i buka je zaglušiva-la. Naslonivši bicikl na vanjske stube, mladić se popne po njima i kolebljivo pozvoni. Dok je čekao da mu se netko javi, mimo njega su prolazili mnogi parovi, ulazili i izla-zili, ne obazirući se na njega. Pozvo-nivši ponovo, ustanovi da se taj zvuk gotovo i ne čuje. Svjestan da mora poduzeti nešto ako želi ispo-ručiti brzojav, zaviri unutra. Opazi služavku, te je uhvati za ruku i ma-hne joj omotnicom ispod nosa.

– Imam brzojav za gospodina Jo-hnstonea – reče. – Vrlo je važno.

– Ja ću mu ga odnijeti – odvrati ona i posegne za omotnicom.

– A, ne. Moram mu ga osobno predati.

– Dobro – promrmlja ona i slegne ramenima. – Obavijestit ću gospodina Speakea.

Čekajući u predvorju, momak je zainteresirano promatrao vesele goste dok mu nije prišao sluga u svečanom crnom odijelu.

– Možete meni predati brzojav, mladiću – reče službeno sluga.

– Vi niste Johnstone – odvrati momak, odmjerivši ga pogledom od glave do pete. – Bio sam već ovdje.

– Privremeno je zauzet i ne želi doći. Kazao mi je neka ja pre-uzmem brzojav.

– U pošti su mi posebno istaknu-li da ga smijem dati samo gospodi-nu Johnstoneu. Neću ga dati niko-mu drugom.

– Onda podite za mnom – reče sluga i duboko uzdahne. Povede ga kroz hodnik do čvrstih dvokrilnih vrata i, otvorivši ih, mahne mu ne-ka pričekaj. Sagne se prema čovje-ku koji je sjedio za kartaškim sto-lom i prišapne mu nešto. Čovjek se zlovoljno osvrne prema vratima, te

mladi poštar prepozna u njemu Johnstonea. Sluga se uspravi i pozove rukom momka u sobu.

– Vjerojatno je opet stigla neka brzojavna čestitka – progunda Johnstone, ne prekinuvši igru. – Nije mi jasno zašto je niste predali Johnu.

– Naredili su da brzojav predam vama osobno – odvratí momak. – Navodno je vrlo važno.

– Onda mi ga dajte.

Momak mu preda omotnicu. Žustro je razderavši, Johnstone žurno pročita brzojav, a onda ga zaprepasteno pročita još jedanput, sporije. Osvrne se oko sebe, kao da ne zna što bi trebalo učiniti.

– Johne – obrati se sluzi – daj mu pet dolara. Držao se uputa, i to sasvim opravdano. Nismo bili baš ljubazni prema njemu, pa bih ga htio nagraditi zato što nije popustio.

Momak krene za slugom iz sobe, zadovoljan i iznenaden napojnicom koja je iznosila više nego njegova dvotjedna plaća.

William Johnstone je neko vrijeme sjedio zamišljeno, a onda se polako digne i ispriča znatizeljnim sugrađanima.

– Nastavite igru bez mene, molim vas – reče im. – Moram hitno udovoljiti nekim obavezama.

Pride svojoj ženi i uspije ju neupadljivo izvući iz društva. Popne se s njom uz stube i uđe u njenu sobu za šivenje, gdje su jedino mogli razgovarati u miru. Zatvorivši vrata, okrene se prema njoj.

– Sjedni, molim te, Elizabeth. Upravo mi je stigla jedna grozna vijest i ne znam što da učinim.

– O čemu je riječ, Wille? – zapita ona zabrinuto.

– Riječ je o Westonovima. Svi su stradali.

– O, kakva grozota! – Ona ga uhvati za ruku. – Zar u neakvoj nezgodi?

– Ne, pobijeni su, Liz. Ubila ih je neakva banda, i to u njihovu vlastitom domu! – Pruži joj brzojav.

Izvadila je naočale i pažljivo pročitala tekst. Tada digne pogled, ovladavši osjećajima.

– Treba da obavijestimo Franka – reče. – Ne smijemo to odgadati.

– Ne bismo li mu to mogli reći poslije zabave? Možda su mu to posljednji sretni trenuci.

– Moramo ga odmah obavijestiti, Wille. neke se odluke ne mogu odgoditi. – Ona pročisti grlo. – Znaš kao i ja da nije dovoljno odlučan, a Emily ga još ne može dovoljno poduprijeti. Oboje su nezreli za odgovornost kakvu treba preuzeti u ovakvim trenucima. Nas dvoje ćemo im pomoći da odluče kako treba. – Položi mu ruku na podlakticu. – Znam da ti je teško, dragi, ali moramo misliti na Franka i Emily i na njihovu budućnost. Idem po njega. Najbolje je da mu saopćiš vijest nasamo. Bit će vam lakše obojici.

– Daj mi pet minuta da se pripremim.

Elizabeth je prilično lako uspjela povesti sa sobom Franka. Emily je upravo plesala s jednim njegovim prijateljem.

– Moramo razgovarati u četiri oka, Frank – progovori Will kad je mladić ušao u sobu i Elizabeth se povukla.

– O čemu želite razgovarati? – zapita Frank Weston, zapazivši već da mu je budući tast natmuren.

– Nažalost, stigle su loše vijesti o tvojoj obitelji – odgovori Will i naglo mu pruži brzojav. – Dobio sam ih prije nekoliko minuta.

Frank polako pročita brzojav i počnu mu drhtati ruke kad je shvatio što piše u njemu. Nervozno preklopi papir i, odsutan duhom, zagleda se pred sebe.

– Nije mi jasno kako se to moglo dogoditi – napokon prozbori zbunjeno.

– Vjerojatno je to učinila neka od onih bandi o kojima čitamo u novinama. Tvoj ih otac, uvjeren sam, nije ničime izazvao, a tvoja majka nije nikada nikomu rekla grubu riječ. Elizabeth i ja smo du-

boko potreseni. — Htio je zagrliti mladića, ali najednom shvati da ne može. Želimo ti pomoći koliko god možemo. Odsad smatraj naš dom svojim.

Spuštajući se na stolicu, Frank se držao tako kao da ga i ne čuje. Kad je ponovo digao pogled, oči su mu bile vlažne, ali je vladao glasom.

— Treba li da otputujem tamo? — zapita.

Willa iznenadi to pitanje.

— Kako to misliš? — promrmlja.

— Zar treba da otputujem u taj bijedni gradić u Koloradu?

— Netko se treba pobrinuti da se srede svi obiteljski poslovi. Ljudi očekuju da ti odeš tamo.

— Zašto? Zacijelo biste mogli naći nekoga tko bi otputovao umjesto mene. Nekoga tko je navikao na takvo nešto.

William Johnstone je stajao ukočeno, jednom rukom držeći čvrsto naslon stolice, a drugu šaku stisnuvši iza leđa.

— Zar te ne zanimaju pojedinosti o pogibiji tvoje obitelji, Frank? Ne zanima te hoće li ubojice šćepati ruka pravde? Ti si posljednji pripadnik obitelji Weston, Frank. Duguješ to pokojnima! — Govoreći to, Johnstone je jedva gušio sredžbu u glasu.

— Zašto? — odvrati Frank i slegne ramenima. — Oni su mrtvi. Putujući tamo, neću ih oživiti. Osim toga, Ferdie Potts me pozvao na plovidbu ovog ljeta. Otputujem li na Zapad, morat ću se odreći te prilike.

— Oprosti, molim te — reče Will, dršćući od bijesa — htio bih, prije nego što nastavimo razgovor, pričati sa ženom. — Žustro izide iz sobe i zatvori iza sebe vrata.

Elizabeth je čekala u hodniku kako ih nitko ne bi omeo dok razgovaraju.

— Zaboga, Wille, što se dogodilo?

— zapita ona zabrinuto kad mu je ugledala blijedo lice i stisnute usne.

— Veli da ne može otputovati tamo i srediti očeve poslove jer ga je Ferdie Potts pozvao ovog ljeta na

jedrenje. Htio bi da ga netko zameni.

— Razumijem — izusti ona mirno i potapše ga po ruci. — Znaš da je Frank kolebljiv. Treba ga skrenuti na pravi put. Pričekaj ovdje, pa ću ja urediti sve. Ušavši u sobu, sjela je kraj Franka. — Will mi je već rekao. Uvjerena sam da bi se tvoj otac veoma ponosio tobom.

Frank se zbunjeno zagleda u nju, ne shvaćajući je.

— Naravno, u ovakvoj situaciji mogu časní ljudi postupiti jedino tako — nastavi ona. — Obiteljske poslove može najbolje srediti član obitelji. Vrlo mi je drago što si to spoznao i odlučio se za pravi potez. Sve si nas impresionirao. — Gledala ga je ravno u oči. — Jasno ti je, dabome, da bi Emily, ako bi odlučio nešto drugo, morala raskinuti zaruke. Ona vrlo dobro zna što je časno, a što nije.

— U pravu ste, naravno — prošapće on i spusti pogled. — Ne mogu postupiti nikako drukčije.

— Vrlo si pametan, Frank. Uvjerena sam da nećeš požaliti zbog te odluke. — Elizabeth pride vratima i dovede u sobu muža. — Frank je zaključio da upravo on treba da otputuje u Kolorado.

— Drago mi je što to čujem, Frank — prozbori Johnstone, čudeći se toj nagloj promjeni.

Nastane kratka tišina dok se Frank nastojao priviknuti na svoju odluku. Napokon promijení temu.

— Zašto su mi pobili obitelj? — reče. — Ne mogu pronaći nikakav smisao.

— Pročitao si što je Stiles napisao u brzojavu — odvrati Will. — Ne znaju zašto se to dogodilo niti tko je izvršio zločin.

— Da, imate pravo. Kopka me to... — Frank pogleda brzojav, zatim Elizabeth. — Dok ne doznam što se zbilo i tko je krivac, neću mirovati. Da sam ja poginuo, otac bi se, bez sumnje, pobrinuo za to da krivci budu kažnjeni. Moram učiniti isto.

Ona mu kimne, hrabreći ga, te se mladić počne opuštati. U prvi ga je čas užasno uplašila pomisao da će izgubiti Emily i svoj položaj kod Johnstoneovih.

– Budi oprezan ondje, Frank – progovori Will, pitajući se nije li Elizabeth pretjerala. – Ne znaš kakvi su tamošnji ljudi. Ako se može pobiti cijela obitelj i zatim nestati bez traga, onda je taj kraj pun opasnosti. Mogao bi i ti biti ugrožen.

– Moram izvršiti svoju dužnost ako želim u budućnosti dostojno živjeti – odvraći Frank. Nastojao je uvjeriti sebe u ono što govori.

– Bit će sve u redu – reče Elizabeth i prvi put mu se toplo osmjehne. – Otidi po Emily, Wille. Treba da stvorimo neke važne obiteljske odluke.

Uskoro uđe u sobu osamnaestogodišnja Emily. Otac joj je već, dok su se penjali po stubama, ispričao što se dogodilo. Sjednuvši kraj Franka, ona mu uhvati ruku.

– Veoma se porosim tobom, dušo – reče. – Otputovat ćeš tako daleko da bi osvetio svoju obitelj. – Za trenutak se činilo da će izgubiti vlast nad sobom i briznuti u plač, ali je, ipak, suzdržala suze.

Ako je dosad i sumnjao u svoju odluku, Frank se sada uvjerio da je dobro postupio.

– Što će biti s proslavom zaruka? – upita Emily.

– Neka se zabavljaju bez nas – odgovori joj majka. – Franku ne bi bilo nimalo ugodno ako bi se sjatili oko njega, bolećivo znatiželjni, i obasuli ga svojim lažnim žaljenjem. Obavijestit ćemo ih tek kad on otpuče.

– Idi sada u svoju sobu i počni spremati stvari – reče Emily i za tren pritisne Frankovu šaku uz svoj obraz. – Posljednji vlak za New York kreće za jedan sat. Želim te ispratiti. – Kad su Frank i njezin otac izišli, Emily se obrati majci: – Htjela bih otputovati u Kolorado. On je u koječemu vrlo naivan. Mogao bi ondje loše proći. Ne smijem

putovati s njim jer bi pomislio da se ne pouzdajem u njega, no htjela bih se zateći ondje ako mu budem potrebna. – Zamisli se za trenutak. – Nemaš li ti neku staru školsku prijateljicu u tom Singleshoeu?

Elizabeth je čvrsto zagrlila, jer joj je pao kamen sa srca. Već neko se vrijeme brinula zbog Frankovih očitih karakternih slabosti i mislila je da joj je kći slijepa i ne vidi ih. Sada kad je doznala da ih je Emily uočila i prihvatila, više nije strepila zbog njihova braka.

– Da, imam ondje jednu prijateljicu – odgovori. – Matildu Stiles. Muž joj je bankar. On nas je obavijestio brzojavom o tragediji Frankove obitelji. Uvjerena sam da bi bila oduševljena ako bi ti odsjela kod nje. Ima kćer i htjela bi je upisati u školu „Lovorike“, a tu bi joj ja mogla pomoći. – Zadrži kćerku još nekoliko trenutaka u zagrljaju, a onda je ozbiljno pogleda. – Kazala si već Franku da ćeš ga otpratiti do New Yorka. Prienoći ondje kod rođakinje Alice i otputuj vlakom sutradan. Ne, bolje bi bilo da kreneš za Frankom poslije tri dana. Inače bi se moglo dogoditi da ga negdje na putu, ako mu pobjegne koji vlak, sustigneš. Nipošto ne bi bilo dobro da pomisli kako nemaš povjerenja u njega. To ti ne bi nikada oprostio.

– Tako je – složi se Emily. – A ti ćeš se moći dogovoriti o svemu s gospodom Stiles. – Iznenada se rasplače. – Ne mogu povjerovati da se to dogodilo. Mary i Ruth su mi bile najbolje prijateljice. Ta obitelj nije nikomu učinila ništa nažao.

– Isplaci se, dušo, isplaci – reče Elizabeth, zagrlivši je opet. – Poslije ćeš morat imati snage i poduprijeti Franka. Ne smiješ nikada plakati pred njim. Ionako će imati velikih teškoća u toj divljini.

Emily postepeno prestane jecati i obriše maramicom oči i lice.

– Sada mi je već dobro – šmrčne. Zatim se usekne ne baš ženstveno.

– Treba da brzojavimo Katherini

– prozbori Elizabeth. – Mislim da ne znaju za nju u Singleshoeu, a trebalo bi je obavijestiti o Franklino-voj smrti.

– Mislila sam da ovdje nitko ne zna gdje je ona niti to želi znati.

– Priznajem, ona nije baš na najboljem glasu, Emily, no uvijek mi je bila draga. Povremeno se dopisujemo, pa znam gdje je. Vjerujem da je i Franklin bio neprestano s njom u dodiru. Smatrao je da ona ima pravo živjeti kako hoće. Pronademo li je, znatno će pomoći tebi i Franku.

IV

– Zar mi hoćete reći da nemate pojma tko mi je pobio obitelj? – izusti hladno Frank dok je sjedio pred šerifom i namrgodeno ga gledao.

Nije mogao vjerovati da je karikatura od čovjeka pred njim uistinu šerif Singleshoea. Trbušina mu se objesila preko pojasa hlaća. Imao je na sebi šarenu vezanu košulju, crnu krvatu i bijel kožnati kaput s dugačkim resama. Bio je kao stvoren za cirkusku predstavu o Divljem zapadu.

– Treba da shvatite, gospodine Westone – reče mu oholo šerif Henry Carr – da su ovdje prilike drukčije nego na Istoku. Zločinci su znali sebi zamesti trag. Ne znam na koju su stranu krenuli. Ne znam tko su ni kamo su otišli.

– Zar je moglo toliko ljudi odjahati usred bijelog dana da ih nitko ne opazi? Jeste li se malo potrudili i raspitali? – reče prezirno Frank.

– Raspitao sam se, dabome! – progunda šerif. – Raspitao sam se u cijeloj okolini. Međutim, na zapadu se proteže krševit kraj i u njemu nema kilometrima nijedne kuće. Ako su se zaputili na tu stranu, male su nade da ih otkrijem.

– Treba da okupite svoje ljude i potražite ih.

– Slušaj me dobro, momče – odvrati Carr, jedva se svladavajući.

– Objasnit ću ti ovo samo jedanput. Taj kraj je pun svakakvih klanaca. Ako bih ušao u njega s potjerom,

mala je vjerojatnost da bismo izišli živi. Previše ima pogodnih mjesta za zasjedu.

– Možda se bojite izvršiti svoju dužnost, šerife? – zapita izazovno Frank.

Henry Carr naglo skoči na noge i, naslonivši se rukama na stol, nagne se naprijed. Zajapurilo mu se lice.

– Kako ti to razgovaraš sa mnom? – progunda. – Tek si došao na Zapad i već štekčeš. Da mi nije tvoj otac bio vrlo drag, sada bih te odveo iza staje i pošteno izmlatio.

Frank se prvi put pokoleba. Još sjedeći, zapanjeno je gledao razbješnjelog čovjeka nad sobom.

– Roditelji su ti bili vrlo poštene ljudi – nastavi ljutito Carr. – Dobro sam ih poznao oboje, pa namjeravam pronaći ubojice. Ne zato što mi nekakav brbljavi balavac govori da mi je to dužnost, nego zato što valjano obavljam svoj posao.

– Nisam mislio...

– Čeka te u banci Benton Stiles – prekine ga šerif. – Idi k njemu i pusti me da radim.

– Zaista, šerife, nisma tako mislio i htio vas uzrujati – reče pomirljivo Frank, ali ga šerif ščepa za lakat, izgura na nogostup i zalupi vrata.

Gladeći zgužvani kaput, Frank je promatrao teška vrata. Zaprepastila ga je šerifova nasilnost. Na Istoku mu se nijedan policajac ne bi usudio tako obratiti, a kamoli ga uhvatiti i izbaciti iz ureda.

Nije mu bilo jasno zašto su roditelji odlučili živjeti ovdje. Sudeći prema njihovim pismima, u ovom im se kraju čak svidalo.

Zaputivši se preko ulice prema banci, umalo se sudari s jednim jačaćem. Čovjek naglo skrene konja ustranu i obaspe ga psokama kakve nije još nikada čuo.

Nezadovoljan i vrlo zbunjen, produži prema banci. Ova je zemlja, bez sumnje, potpuno drukčija od one na koju se navikao. Ovdje nemaju ljudi, očito, nikakva poštovanja.

– Prepoznao bih vas prema slici – reče mu Benton Stiles kad je ušao. – Vidio sam je mnogo puta kod vaših roditelja, Frank. – Najednom mu iščezne s lica smiješak. – Ispričavam se. Još ne mogu shvatiti da ih više nema. Duboko suosjećam.

– Hvala vam – odvrati Frank i nelagodno se premjesti s noge na nogu, osjećajući na sebi hladne, crne oči. – Htio bih vam zahvaliti i za to što ste pripremili sprovod. – To je najmanje što smo žena i ja mogli učiniti, Frank. Veoma smo cijenili vaše roditelje. Žao mi je samo što nismo mogli pričekati do vašeg dolaska.

– To mi je sasvim razumljivo.

– Nadam se da putovanje nije bilo suviše naporno – reče bankar kad su sjeli. – Naši vlakovi nisu, nažalost, baš udobni.

– Bilo je vruće i prašnjavo, ali to nije važno. Bitno je da se zločinci koji su mi pobili cijelu obitelj pro-
nadu i kazne. Nekako mi se čini da se šerif premalo trudi.

– Zaboga, odakle vam takva pomisao? – iznenadi se bankar.

– Kad sam jutros došao u njegov ured, zatekao sam ga kako spava za stolom. Odjeća mu je tako uredna da nije, po svoj prilici, već dani-
ma ništa radio.

– Ne potcjenjujte našeg šerifa – upozori ga bankar. – On traga danju i noću za ubojicama. Obavijestio sam ga da ćete ga danas posjetiti, pa je zbog toga došao rano jutros u grad. Zacijelo je iscrpljen.

– Nisam još rekao sve. Neuvjerljivo je objašnjavao razloge zbog kojih nije uhvatio krivce.

– Kakve je razloge spomenuo?

– Spomenuo je krševit kraj zapadno od očeve farme u kojem nitko ne živi. Kazao je da ne bi ondje mogao naći nikoga, pa neće ni tražiti. Mislim da se boji.

– Nadam se da mu niste to rekli u lice!

– Jesam, a on me izbacio iz ureda. Nije baš osobito pristojan.

– Valjda se nećete ljutiti, Frank, ako budem razgovarao s vama onako kako bi vaš otac. Henry Carr ne podnosi da ga bilo tko optužuje zbog kukavičluka. Imate sreću što vas nije premlatio.

– Zaprijetio mi je da će me istući – reče Frank. Donekle ga je iznenadilo bankarovo držanje. Očekivao je od njega više.

– Vjerojatno vas je poštedito zato što je volio vašeg oca. Pripazite što govorite ovdašnjim ljudima, Frank. Ne smijete nikoga nazvati kukavicom. Svatko će to nastojati pobiti tako što će se obračunati s vama.

– To mi se ne čini kulturnim.

– Ne zaboravite da je ovo nova zemlja. Vrlo smo osjetljivi s obzirom na svoja prava. – Bankar se digne i pride ormariću. – Hoćete li popiti štogod?

– Ne, hvala. Ne pijem žestoka pića tako rano.

Bankar uzdahne, natoči sebi piće i iskapi ga, zatim se vrati za stol i pogleda mladića ravno u oči.

– Prepustite ubojice Henryu Carru – reče. – On će ih pronaći, pa ćemo ih objesiti. Znam da je sposoban čovjek.

– Bio sam nepristojan prema njemu – reče kolebljivo Frank. – Da se vratim k njemu i ispričam?

– Ne bi bilo loše. – Stiles preli-
sta neke papire na stolu. – Kada se namjeravate vratiti na Istok?

– Tek kad ubojice moje obitelji budu kažnjeni.

– To bi moglo potrajati prilično dugo.

– Ništa mi drugo nije važnije od toga – odvrati odlučno Frank. – Možemo li sada popričati o očevu imetku? Htio bih to srediti što prije.

– Nažalost, stanje nije onakvo kao što očekujete.

– Hoćete reći da nije ostavio oporuku? Ako je i nije napisao, ja sam mu jedini potomak, pa neće biti nikakvih problema.

– Ostavio je oporuku, Frank. U njoj spominje vas i svoju sestru, Katherinu Stone.

– Iznenaden sam – promrmlja Frank i malo pocrveni. Kod kuće je nismo nikada spominjali. Većina je ljudi smatrala da ona živi preslobodno.

– Vaš ju je otac cijenio toliko da ju je imenovao izvršiteljicom oporuke ako vam majka umre prije njega.

– To je nevjerojatno. Nisma ni znao da se dopisuju. Znači li to da nećemo odmah moći srediti stanje?

– Morat ćemo pričekati njezin dolazak. Ne možemo je pronaći. Zna li, možda, gdje je? – zapita Stiles. Frank zatrese glavom. – Uostalom, nije ni osobito važno. Moram vam reći da se i nema što srediti.

– Ne razumijem. Otac je bio imućan.

– Nažalost, za proteklih je mjeseci nekoliko puta pogriješio. Nije mudro uložio novac.

– U pismima nije spomenuo nikakve novčane teškoće – izusti zbunjeno Frank. – Kako je mogao izgubiti tolike pare? Bio je vrlo iskusan u financijskim poslovima.

– Vaš otac je bio predobar, Frank. Kad bi neki od njegovih susjeda zatražio od mene zajam i ne bi ga dobio zato što nije udovoljavao uvjetima, pozajmio bi mu novac vaš otac. Poneki su zloupotrebljavali njegovu dobrodušnost. Kad bi im pozajmio velike pare, nestali bi bez traga. Opominjao sam ga da se izlaže prevelikoj opasnosti, no previše je vjerovao ljudima.

– Jest, bio je takav. – Sjedeći poput kipa, Frank zapita: – Dobro, koliko mu je novca ostalo?

– Gotovo ništa. Gotovinu je potrošio još prije nekog vremena, pa je uoči proljetne sjetve morao uzeti hipotekarni zajam na farmu. Vjerojatno bi ga otplatio da je ostao živ, no dogodila se tragedija. Ne ostaje mi ništa drugo nego da preuzmem farmu. Zacijelo me razumijete.

Frank nijemo kimne. Razumio ga je. Uostalom, i on se namjeravao u budućnosti baviti bankarskim po-

slovima. Ne može se uspjeti ako se s poslom pomiješaju osjećaji.

– Znači, nije ostalo baš ništa? – promrmlja.

– Samo namještaj u kući. Uvjeren sam da ćemo dobiti nešto za njega kad vam stigne tetka i bude-mo ga mogli prodati. – Bankar zaobide stol i položi ruku mladiću na rame. – Žena i ja bismo htjeli da odsjednete kod nas dok ste u Singleshoeu. Doživjeli ste veliku tragediju i trebalo bi da budete među prijateljima.

– Ne, hvala vam na ponudi, imam dovoljno novca. Ne bih vam hito smetati. Bit ću u hotelu.

– Sada vam je, bez sumnje, jasno zašto bi bilo najbolje da se vratite na Istok. Ovaj kraj nije pogodan za vas. Vratite se i počnite svoj život. Čuo sam od žene da ste se upravo zaručili.

– Jesam – odgovori rastreseno Frank. – Moram razmisliti o svemu. Takva se odluka ne smije stvoriti brzopleto.

– Nema žurbe, Frank – reče mu Stiles dok ga je pratio prema vratima. – Ne zaboravite, zatreba li vam bilo što, samo mi se obratite.

V

– Kako je prihvatio vijest? – zapita Henry Carr kad je natočio viski bankaru i sebi.

– Čini mi se da se pomirio s njom – odgovori Stiles. – Povjercvao je da su ljudi iskoristili dobrodušnost oca.

– Što misliš, koliko će ostati u gradu?

– Najviše dva ili tri dana. Što može učiniti? Ne zna kako bi mogao stupiti u dodir s tetkom koja je izvršiteljica oporuke. Zabrinuo sam se zbog nje, no pokazalo se da je crna ovca u porodici. – Stiles iskapi piće. – Budeš li sljedećih nekoliko dana izbivao iz grada pomisliti će da tragaš za ubojicama. Vjerojatno će se vratiti na Istok i prepustiti sve nama.

– Nema problema. Baš sam se zaželio pecanja na riečici. Vratit ću se tek kad on ode.

– Ne dogodi li se nešto što bi ga moglo navesti da se predomisli, lako ćemo se dočepati hrpe novca – zaključiti zadovoljno Stiles.

*

Izišavši iz hotela, Frank odluči prošetati gradom i promisliti o svemu. Emily i njezini roditelji ne mogu očekivati od njega da učini ovdje bilo što. Nema nikakvih razloga da oстане u Singleshoeu. Bez tetke Katherine ne može poduzeti ništa, a nitko ne zna gdje je ona.

Uznojivši se i ožednjevši, zastane pred saluunom i zatim, primamljen njegovim hladom i tjeran znatiželjom, uđe. Otraga su, za kartaškim stolom, igrala poker petorica ljudi. Za šankom je stajao jedan čovjek i, nehajno naslonjen na nj, promatrao igru dok je barmen čitao novine. Frank priđe šanku i metne na nj polucilindar.

– Što ćete popiti? – zapita barmen.

– Imate li hladna piva?

Barmen poravna prljavu pregaču, napuni vrč i strpljivo pričekava da mu Frank plati.

– Budete li htjeli još štogod, samo viknite – reče.

Frank ravnodušno kimne i pogleda rijetku pjenu na vrhu vrča. Pivo je bilo toplo i bljutavo.

– Hej, Mornaru – dovikne jedan od kartaša. – Donesi nam novu bocu.

Gledajući za barmenom koji je uzeo s police punu bocu i zaputio se prema stolu, Frank se iznenada uspravi. Ljudi za stolom su imali zvijezde na prsima.

– Tko su ti ljudi? – zapita barmena kad se vratio. – Vidim da svi imaju nekakve zvijezde.

– Šerifovi pomoćnici – odvrati Mornar i slegne ramenima. – Grad im je dodijelio plaću kako bi se prekinule nevolje u dolini.

– Upravo su se vratili? – reče

Frank i opet pogleda bučnu skupinu.

– Nisu – odgovori prigušeno barmen i uzme ponovo novine. – Ovdje su proveli veći dio tjedna. Ne rade gotovo ništa osim što piju i kockaju se. Valjda nema privremeno za njih nikakva posla. Stanje se smirilo otkad su stradali onaj farmer i njegova obitelj.

Frank polako prođe kroz salun i zaustavi se iza jednog od kartaša. Gledajući ih kako bezbrižno igraju poker i šale se, bio je sve ljući i ljući. Kao da im nije bilo ni nakraj pameti da traže ubojice. Shvati da ne smije otići kući. Ako otputuje, šerif će, vjerojatno, sjediti u svom uredu, ovi će ljudi piti i kartati se i nitko neće uhvatiti zločince. Kad više nije mogao svladati srdžbu, lupi šakom po kartama što ih je djelatelj upravo skupljao.

– Dosta je! – vikne. Svi ga iznenađeno pogledaše. – Zašto sjedite ovdje i tratite vrijeme? Trebalo bi da tražite razbojнике koji su mi pobili cijelu obitelj.

– Tko si ti, momče? – zapita čovjek koji se naslanjao na šank.

– Ja sam Frank Weston. Zahtijevam od vas da odmah krenete u potragu za ubojicama! – Zgrabi rub stola i naglo ga prevrne. – Zašto ne radite ono za što ste plaćeni?

– Dobro, Westone – progovori jedan od ljudi i nasmiješi se. – Dobit ćeš ono što si tražio.

Sva petorica ustanu i opkole Franka.

– Nemojte ovdje, momci. Ako se želite tući, izvedite ga van – reče barmen, izvukavši ispod šanka sačmaricu.

– Kako god ti kažeš, Mornaru, no pripazi nam na novac dok smo vani. – Čovjek koji je to izrekao uhvati Franka za suvratke kaputa i grubo ga gurne prema stražnjim vratima.

– Ne možete tako postupati sa mnom – pokuša se oduprijeti Frank. – Vi ste predstavnici zakona. – Gledajući im lica, osjećao je

kako mu se od straha steže želudac.

Prasnuli su u smijeh kad je zaturao kroz stražnja vrata, izgubio ravnotežu i stropoštao se na hrpu praznih boca.

– Jesi li čuo, Jeffe? – prozori onaj koji je i prije govorio. – Ne smijemo tako postupati s njim. Mi smo predstavnici zakona.

Jeff zgrabi Franka za pojas i podigne ga s hrpe boca.

– Ustani, kržljavče – reče – i prihvati ono što si zaslužio.

Frank se istegne i hitro okrene ustranu. U tom ga trenu jedan od njih pogodi ljevicom u želudac. Skvrčio se kad mu je iz pluća izletio zrak, a netko drugi ga udari snažnom čizmom u stražnjicu. Bol što su je izazvala prva dva udarca sve je više jačala dok su ga oni gurali jedan prema drugom i pogađali šakama. Usredotočili su mu se na tijelo, jer mu nisu htjeli ostaviti tragove na licu.

Napokon su ga, umorivši se, prestali tući. Jeff ga uspravi i puhne mu izbliza u lice. Dah mu je smrdio na viski.

– Čuješ li me, momče?

Frank uspije kimnuti, premda je, zapravo, jedva razabirao ono što mu se govori. Činilo mu se kao da su mu bolovi zapalili u tijelu vatru.

– Ovo je samo početak onog što ćeš dobiti ako ostaneš u Singleshoeu – zaprijeti mu Jeff. – Najpametnije bi ti bilo da odeš što dalje odavde. Vрати se tamo odakle si došao.

U tom času zagrmi sačmarica i pogodi hrpu boca tako da su se staklene krhotine razletjele na sve strane.

– Neka se nitko ne miče! – naredi snažan glas. – Možeš li hodati, Westone? – zapita. A ko možeš, udalji se od njih.

Frank se odvuče ustranu, držeći se objema rukama za bolni trbuh, i nasloni se na stražnji zid pojate s druge strane uličice.

– Sada se polako okrenite – naredi glas šerifovim pomoćnicima.

– Bit ću oduševljen ako bilo tko od vas napravi neku glupost tako da vas mogu sve ustrijeliti.

– Ovo te se nimalo ne tiče, Karrene. Ne uplići se reče Jeff prijeteći.

– Bacite svi opasače na zemlju – prozbori mirno Karen. Poslušali su ga i ustuknuli. – Sada se vratite u saluun. Možete izići kad odemo i pokupiti oružje. – Nasmije se tiho. – Bilo bi mi baš drago da se vratite dok sam još tu. Oslobodio bih grad nekoliko protuha.

Natmureno su učinili ono što im je zapovijedio. Kad su ušli, Karren letvom podupre vrata i okrene se prema Franku.

– Trebalo bi da pripaziš s kime se družiš – reče mu dok ga je vodio niz uličicu. Otvori stražnja vrata velike drvene kuće oko dvjesto metara od salunna. – Smjestit ću te u krevet i pozvati liječnika. Pažljivo zaključa vrata iza njih.

Dok su sporo išli kroz mračan hodnik, Frank je bio sve znatizeljniji usprkos bolovima.

– Gdje smo? – zapita.

– U hotelu. Smjestit ću te u svoju sobu. Carr i njegovi ljudi ne usuduju se još sukobiti sa mnom, pa si kod mene privremeno izvan opasnosti. Čim budeš mogao putovati, poslat ću te na razgovor k jedinom čovjeku koji bi nam mogao pomoći da otkrijemo što se zbiva ovdje.

– Zašto mi pomažete? – upita začudeno Frank. – Mogli biste natovariti sebi na vrat velike nevolje.

– Pomažem iz puke sebičnosti – odgovori Will Karren i osmijehne se.

– Dok se boje, ljudi ne dolaze u grad, ne spavaju u mojim krevetima niti jedu u mojoj blagavaonici. Hoću da grad bude opet onakav kakav je bio.

– Mislim da je posrijedi još nešto.

– Ja živim u ovom gradu. Ovdje je moj dom – prizna napokon Karren. – Prirodno je što želim u svom domu slobodu.

– Dobro, zašto nam je potreban onaj čovjek?

– Zato što je on revolveraš. Dorastao je ljudima poput Carra i njegovih pomoćnika. Potreban nam je netko tko zna pucati i ubijati!

VI

– Nije mi drago što dolazi ova-
mo, Matilda. Osjećam se neugodno
zato što će nam u kući biti strana
osoba. Što hoće ovdje?

– Zaručena je s mladim Fran-
kom Westonom i zabrinuta za nje-
ga.

Benton Stiles je razdražljivo ho-
dao amo-tamo ispred klupe na ko-
joj mu je sjedila žena i mirno plela.
Do prispjeća vlaka ostalo je još de-
set minuta, pa je stanična čekaoni-
ca bila prazna.

– Zašto mora odsjesti baš kod
nas, Matilda? Ne želim snositi od-
govornost za djevojku u takvim go-
dinama.

– Poznam joj majku odavno,
Bentone. Kod koga bi drugog odsje-
la dok je ovdje? Kad bude May kre-
nula za dvije godine u školu »Lovo-
rike« o njoj će se brinuti Elizabeth.
Inače je ne bismo mogli poslati ta-
mo, a ja hoću da May pohada istu
školu u koju sam i ja išla. Ako ne bi-
smo prihvatili Emily, ne bih mogla
zatražiti od Elizabeth da se brine o
našoj kćeri.

Bankar je znao da ne može natje-
rati ženu da se predomisli. Uosta-
lom, Frank Weston je otišao iz gra-
da. Možda neće biti nikakvih nepri-
lika.

– Jesi li kazao Franku da danas
stiže Emily?

– Zašto bih mu to kazao? – pro-
zbori on i iznenađeno je pogleda.

– Zato što sam te to zamolila ju-
čer – odvrati ona zlovoljno. – Jesi
li ga, uopće, vidio?

– Nisam ga mogao naći. Čini se
da je zbog nekakva razloga otišao
na jug.

– Valjda će se vratiti? – Matilda
ga pogleda i prestane plesti – Mo-
ramo obavijestiti Emily o njemu.

– Ne znam kakve su mu namje-

re, dušo. Nisam ga vidio od onog
dana kad me posjetio u uredu.

Netremice ga je promatrala, kao
da mu može zaviriti duboko u dušu.

– Kazat ćeš joj da je otišao samo
na nekoliko dana i da će se uskoro
vratiti.

– Zašto bih joj to kazao? Ako po-
misli da se neće vratiti, možda će
otputovati kući.

– Ne bih htjela da prebrzo otpu-
tuje, Bentone. Neka ostane kod nas
neko vrijeme tako da će joj se maj-
ka osjećati dužnikom prema meni.

– Zašto mora naša kći ići baš u
istu školu koju si ti pohadala? I ov-
dje, na Zapadu, ima dobrih škola.

– Moja se kći neće udati za ne-
kog od ovdašnjih siromašnih ran-
čera i radati dijete za djetetom tako
da će već s trideset godina biti iznu-
rena – reče hladno Matilda. – Že-
lim joj dati priliku da se sretno uda.

Bankar je znao da mu je najpa-
metnije prekinuti tu raspravu. Spa-
si ga vlak koji je upravo ulazio u
stanicu. Pođe sa ženom na peron.

Iz vagona izide najprije neka cr-
venokosa žena, visoka i skladno
građena. Benton ju je zadivljeno
gledao. Očito nije nosila kruto do-
nje rublje koje bi joj sputalo kretnje.
Gledajući je malo pažljivije, bankar
zaključio da joj je oko trideset i pet
godina. U prvi je čas pomislio da je
dvadesetogodišnjakinja. Pratio ju je
pogledom kad se zaputila prema
prtljažnom vagonu.

– Eno je – uzvikne Matilda i skre-
ne mu opet pažnju na putnički va-
gon. Na stepenicama se pojavila
zgodna djevojka, dugačke tamne
kose što joj je padala niz leđa. Ma-
tilda joj uzbuđeno mahne, a djevoj-
ka se kolebljivo nasmiješi i side s
vlaka. Vidjelo se da je umorna i do-
nekle neuredna nakon dugog puto-
vanja, no oči su joj živahno i znati-
željno gledale sve oko sebe.

– Nadam se da si ugodno puto-
vala, Emily – reče Matilda, zagrliv-
ši je.

– Uživala sam – odgovori dje-
vojka. – Ovdje su golema prostran-

stva. — Osvrne se oko sebe. — Gdje je Frank? Jeste li mu kazali da dolazim?

— Nismo imali priliku, zlato. Otišao je na jug na nekoliko dana prije nego što smo dobili majčin brzojav. Kako je Elizabeth? U novije mi se doba rijetko javlja.

— Majka? Dobro je. — Emily prihvati Bentonovu pruženu ruku, te krenuše prema kolima. — Kako se drži Frank? Zacijelo mu je vrlo teško.

— Drži se izvrsno, draga moja — odgovori Benton i potapše je po ruci. — Vidi se iz kakve divne obitelji potječe.

— Zapravo mi je drago što mu niste rekli da dolazim. Neka zasada ne zna da sam tu. Mogao bi pomisliti da nemam povjerenja u njega.

— Nećemo mu ništa kazati, zlato — uvjeravala ju je Matilda. — Barem, dok to ne budeš ti htjela. Muškarcima godi pomisao da se mogu snaći bez nas, nije li tako?

Kad je visoka crvenokosa ušla u hotel, recepcionar se očarano zagledao u nju. I dvojica ljudi koji su sjedili u kutu prestadoše razgovarati i okrenuše glavu prema njoj. Hodala je slobodno, kao da vlada svojom sudbinom i sretna je zbog toga.

— Je li odsjeo kod vas Frank Weston? — zapita ona i osmijehne se recepcioneru. — Ja sam mu tetka.

— Otputovao je prije nekoliko dana — odgovori recepciođer, jedva jedvice smogavši glas.

— Kada je otputovao?

— Prije dva dana, rano ujutro.

— A kamo je otišao?

— Znam samo da je krenuo na jug. Nisam bio tu kad je otišao. Možda zna gospodin Karren. Hoćete da ga pitam? — Da li bih mogla razgovarati s tim Karrenom poslije?

— Svakako. On je vlasnik hotela.

— Onda ću poslije popričati osobno s njim. Želim se najprije okupati.

Vrativši se poslije ručka u banku,

Benton Stiles zatekne unutra onu zavodljivu crvenokosu ženu koja je doputovala vlakom. Obukla se svečanije nego prije, no nikakva odjeća nije mogla prikriti njenu vitalnost.

— Došla sam zbog bratova imetka — progovori ona čim su sjeli u njegovu uredu. — Znam da me imenovao izvršiteljicom oporuke, pa bih htjela da njegova imovina što prije pripadne Franku.

— Nažalost, imovine ima vrlo malo — reče on i opazi da su joj se oči iznenađeno raširile. Potanko je ispriča ono što je kazao i Franku.

Neko je vrijeme šutke sjedila i razmišljala.

— Budući da sam, prema zakonu, odgovorna za imetak — prozbori tada — da li bih mogla pogledati isprave o zajmovima?

— Zar sumnjate u moje riječi?

— Ni govora, gospodine Stilese — odvrati ona i razoruža ga smiješkom. — Međutim, imam određenu obavezu prema nećaku. Treba da pregledam isprave za slučaj ako poslije bude nekih problema.

— Hoćete li ih razumjeti?

— Već sedamnaest godina bavim se raznim poslovima. Znam ponešto o zakonu i ispravama.

— Dabome, zašto ne biste pregledali papire? — reče Stiles i promeškoli se na stolici, zatim ode i done se joj kutijicu s dokumentima. — Vjerujem da ćete tu naći sve o bratovu poslovanju s nama.

Pažljivo je pregledala sve isprave i bilježila ponešto na papiriću. Sjedeći s druge strane stola, bankar je pokušavao odgonetnuti što piše. Napokon je, zadovoljno se smiješeći, vratila isprave u kutiju i nagnula se natrag.

— Znam da vas gnjavim, gospodine Stilese, no htjela bih vas zamoliti još jednu uslugu.

— Samo recite.

— Htjela bih što više vremena za prodaju onih stvari s bratove farme koje neće pripasti banci. Želim po-

stići što višu cijenu, a to se ne može učiniti u žurbi.

– Tu nema nikakvih problema. Ionako ćemo prodati posjed tek za nekoliko mjeseci. Imate vremena napretek.

– Vrlo ste ljubazni. – Ona se digne i pruži mu ruku. – Nadam se da ću vam se nekako odužiti za sve što ste učinili za moga brata i njegovu obitelj.

– Ako vam bilo što zatreba, samo mi se obratite – reče on dok ju je pratio prema vratima. – Vama sam uvijek na usluzi.

Zadivljeno je gledao za njom.

Šerif Carr je upravo čistio pušku kad mu je ušla u ured. Očarano ju je gledao dok mu se predstavljala, a onda žurno obuče bijeli kožnati kaput.

– Izvolite, mogu li vam pomoći, gospodice Stone? – upita je.

– Riječ je o mom bratu. Htjela bih vas ponešto pitati.

– Jeste li već razgovarali s mladim Frankom? – odvrati on oprezno. Naslutio je već da ona zna što hoće i da s njom neće izići lako na kraj kao s mladićem.

– Nisam vidjela Franka već godinama, šerife, no uvjerena sam da je postupio ovdje budalasto. Oduvijek je donekle snob. Imajte na umu da je prvi put na Zapadu i ne shvaća ovdašnji život.

Carr se opusti. Čula je, dakle, za njegov sukob s Frankom i ne ljuti se. S tom se ženom može razgovarati razborito.

– Navodno je otišao iz grada – reče. – To me iznenadilo. Tvrdio je da će ostati ovdje i provjeriti da li obavljam svoj posao kako treba ili ne.

– Možda je uvidio kakvu je budalu napravio od sebe i zaključio kako mu je najpametnije da se privremeno makne odavde. Međutim, nitko ne zna kamo je otišao. Znate li vi?

– Poznato mi je jedino da se odvezao teretnim kolima na jug. Nisam se raspitivao o tom. Ta kola

obilaze razne trgovine južno odavde. Možda se htio samo provozati i razgledati okolicu. – Dok joj je govorio, gledala ga je ravno u oči. Bilo mu je vrlo ugodno razgovarati s njom. – Želim vam istaknuti da zbog mene nije morao otići iz grada. Priznajem da sam se poprilično razljutio na njega, ali sam se već ohladio.

– Dabome. Međutim, nisam zbog toga došla. Htjela bih provjeriti neke činjenice, a čini mi se da biste ih vi mogli znati. Budući da me brat proglasio izvršiteljicom oporuke, došla sam ovamo kako bih sredila njegove poslove. Navodno je s vremena na vrijeme pozajmljivao novac farmerima.

Promatrajući je za trenutak, Carr je pokušao odgonetnuti zbog čega ga to pita, no lice joj je bilo bezazleno kao da ne skriva baš ništa.

– Jest, čuo sam da ga je pozajmljivao – reče. – To vam je ispričao Benton?

– Da, ali mi nije kazao tko su ti ljudi. Htjela bih to otkriti i naplatiti od njih dug koliko mogu. To mi je dužnost prema nećaku.

Šerif se potpuno opusti. Nije se, dakle, došla svadati s njim.

– Ne znam, naravno, o kojim je sve ljudima riječ – odgovori. – Znam samo koji su ljudi otišli odavde prije njegova ubojstva. – Napiše na poledini neke stare tjeralice imena i pruži joj je.

– Velite, nitko od tih ljudi nije više ovdje? – zapita ga ona promatrajući popis.

– Svi su oni pokupili stvari i nestali čim su izmuzli pare od vašeg brata. Nerado govorim loše o pokojnima, no vaš je brat bio lak plijen. Svima je vjerovao.

– Ne baš svima, šerife – odvrati ona i digne pogled s popisa. Oči su joj, najednom, bile hladne. – Brat i ja bijasmo vrlo bliski. Uznemirio se zbog nečega ovdje, pa mi je slao na čuvanje kopije svih isprava. Baš sve. Nije spomenuo nijednog farmera niti zajam što ga je uzeo od

banke. — Digavši se, polako preklopi popis i spremi ga u torbu. — Brat je bio bogat, šerife. Ako mu je trebalo novca, mogao je u svako doba obavijestiti svoje bankare na Istoku. Nipošto ne bi uzeo hipotekarni zajam na svoj i Agnesin dom. — Zagledavši mu se ravno u oči, nastavi: — Otkrio je nešto što ga je stajalo glave. Ja nisam naivna kao on. Me ne će zločinci mnogo teže ukloniti. — Zaputivši se hitro prema vratima, okrene se i doda: — Ako bih stradala vrlo brzo nakon njega, to bi se činilo vrlo čudnim, zar ne, šerife? — Za trenutak joj bljesnu oči. — Htjela bih poslati jedno pismo u Denver. — Hoćete biti tako ljubazni i objasniti mi gdje je pošta?

Zabezeknuto je zurio u nju i morao podsjetiti sebe da zatvori usta.

— Pošta je na lijevoj strani ulice, blizu željezničke stanice — odgovori on. Kad je zatvorila za sobom vrata, još je buljio za njom, duboko se zamislivši. Napokon, budući da nije mogao uvjeriti sebe da je neopasna, požuri preko ulice u banku k Stilesu. Još više se uznemirio kad ju je spazio kako stoji pred zemljišnim uredom i smješka mu se.

VII

Posegnuvši za kvakom na vratima svoje hotelske sobe, Katherina začuje iznutra nekakav potmuo zvuk, kao da je palo nešto, i tihu kletvu.

Koraknuvši ustranu, potraži u torbi mali derindžer. Preklopi ga i ustanovi da su u njemu oba metka. Tada, vrlo polako i nečujno, odškri- ne vrata. Sada se jasnije čuo glas. Čovjek je bio na drugoj strani sobe, blizu prozora.

Naglo otvorivši vrata, ona korakne unutra i uperi pištolj, spremna da opali.

Čovjek je stajao kraj njena kovčega i pregledavao papire što ih je sakrila ispod odjeće. Kad su vrata udarila o zid, iznenadeno je podigao glavu.

— Ne mičite se! — naredi Katherina.

Uto joj odostraga ščepa zglavak nečija ruka, istrgne joj iz šake pištolj i grubo je odbaci do zida tako da joj je izletio zrak iz grudi.

Drugi čovjek korakne prema njoj, stisnuvši šake, prijetjećeg izraza na licu.

— Pazi da je ne ozlijediš, Jeffe. Sjeti se uputa — reče čovjek kraj prozora i nastavi čitati papire.

Katherina zamahne teškom torbom na napadača kad joj se približio. Lako zaustavivši lijevom podlakticom udarac, on je snažno pogodi desnicom. Onesvijestila se prije nego što je pala na pod.

*

Sanjala je da se utaplja i hvataju je ruke, ali joj ne mogu pomoći. Postepeno dolazeći k sebi, shvati da je voda u oblogu na čelu i da je netko drži za ruku i oprezno je tapše.

— Gospodice Stone, je li vam dobro? Progovorite, molim vas. — Glas je bio ženski i ljubazan, premda na rubu histerije.

Otvorivši oči, Katherina ugleda nad sobom onu zgodnu tamnokosu djevojku iz vlaka.

— Tko ste vi? — uspije zapitati usprkos jakim bolovima u čeljusti.

— Emily Johnstone. Što se dogodilo?

Katherina polako sjedne i nasloni se leđima na zid. Oprezno opipa čeljust, provjeravajući je li slomljena.

— Onaj me divljak gadno udario — promrmlja. — Koliko je sati?

— Prošlo je osam — odgovori djevojka. — Osjećate li se sada bolje?

— Ležala sam u nesvijesti više od jednog sata! Papiri! — Katherina se teško digne s poda. Kad joj se zavr- tjelo pred očima, nasloni se na zid. Budući da je bila čvrsta, brzo se oporavi. — Moram vidjeti jesu li pronašli sve.

Kovčeg joj je bio izvrnut naopako, a odjeća porazbacana svuda. Pride otvorenim vratima i pažljivo ih zatvori.

– Nisam imala pametnijeg posla nego da se raspričam pred šerifom o svojim namjerama – progunda.

– U svojim bih godinama već morala znati šutjeti. – Izvuče iz putne torbe srebrnastu pljosku. – Popit ću gutljaj viskija. Ako ste zaprepašteni, ne gledajte. – Pošteno potegnuvši iz boce, zadovoljno uzdahne i vrati je u torbu. – Oprostite što sam tako nepristojna i nisam vas ponudila, ali slutim da vam je majka već pričala kakvo je zlo ovakvo piće. Ne bih vas htjela dovesti u iskušenje. – Nasmije se vidjevši zbunjenost na Emilynu licu. – Ne obaziri se na mene, dušo. Osjećam se prilično starom i budalastom.

Dok su skupljale stvari i vraćale ih u kovčeg, Katherina je otkrila da su joj, kao što se i bojala, nestali svi papiri.

– Dobro, kaži mi sada zašto si ovdje – zapita djevojku. – Uvjarena sam da inače ne lutaš uvečer hotelskim hodnicima.

– Doznala sam da ste u gradu – odgovori Emily i tiho zahihoće. – Htjela sam vas upoznati. – Doputovala sam onim vlakom kojim i ti. Čudim se što ti bankar nije već prije rekao da sam ovdje. Razgovarali smo čim sam doputovala. Odsjela si kod njega, zar ne?

– Da, odsjela sam kod Stilesovih. Uistinu mi je čudno što mi nisu kazali ni riječ o vama. Njihova kći, May, čula ih je kako pričaju o vama i prepričala mi taj razgovor. Tako sam doznala za vas. Nije mi jasno zašto mi nisu ništa kazali.

– Meni je prilično jasno. Ne žele da se nas dvije sastanemo. – Za trenutak je zamišljeno promatrala Emily. – Reći ću ti nešto što će ti se činiti nevjerojatnim. Moraš mi vjerovati na riječ, jer su mi ona dvojica ukrala dokaze.

– Mama je uvijek govorila da niste lažljivica, kakvi god inače bili.

– Zacijelo je štošta pričala o meni – nasmije se Katherina. Zatim se naglo uozbilji. – Moj brat je otkrio nekakve prljave poslove ovdje.

Netko je plašio obitelji na boljim zemljištima i tjerao ih. Kao da se htio osvojiti velik posjed.

– Doznao je tko se skriva iza toga? – upita znatiželjno i uzbuđeno Emily.

– Posumnjao je da je iza toga Benton Stiles.

– Bankar? To nije moguće. Njegova je žena išla u školu s mojom mamom!

– Bojim se da pohađanje škole »Lovorike« ne jamči da je netko potpuno pošten. Franklin je prikupio dokaze i pobojavao se da je on sljedeći na spisku. Poslao ih je meni i uputio me što treba da učinim ako mu se nešto dogodi.

Tada su ga ubili – izusti zaprepašeno Emily.

– Jest. Zaključila sam da najbolje znam što bi trebalo učiniti te sam doputovala ovamo. Razbrbljala sam se pred šerifom i dopustila mu da vidi kako ulazim u zemljišni ured. Evo, kakve su posljedice!

– Dočepali su se svih dokaza?

Katherina natmuerno kimne.

– Zašto ih niste spremili na neko sigurno mjesto, naprimjer u banku ili... – Emily smeteno zahihoće. – Ne, ne bismo mogli dokaze protiv Stilesa povjeriti baš njegovoj banci, zar ne? Što ćemo sada?

Katherini se svidjelo što djevojka govori u množini.

– Vratit ćeš se k Stilesovima – reče – i vladati tako kao da ne znaš ništa.

– Ne mogu. Kako da im pogledam u oči kad znam da su pobili Frankovu obitelj?

– Nastavi se ponašati kao dosad. Ti si pametna i zgodna djevojka, a pametne i zgodne djevojke imaju prednosti koje treba da iskoriste.

– Mislite li da je i Matilda Stiles upletena?

– Ne znam, no slutim da nije. Najvažnije joj je da omogući kćeri bolji život nego što je njezin. Ovakve prljavštine upropastile bi joj priliku zauvijek.

– Da htjela bi da se moja majka brine o May kad ona bude za dvije godine krenula u školu »Lovorike«. Matilda Stiles nipošto ne želi ugroziti taj dogovor. Možda bih, ako pretražim Stilesovu radnu sobu, mogla pronaći neke dokaze.

– Budi oprezna. Ne smiju doznati da si posumnjala u njih. Moglo bi biti opasno.

– Bit ću oprezna – obeća Emily.
– Što vi namjeravate učiniti?

Katherina se osmijehne i promijeni temu.

– Znaš li što je s Frankom? – zapita.

– Gdje je on? – reče grozničavo Emily, odmah zaboravivši sve ostalo. – Užasno sam zabrinuta za njega, a nitko ne zna o njemu ništa.

– Vlasnik ovog hotela, Will Karren, veli da je spomenuo Franku čovjeka koji bi mu mogao pomoći da razjasni situaciju. Riječ je o revolverašu Lutheru Northu koji živi dva dana jahanja južno odavde. Frank se odvezao k njemu teretnim kolima.

– Je li neozlijeđen?

– Koliko sam čula, živ je i zdrav. Pretukli su ga šerifovi pomoćnici ne bi li ga natjerali da ode iz grada, no Karren veli da nije bilo nikakvih ozbiljnih ozljeda.

– Hvala nebesima. Veoma sam se zabrinula, a Stiles mi nije mogao ili nije htio reći ništa drugo osim da je Frank otišao na jug.

– Nadajmo se da ništa drugo ne zna niti će doznati.

– Od mene neće doznati ništa. Možete biti sigurni u to. – Slušaj, promijenilo ti se ponašanje. Sada kad znaš da je Frank živ i zdrav, vladaš se veselo i više ti nema na licu zabrinutosti. Treba da pripaziš. Ne smiješ se držati sretno. Zapamti, ne znaš ništa, pa si zabrinuta. Ne pjevaj i ne smij se.

– Uvježbat ću ulogu dok budem išla kući – reče Emily i zahihoće. – Neću vas odati.

– Vjerujem ti, Emily. Ipak, ako ti se nešto omakne, nemoj im reći da

si to doznala od mene. Ne smiju doznati da smo razgovarale. Slušaj, vrijeme je da se vratiš, inače će se zabrinuti za tebe. – Katherina je povede prema stražnjem stepeništu. – Bolje je da te ne vide kako izlaziš iz hotela. Benton Stiles nije glup. Zna zbrojiti dva i dva.

– Svidate mi se, teta Katherina – reče Emily i cmokne je u obraz. – Frank može biti sretan što ima vas. Kako ću stupiti s vama u dodir ako otkrijem nešto?

– Ne pokušavaj to. Ja ću se već nekako obratiti tebi. Tako ćemo se obje izložiti manjoj opasnosti. Kad je Emily krenula, Katherina je uhvati za ruku i zaustavi. – Sljedećih ćeš dana, možda, čuti štošta ružno o meni. Zapamti, molim te, da sam spremna na sve kako bih pronašla one koji su mi ubili brata i njegovu obitelj.

VIII

Luther North je zadovoljno namakao tek nedavno zacijeljele rane što su mu ih zadali meci, sjedeći u plicaku jezerca na svom ranču, kad je kroz zrak doletio mladić i pljusnuo usred široke mirne vode. Zadovoljan smijeh koji je popratio taj pad, oda Lutheru da je Jester bacio nezvanog gosta u jezerce.

Mladić je tako panično mlatarao rukama da se uzburkala voda, pa je Luther morao ispružiti ruku i smiriti malenu splav na kojoj su mu bile boca viskija, čaša i nepromoćiva kutija cigara što ih je uvijek imao kraj sebe dok bi se kupao u jezercu.

– Htio si vidjeti Luthera, momče – dovikne iznad njega Jesterov zadovoljni glas – pa ga sada potraži. Tu je negdje.

Luther polako zapliva iz hlada na obali prema suncem obasjanoj sredini jezerca i pogleda zdepastog starca koji je, podbočivši se rukama o bokove, stajao na obali.

– Koji se to vrag događa, Jesteru?

– Ovaj mladić te htio posjetiti, Lutheru – odgovori starac. – Što-

više, bio je vrlo uporan. Kazao je da neće razgovarati sa slugom.

U međuvremenu je mladić nestao pod vodom.

— Zašto si ga doveo ovamo? Zar ga nisi mogao odmah otjerati kao što ti je zadatak? — Luther je vrlo dobro znao zašto je Jester doveo momka. Ne podnosi da ga bilo tko naziva slugom.

Mladić se ponovo pojavi na površini, mlatarajući rukama i očajnički nastojeći da privuče Lutherovu pažnju. Međutim, Luther se nije obazirao na njega.

— Što ćeš s njim? — zapita Jester.

Starac ravnodušno slegne ramenima kad je momak drugi put nestao pod vodom.

— Baš ništa, Lutheru. Ti si u vodi. Ako misliš da netko treba da učini nešto, onda to učini ti.

Ljutito opsovavši, Luther najednom zamijeti da se iz jezerca ne čuje više ništa. Ondje gdje se maloprije koprcalo momak, vodena se površina smirila. Zapliva tamo i pogleda dolje kroz bistru vodu.

Oko dva i pol metra ispod sebe vidio je mladićevo tijelo. Nije se micalo.

Naglo zaroni i uhvati momka otraga za hlače. Izroni s njim i odvuče ga prema obali gdje mu Jester, najednom uslužan, pomogne da ga izvuku van.

— Je li mrtav?

— Ako nije, mogao bi uskoro biti — odvratila Luther. — Pomozi mi da ga prebacim preko onog debla.

Nakon desetak tjeskobnih sekundi mladić iznenada ispljune mlaz vode. Jester ga je snažno udarao po ledima kako bi mu olakšao disanje. Momak je to strpljivo podnosio dvije-tri minute, a onda se napokon mlitavo pobunio. Skotrljao se s debla i sjeo. Uskoro je počeo disati normalno i vraćala mu se boja u mrtvački blijedo lice.

— Je li ti dobro? — upita Jester.

— Zašto ste me bacili u jezero? Ne znam plivati. — Sada kad je

opasnost prestala, mladića je hvatao bijes.

— Htio si vidjeti Luthera, a on je bio ondje — odvratila bezazleno Jester.

Mladić napokon opazi golog muškarca koji je stajao u hladu pod drvetom. Bio je visok najmanje stotinu i osamdeset centimetara, vrlo mišićav, s brojnim bijelim ožiljcima na preplanulom tijelu.

— Vi ste Luther North? — upita.

Sjetivši se da je gol, Luther posegne za ručnikom na stablu i počne se brisati.

— Jesam — prizna kolebljivo.

Mladić se jedva digne i zanjiše hvatajući ravnotežu. Tad se približi Lutheru koji je uporno oblačio stare hlače.

— Ja sam Frank Weston. Htio bih vas unajmiti za jedan posao.

— Kakav posao? — zapita oprezno Luther.

— Treba mi netko tko spretno rukuje revolverom. Will Karren veli da ste vi najsposobniji.

Luther uzme dugački prut i, prišavši rubu jezerca, počne njime privlačiti splav s pićem prema obali.

— Radim samo za državu — promrmlja, usredotočivši pažnju na splav.

— Radit ćete i za mene kada doznate koliko sam spreman platiti — odvratila Frank i nasmije se.

— Ne radim za pojedince — ponovi Luther.

— Ah, nemojte tako — razljuti se Frank. — Zar me hoćete uvjeriti da ćete me, premda iznajmljujete svoje revolveraške usluge, odbiti samo zato što nisam predstavnik vlasti? Napomenuo sam vam već da ću platiti toliko da će vam se isplatiti.

Luther uzme polupraznu bocu viskija, metne čašu pod ruku i drugom rukom posegne za cigarama. Čaša mu sklizne i padne na obalu.

— Uopće nije važno koliko si spreman platiti — reče on zlovoljno. — Ne radim za pojedince. Odgo-

vor je nijećan i takav će ostati. Prestani gnjaviti.

– Ne možete me tek tako odbiti – izusti ljutito Frank. – Plaćeni revolveraš je plaćeni revolveraš. Zараđujete za život tako što dajete svoje usluge onima koji vam mogu platiti.

Luther se sagne po čašu, no Frank je nestrpljivo udari nogom i baci u jezerce.

– Platit ću vam više nego što je uobičajeno – nastavi nagovarati revolveraša. – Znam da imate određenu cijenu, pa preskočimo ovo cjenkanje kojim inače nastojite zaštititi svoj ponos i recite mi koliko tražite. Pristat ću na bilo koju svotu. – Protrlja ruke, držeći se tako kao da je upravo obavio neki vrlo prljav posao. – Dakle, sada kad smo to sredili, hajdemo na neko udobnije mjesto, pa ću vam objasniti što želim.

Luther je gledao kako se čaša polako puni vodom i tone. Tada pruži bocu i cigare Jesteru, koji se vidljivo zabavljao, i ščepa Franka za mokre suvratke kaputa. Podigne ga sa zemlje i privuče k sebi.

– Ja se kupam u tom jezercu svaki dan, blesane brbljavi – progundala. – Hoću da voda bude čista. Kad mi netko baca smeće u nju, to me užasno ljuti. – Mladić razrogači oči, najednom spoznavši koliko se razbjesnio Luther. – A kad se razljutim, onda netko izvlači kraći kraj – nastavi gnjevo Luther. – Pronađi mi čašu i donesi je u kuću, inače ću ti zorno pokazati kako se vlada plaćeni revolveraš kad pomahnita.

Polako okrenuvši mladića, uhvati ga za ovratnik i stražnji dio hlaća. Potom ga baci u jezerce baš ondje gdje je potonula čaša.

– Ne izlazi iz vode dok nisu pronašao čašu! – naredi strogo i zaputi se preko livade prema kući.

Tek tada se mladić oporavio od zaprepaštenja toliko da ga je obuzela panika. Počeo je izbezumljeno mlatarati rukama i dozivati u pomoć.

Promatrajući prizor, Jester je šutio, zatim pođe za Lutherom preko livade.

– Ako se utopi? – zapita.

– Onda ćemo ga pokopati negdje, a ti ćeš potražiti čašu. – Vidjelo se da se Luther još ljuti.

– Ja? Zašto ja?

– Ti si doveo to balavo zanovijetalo do jezera. Da si ga odmah otjerao, ovo se ne bi dogodilo.

– Iz jezera se više nisu čuli povici.

– Nadam se da će izvaditi čašu – promrmlja Jester. Izbjegavao je vodu gdje god je mogao – Misliš li da hoće?

– Ako ima onoliko pameti koliko je priroda dala skakavcu, onda će stati na noge i ustanoviti da je voda ondje duboka nepun metar. Ako to ne učini, zaslužio je da se utopi.

– Štoda učinim s njim kada dođe u kuću?

– Neka mu Mama osuši ono smiješno skupo odijelo i nahrani ga. Potom ga odvedi putem koji će ga zbuniti tako da se više neće vratiti ovamo.

IX

Luther se dugo presvlačio, čekajući da oslabi srdžba u njemu, a onda je otišao u kuhinju, gdje je Mama sušila Frankovu mokru odjeću ispred štednjaka.

– Gdje je Jester? – zapita.

– Otišao se pobrinuti za konje što su doveli kola kojima se dovezao mladić. Nije htio da oni stoje na suncu dok jedemo. – Ona pokaže na stol. – Mladić je donio čašu. – Strogo ga pogleda. – Čime si ga tako uplašio.

– Bacio mi je čašu u jezerce. Nakon toga je i on završio u vodi.

– Nasmrt si ga prestrašio.

– Uzrujao me. Ne sviđa mi se da mi takav balavac govori kako sam plaćenik kojeg može unajmiti svatko tko ima para.

– Aha. – Izraz lica joj se ublaži.

– Ti i Jester previše ste osjetljivi na ono što drugi misle. Momak je zbu-

njen i ne snalazi se. Na Istoku nema ljudi poput tebe. – Nastavi pripremati jelo. Nakon nekog vremena progovori opet: – Zašto ne izideš na verandu i saslušaj ga? Nećeš ništa izgubiti, a njemu ćeš pomoći. U momku su se nakupili svakakvi ja-di. Možda mu pomogneš da ih se donekle oslobodi.

Luther joj pride i obuhvati je rukom oko širokog struka.

Hm, Will ga ne bi poslao ovamo ako ne bi smatrao da je posrijedi nešto važno:

– Tornjaj mi se iz kuhinje – odvрати ona i dobrodušno ga pljesne po ruci – da mogu mirno raditi. Napraviti ću limunadu i donijeti je.

Mladić se pogurio na stolici na suprotnoj strani verande, a kad su se za Lutherom zatvorila vrata, digao je pogled i nervozno stegnuo oko sebe gunj kojim se omotao.

– Dao sam čašu onoj ženi u kuhinji – promrmlja.

– Pokazala mi ju je. Luther sjedne blizu njega i podigne noge na ogradu. – Sada se osjećaš dobro?

Zar vas je briga? Mogao sam se utopiti kad ste otišli i ostavili me.

– Prestani govoriti gnjevno, Frank. Nisi više ondje gdje si se zbog ugleda svoje obitelji mogao tako vladati. Ovdje samo izazivaš ljude takvim držanjem.

– Dobro, možda ne upotrebljavam prave riječi – prizna mladić i malo se opusti. – Međutim, nisam još nikada pokušao unajmiti revolveraša.

– Slagat ćemo se mnogo bolje – nasmije se Luther – ako me prestaneš nazivati revolverašem. Nisam ja nikakav lakrdijaš koji luta od grada do grada, pokazuje kako brzo izvlači revolver i puca u ljude.

– Da, otprilike tako sam vas zamisljao – reče Frank i pocrveni. – Oprostite. Ispričavam se i vašem sluzi.

– I to me smeta, Frank. Smatraš Jesteru slugom. Sasvim pogrešno. Živim ovdje s njim i njegovom že-

nom, koju zovemo Mamom, i svi smo ravnopravni. Ako se ne želiš vratiti u jezerce, imaj to na umu. – Luther se namjesti udobnije na stolici. – Hajde, ispričaj mi zašto si došao ovamo.

Frank se uzbuđeno uspravi na stolici i ispusti gunj tako da su mu se otkrila prsa, prekrivena modricama.

– Onda ćete mi pomoći? – zapita.

– Čekaj malo. Nisam to rekao. Mama misli da bi bilo dobro da otvoriš dušu i ispričaš što te muči. Mogao bih ti, čak, pomoći nekako ako bih znao u čemu je problem.

– Poslao me ovamo Will Karren. Razgovarao sam dugo s njim pošto me izvukao iz jednog škripca – reče Frank i pokaže na modrice. – Ustanovili smo da sumnjamo u iste ljude.

– To je pohvalno za tebe. Will nikada ne zaključuje brzopleto.

Upravo je iz staje išao kroz dvorište Jester, a iz kuhinje je izišla Mama noseći vrč limunade.

– Ispričaj nam to svim istodobno – predloži Luther. – Ionako bih im poslije morao prepričati što si kazao. Osim toga, nas troje ti možemo lakše pomoći nego ja sam.

– Prije svega – započne Frank kad je i ostalih dvoje sjelo – htio bih istaknuti da mi je ovaj kraj potpuno stran. Štošta ne razumijem, pa se, ako sam bilo koga uvrijedio, ispričavam.

Jester kimne, a Mama se toplo osmijehne.

– Budi bez brige, Frank – reče ona. – Ovdje si među prijateljima.

Franka ohrabri njezino držanje. Plaho joj se osmijehnuo.

– Moj otac, Franklin Weston, kupio je lani farmu sjeverno od Singleshoea – nastavi on. – Možda ste čuli za njega? – Prijede pogledom po njima i iznenadi se što im je to ime nepoznato. – Naša se obitelj godinama bavi bankarskim poslovima na Istoku. Otac je preuzeo poslove od svog oca i uspješno ih raz-

vio, no nije bio sretan. Želio je postati farmer i raditi u prirodi, ali ne u istočnom dijelu zemlje gdje su posjedi maleni, već ovdje gdje ima zemlje napretek. Naposljetku je odlučio otputovati na Zapad. Majka se složila s njegovom odlukom, iako nisam mogao shvatiti razlog. Iskreno govoreći, nikada me nije zanimalo Zapad. Otac je imao nekoliko prijatelja u ovom dijelu zemlje, pa su oni tražili prikladan posjed za njega. Prije dvije godine, oko Božića, doznao je za tri pogodna mjesta. Otputovao je te zime ovamo i opredijelio se za posjed sjeverno od Singelehoea. U ožujku se s majkom, mojim sestrama Mary i Ruth te mladim bratom Jamesom preselio ovamo. Zaposlili su kod sebe jednog čovjeka, te su on i moj otac ubrali prvu žetvu. Rezultat je premašio, čak, očeve nade. Pisao mi je u pismima o svojim uspjesima i novim zamislima. Želio je poučiti susjede i otkriti im svoja iskustva. Prve je godine potrošio veliku svotu novca na farmu i stvorio ondje udoban dom u kojem je namjeravao živjeti s majkom do smrti.

– Tada su mu počeli stvarati neprilike susjedi – natukne Jester.

– Nisu – odgovori Frank. Da ste poznali moje roditelje, ne biste to pomislili. Dobro su se slagali sa svima. U obitelji sam naduven jedino ja.

Luther se malo uspravi na stolici. Zapazio je da je Frank maloprije govorio o roditeljima u prošlom vremenu.

– Tada je otac počeo spominjati u pismima neprilike – nastavi Frank. – Doduše, njemu se nije ništa događalo, ali su nestajale cijele obitelji i više se ne bi čulo za njih. Na svakoj bi farmi izgorjela staja. Šerif je zaposlio brojne pomoćnike, ali nisu mogli otkriti što se zbiva.

– Henry Carr nije sposoban razaznati ni ono što mu je pod nosom – progunda Jester. – Ja mu ne bih povjerio ni konja da mi ga pričuva.

– Čekaj, Jesteru – umiješa se ti-

ho Mama. Vidjevši joj izraz na licu, Luther je naslutio da su i nju iznemirile riječi o roditeljima. Pusti Franka da priča. Ne zanima ga tvoje mišljenje o šerifu.

– Naprotiv, zanima me – reče Frank. – Slažem se da je on šeprtlja, ali mislim da nije posrijedi samo njegova nesposobnost.

– Što misle tvoje sestre i brat? – zapita Luther. – Vjeruju li i oni da nešto nije u redu!

– Sestre i brat pomislili su da su pronašli obećanu zemlju. Moja je majka pripadala među one majke koje pišu samo sretna pisma i prikazuju sve u najljepšem svjetlu. Možda je natuknula da ima nekih teškoća, no tada sam se udvario jednoj djevojci, pa sam mogao zapaziti samo ono što je sasvim očito.

– Što je s tom djevojkom? – zapita tiho Mama.

– S Emily? Zaručili smo se prije tri tjedna. Dok smo slavili kod njenih roditelja, stigao je brzojav. – Morao je pročistiti grlo dvaput prije nego što je mogao nastaviti. – Na farmu je dojahala neka banda i pobila mi obitelj i njihova najamnika. – Iznenada strese glavom i na popodnevnom se suncu vidjelo da su mu oči vlažne. – Ne, to nije sasvim točno. Mary je ubila Ruth i zatim sebe kako bi ih obje spasila od zločinaca koji su pobili roditelje. Ubojice, su, čak, ustrijelile starog psa kojeg je James imao od rođenja.

– Što je učinio šerif Carr? – upita napetim glasom Jester.

– Koliko mogu zaključiti, nije učinio gotovo ništa. Kazao mi je da ubojice nisu ostavile nikakvih tragova, pa se ne zna tko su ni kamo su otišli. Mislim da ih, zapravo, ne želi uhvatiti. Njegovi su pomoćnici neprestano u gradu, piju i kartaju se. Upravo oni su me premlatili kad sam im prigovorio. Frank je sada govorio lakše. – Kad sam doputovao u Singelehoe, posjetio sam bankara Stilesa i raspitao se o imetku. Rekao mi je da je ostalo vrlo malo

imovine. Otac je, veli on, pozajmio novac od banke kako bi dotjerao farmu. Ne budem li otplatio dug, banka će prisvojiti posjed. Osim toga, ni na bankovnom računu nije otac ostavio nikakve pare. Navodno je pozajmljivao novac onima koji ga nisu mogli dobiti od banke. Stiles tvrdi da je bio lakovjeran, pa su ga ljudi iskoristili.

– Ti misliš da ne govori istinu?

– zapita tiho Luther.

– Rekao sam vam već, otac je bio bogat. Isticao je u pismima da sve odmah plaća. Znao je da bi mu se štošta moglo dogoditi u ovoj zemlji, pa nipošto ne bi ostavio majku u škripcu; računao je sa svojom mogućom smrću. Osim toga, čudni su mi oni ljudi kojima je otac, navodno, pozajmio novac.

– Neće to priznati?

– Ma, svi su nestali bez traga. Riječ je o onim ljudima kojima su gori imanja.

– Vrlo zgodno – promrmlja Jester.

Nakon toga su šutjeli i razmišljali.

– Hoćete poći sa mnom u Single-shoe i pomoći mi da otkrijem istinu o pogibiji svoje obitelji, gospodine Northe? – upita napokon Frank.

Luther htjede odgovoriti, ali ga Mama pretekne.

– Vrijeme je za večeru, Frank. Kad se najedemo, svi ćemo se osjećati bolje – reče ona. Zatim se obrati Lutheru. – Odavno nisi posjetio djevojke u onoj kući u Single-shoeu. Ako krenete odmah poslije večere, vas dvojica biste mogli prenoćiti kod Polkovih i stići u grad sutra po podne. – Luther iznenadno podigne obrve. – To ne znači da ćeš prihvatiti posao – objasni ona mirno. – Samo ćete putovati zajedno. Ako mu se nešto dogodi, bit ćeš na licu mjesta.

– Onda treba da pripremim svoje stvari, Frank. – Luther se iznenada nakesi. – Prvi put idem u javnu kuću Mary Kate uz Mamin blagoslov.

X

Laka su kola ostavljala iza sebe kilometar za kilometrom. Sivo – smeđa je prerija bila prošarana svjetlozelenom travom. Otkad su se jutros odvezli od Polkovih, Luther i Frank su prevalili velik dio puta. Amos Polk je zamijenio Frankovo upropašteno odijelo teškim hlačama od kordsamta i vunenom košuljom. Mladić je, očito, bio zadovoljan novom odjećom.

Otkad su otišli od Polkovih, nisu sreli baš nikoga. Činilo se kao da su sami na svijetu.

Prva živa stvorenja koja je Frank opazio tog dana bijahu nekakve životinje na otvorima malih jazbina nedaleko od ceste.

– Prerijski svisci – objasni kratko Luther.

Bile su to prve riječi što ih je izgovorio za nekoliko proteklih sati, pa Frank odluči iskoristiti priliku da započne razgovor.

– Zašto živite tako daleko od bilo kakva naselja? – zapita.

Luther je šutio tako dugo da se već činilo da neće ni odgovoriti.

– Želim imati svoj mir – reče napokon. – Osim toga, tokom ovih godina stvorio sam sebi nekoliko neprijatelja. Ondje me se teško mogu dočepati.

– Nije mi sasvim jasno.

– Vjerojatno nisi zapazio tu pojedinost da je Polkova trgovina na najvećoj uzvisini, kilometrima uokolo. Nitko se ne može neopazice približiti mojoj dolini. Polk prima moju poštu i snabdijeva nas zaliham. U trgovinu se vraća toliko ljudi da je njezino postojanje opravdano, a ja posebno plaćam Polkovima kako bi budno stražarili. Nitko ne može danju doći u moju dolinu da ne budem navrijeme upozoren.

– Što se događa kad se smrači?

– Nisi vidio pse. Puštamo ih čim padne mrak. Poznaju samo Jester, Mamu i mene. Svatko bi drugi imao grdnih teškoca s njima. Nitko ne može proći mimo njih.

– Kako ste pronašli takvo mjesto? – Frank je bio sve znatizelniji.

– Jester ga je znao još iz pedesetih godina kad je živio među Čejenima i lutao s njima cijelim krajem. Izvukao sam ga poslije rata iz jednog gadnog škripca u salunu u Black Hawku, te je ostao uz mene. Vraški je sposoban u borbi i odan, ali ponekad i prgav.

– Mama mu je žena?

– Iskreno govoreći, ne znam sasvim pouzdano – nasmije se Luther. – Kad smo sagradili kuću, Jester je nestao na dva mjeseca. Kad se vratio, doveo je sa sobom nju. Nisam se nikada raspitivao o njihovu odnosu. Mislim da nemam pravo na to. Drago mi je što je ona kod nas. Kuća se doima mnogo pristojnije.

– Čini mi se da vam je vrlo draga.

– Upravo zbog nje krenuo sam s tobom. Doduše, i zato što sam već predugo na ranču, pa se želim istutnjati u gradu.

– Mislio sam da idete sa mnom zato što ste povjerovali u moje riječi – reče Frank, sjedeći vrlo ukočeno.

– Saslušao sam te. Niti ti vjerujem, niti mogu kazati da ti ne vjerujem. Bit ću načistu kad prikupim više činjenica.

– Vi ste vrlo hladan čovjek – zaključujući ogorčeno Frank.

– Samo oprezan – odgovori mu Luther i pogleda ga za tren. – Mnogi mi žele smrt i spremni su na svakakve podvale da bi ostvarili svoju želju. Tko zna, možda si ti mamac i vodiš me u klopku.

– Uistinu mislite tako?

– Ne mislim – nasmije se Luther. – Pa ipak, bit ću oprezan.

– Što bi se dogodilo ako bih vas vodio u klopku?

– Umro bi prije nego što bi mogao uživati u nagradi za tu prijevaru.

Frank se naježi slušajući mu glas.

– Zašto mislite da vas ne vodim u klopku? – upita tada. – Prvo, poslao te Will Karren. On je pošten

čovjek i vjerujem mu. Drugo, ako bi me htjeli namamiti u klopku, onda bi izabrali neki mnogo prikladniji mamac nego što si ti.

Nakon toga su se opet vozili nekoliko kilometara šutke.

Na izlazu iz uske udoline između dvaju brda dočekaše ih dvojica jahača. Luther je previše obraćao pažnju jednom od konja koji se vidljivo umarao na svakoj strmini, pa nije bio onako budan kao inače.

Jedan se jahač ispriječio nasred ceste i uperio sačmaricu ravno u Luthera. Drugi se polako približio kolima i zagleda u Franka.

– Gle, gle, to je mladi gospodin Weston – progovori on. – Vidim da nisi ozbiljno shvatio naše prvo upozorenje, momče. Nisi se vratio na Istok kako smo ti savjetovali. – Osmjehne se hladno i izazovno. – Pokajati ćeš se što nisi poslušao. – Pljune na prednji kotač. – Ovaj put neće biti hotelijera koji bi se mogao uplesti i spasiti te. – Tad pogleda Luthera. – Ti si Westonov prijatelj?

Luther se nastojao držati prestrašeno.

– Pokupio sam ga kod Polkovih – odgovori. – Amos je kazao da se dovezao teretnim kolima i htio ga je vratiti u grad. Ja mu samo činim uslugu. – Pogleda jednog jahača, pa drugog. – Dobro, što je posrijedi?

Jahač ga je dugo promatrao.

– Nekako mi se činiš poznatim – promrmlja. – Jesmo li se već sreli negdje?

Nagne se naprijed kako bi pažljivije pogledao Luthera. Frank ga naglo zgrabi za košulju i snažno povuče.

U istom času Luther vikne upregnutim konjima i ošine ih. Smjesta su jurnuli i iznenadili jahača nasred ceste; srušili su njega i njegova konja ustranu. Kad su kola naglo krenula, Frank više nije mogao držati napadača, te ga je morao pustiti.

Kad su izjurili iz udoline, Luther preda uzde Franku.

– Tjeraj konje – naredi. – Ja želim posjetiti onu dvojicu.

Prolazeći kroz oštar zavoj, kola se zanesu na pješčanom putu, a konji su tražili uporište na pijesku i malo se usporili. Skočivši sa sjedala, Luther padne na rame i otkotrlja se u zaklon. Ležeći na leđima, pogleda metke u revolveru.

Ubrzo je štopot kola i zveckanje orme zamijenio konjski topot dvojice progonitelja koji su se približavali. Luther se počne penjati po obronku dok se nije našao oko tri metra iznad ceste.

Kad su jahači prošli ispod njega, on pogodi vodećeg konja u glavu tako da se životinja odmah srušila mlatarajući nogama. Drugi jahač, onaj koji se približio kolima i prijetio Franku, jedva jedvice uspije nogama i rukama obuzdati svog konja. Tada se okrene prema Lutheru, već držeći u ruci revolver.

Luther malo prička, jer je htio da protivnik shvati s kime ima posla. Kad je jahač počeo dizati revolver, pogodi ga dvaput u prsa.

Drugi je protivnik polako puzao od konja prema sačmarici, vukući za sobom slomljenu nogu. Luther sklizne niz obronak, žureći prema njemu.

Bio bi stigao do njega prije nego što bi se on mogao dočepati sačmarice da mu nije noga zapela za ogoljelo korijenje velikog busena trave. Napadač grozničavo posegne za sačmaricom i izvrne se na leđa.

Osobodivši nogu, Luther skoči prema pušci. Dok je letio kroz zrak, jasno je čuo zlokoban škljocaj kad je protivnik napeo kokote. Izložen kao na streljani, naježio se očekujući da ga pogodi sačma.

Udari lijevom čizmom po cijevima sačmarice baš kad je napadač povukao okidače, pa sačma fijukne ustranu i izrešeta krošnju obližnjeg drveta.

Desnom nogom zahvati protivnika postrance po čeljusti i slomi je na dva mjesta, te ga onesvijesti.

Pregleda ranjenika, zatim umota

poginuloga u gunj što mu ga je uzeo sa sedla. Upravo je, upotrijebivši neozlijeđenog konja, odvlačio sa ceste ubijenog konja kad se Frank vratio s kolima.

Mladić je samo sjedio i zabezeknuto buljio u poprište obračuna.

– Je li ti ovo poznato? – reče mu Luther, dobacivši mu sjajnu zvijezdu.

– Značka šerifova pomoćnika?

– Tako je. Jesu li ova dvojica pripadala družini koja te pretukla?

– Onaj koji nam se obratio bio je među njima. Drugog se ne sjećam.

– To znači da šerifovi pomoćnici nisu samo ona šestorica koje si vidio. Zadrži tu zvijezdu. Ne bih htio da Henry Carr posumnja da znam da su njih dvojica njegovi pomoćnici. Osim toga, poznam poginuloga.

*

– Imam u kolima dvojicu ljudi. Jedan je mrtav, a drugom je čeljust slomljena. Htio bih da se ranjeniku sudi zbog pljačke i pokušaja ubojstva. Nije me briga što ćete s mrtvim, samo mi ga odnesite iz kola.

Šerif Carr požuri van kako bi pogledao obojicu. Luther je, prije nego što se dovezao pred šerifov ured, ostavio Franka iza hotela. Namjeravao je otkriti Henryu što manje.

– To je Jeff Coats – prozbori šerif kad je zavrnuo gunj. – Što je učinio?

– On i njegov prijatelj zaustavili su me oko osam kilometara južno od grada i kazali da će me ubiti. Pritom su, doduše, bili vraški nespretni. Možda su pomislili da ću biti lak plijen. Coats nije nikada bio osobito pametan. – Gledao je Carr kako vuče iz kola čovjeka slomljene čeljusti. – U što se pretvara ovaj kraj ako se više ne može doći ni u grad? Zaželi li se čovjek malo zabave, izlaže se opasnosti da ga netko napadne iz zasjede. Treba da rastjerate taj ološ, šerife.

– Nije mi jasno kako se to moglo dogoditi. Zašto su vas zaustavili? Koliko znam, uvijek su bili poštenu.

– **Koješta! Za Coatsom se traga** gotovo u svim državama između Missouria i Tihog oceana. Kladim se da imate i u svom uredu njegovu tjeralicu. Dopustivši mu da se vrzma po ovom gradu, zanemarili ste svoju dužnost. Čudim se što već prije nije opljačkao nekoga ili ubio.

– Ne možete tako razgovarati sa mnom, Lutheru – uzruja se Henry Carr. – Ja sam šerif. Zaslužio sam poštovanje.

– Govorit ću onako kako mi se sviđa. Napali su me iz zasjede, pa to neću zaboraviti. Kako bi bilo da brzojavim Denveru i požalim se na vas?

– Čekajte, Lutheru – reče pomirljivo šerif – „nema smisla da se svađamo. Poznamo se dugo. Predugo da bismo se sukobili zbog nečega ovakvog.

– I ja mislim tako – složi se Luther. – Ostavit ću vam kola da odvezete mrtvaca k pogrebniku. Zadržat ću se u gradu dva – tri dana. Budete li me trebali, bit ću u hotelu.

Okrene se i ode niz ulicu, a šerif je netremice gledao za njim. Pretraživši obojici džepove, Henry Carr odahne. Barem su imali toliko pameti u glavi da nisu nosili značke. To bi još više razljutilo Luthera.

– Što se dogodilo? – progovori u tom trenu Benton Stiles, približivši se po nogostupu.

– Poslao sam dvojicu da srede Franka Westona. Međutim, pogriješili su i okomili se na Luthera Northa.

– Je li posumnjao da rade za nas?

– Ne bih rekao. Inače, bi mi to već skresao u lice. On nikada ne odugovlači. Niti se upliće u tuđe poslove.

– Neka ga više nitko ne izaziva – naredni Stiles. – Kaži ljudima neka ga se klone. Izuzevši Banksa.

– Banksa?

– Želim znati sve što bude radio North dok je u gradu. Banks ga može neopazice nadzirati. Bitno je da ništa ne posumnja.

XI

– Obuci se svečano, Frank. Valjda imaš još jedno onakvo odijelo u kakvom si došao k meni. Večeras ćemo se lijepo zabaviti – reče Luther, smijuljeći se. Bio je s Frankom u Karrenovoj sobi iza recepcije. – Nema smisla da čamiš ovdje. Treba da malo izideš.

– Zaručio sam se tek prije tri tjedna, a ti me zoveš u takvu kuću! – izusti zapanjeno Frank.

– Ne budi takav čistunac – reče mu Luther i nakesi se. – Uostlaom, ne moraš ondje raditi ništa. Bit ćeš samo u posjeti kod Mary Kate i sjediti u njezinu salonu. Nitko neće znati da si ondje, a ja ću biti mirniji. Nakon današnjeg susreta s onom dvojicom, moram priznati da sam se donekle zabrinuo za tebe. Mogli bi opet pokušati nešto.

– Dobro, idem s tobom – promrmlja Frank i ode u svoju sobu kako bi se presvukao.

– Kod Mary Kate je jedna prijateljica iz St. Louisa – reče Karren Lutheru kad su ostali sami. – Zove se Katherina. Izaberi nju. Savjetujem ti to. Svidjet će ti se, vidjet ćeš, Lutheru.

– Gotovo ti opraštam što si mi natovario na leđa ovog momka – reče Luther i pljesne ga po ramenu. Tad namjesti šešir i nestrpljivo pozove Franka.

U javnoj su kući morali pričekati nekoliko minuta, a onda se pojavila tridesetogodišnja vlasnica, Mary Kate, u zvonolikoj svilenoj haljini, vješto našminkana tako da je uspješno prikrila tvrde crte lica. Luther je čvrsto zagrlji, a ona mu uzvratila srdačnije nego što je to zahtijevala puka uljudnost. Tek nakon nekog vremena spazila je Franka, koji je smeteno stajao na drugoj strani sobe.

– Mary Kate – upozna ih Luther. – Frank Weston. Moglo bi se reći, moj štićenik.

– Dobro nam došli, Frank – progovori zainteresirano Mary Kate.

– Imamo ovdje jednu osobu koja će vas zanimati.

– Zapravo – promuća Frank, nespretno prihvativši njezinu pruženu ruku – ne želim se sastati ni s jednom djevojkom. Ispadne mu šešir, pa se, dok se saginjao po njega, doimao još zbunjenije.

– Frank je nedavno doputovao s Istoka – napomene Luther. – Ima nekih nevolja, te bih htio da bude, dok se zabavljam, na nekom sigurnom mjestu. Zaručio se tek prije tri tjedna i vrlo je vjeran svojoj djevojci.

– Možemo ga smjestiti u moju sobu – reče ona i obješenjački se nasmiješi. Tada uhvati Luthera za ruku. – A što ćeš ti raditi, Lutheru? Želiš li neku djevojku ili ćeš samo sjediti?

– Will Karren mi je preporučio da zatražim tvoju novu djevojku, neku Katherinu. Veli da je izuzetna.

– Jest, izuzetna je – odgovori Mary Kate i zamišljeno ga pogleda.

– Podite za mnom – pozove ih obojicu i krene kroz hodnik. Tiho pokucavši na jedna vrata, otvori ih i reče: – Katherina, ovo je Luther North. Preporučio ga je Will Karren.

Ugledavši visoku crvenokosu ženu, Luther ostane bez daha. Imala je na sebi jednostavnu sivu haljinu koja joj je izvrsno pristajala. Crvenkasta joj je kosa padala na ramena i uokvirivala ljupko nenašminkano lice, živahnih smeđih očiju, prćasta nosa i sočnih usana.

– Lutheru, ovo je Katherina Stone – reče Mary Kate.

Krenuvši kroz sobu prema crvenokosoj ljepotici, bio je donekle ošamućen. Nije mogao shvatiti što radi takva žena kod Mary Kate, ali je namjeravao iskoristiti priliku.

– Teta Katherina! – uzvikne u tom času Frank, a Luther zastane kao ukopan. – Što radiš ovdje? – zapita mladić.

– Čekala sam da se vratiš s Northom, Frank – odgovori Katherina i osmjene mu se. – Jesi li neozlije-

đen? Karren mi je ispričao da su te divljački premlatili.

Njezina zabrinutost slomi otpor u mladića, te joj je potrčao u zagrljaj.

Mary Kate obriše suzu i potapša Luthera nježno po ruci.

– Pomozi joj, Lutheru – prošapće. – Potreban si joj.

– Čekaj malo, Mary Kate. Nisam zbog toga došao ovamo. Što je sa zabavom koju si mi obećala?

– Nemoj večeras, Lutheru. Radije nju saslušaj.

Gledala ga je onako kao i Mama kad mu je rekla neka otprati mladića u grad. Najednom nije više bio osobito zahvalan Karrenu.

– Dobro, što se događa ovdje? – zapita on prilično zbunjeno kad se okrenuo prema Franku i njegovoj tetki

Katherina krene prema njemu, još držeći Franka za ruku.

– Karren i Mary Kate zaključili su kako je najpametnije da pričeka ovdje dok se Frank ne vrati s vama – reče ona. – Vrlo mi je drago što ste nam odlučili pomoći.

Čak je i Frank zapazio da ona čudno djeluje na Luthera. Prvi put nije gledao u njoj samo veselu, zabavnu ženu koja ih je povremeno posjećivala i znala razonoditi djecu, nego je vidio i njezinu ljepotu.

– North nije još odlučio hoće li nam pomoći ili neće, teto – napomene on kad je Luther šutio. – Htio bi najprije doznati malo više o svemu.

– Onda sjednite sa mnom na kauč – obrati se ona Lutheru i čvrsto ga uhvati za podlakticu. Povede ga prema kauču. Činilo mu se kao da mu se užarila koža ondje gdje su je doticali njezini prsti. – Ispričat ćemo mu sve što znamo, Frank. Tada će nam, uvjerena sam, pomoći.

Iznenada se Luther nagne natrag i, zatraživši pogledom dopuštenje od Katherine, zapali cigaru.

– Sjećaš li se kako sam ti pričao o mamcu i klopci, Frank? – progovori, smiješeći se. – Kazao sam ti da bi se lako mogao naći prikladni-

ji mamac nego što si ti. Sada ti je jasno na što sam mislio.

– Zar mene smatrate mamcem?

– zapita tiho Katherina, spustivši sada obje ruke u krilo.

– A zar niste?

– Jesam, dabome – odgovori ona i tiho se nasmije.

– Teta Katherina! izusti zapanjeno Frank.

– To je istina, Frank – ustraje ona mirno. Želimo da nam North pomogne. Bude li to učinio zbog mene, postići ćemo, ipak, ono što želimo. On i ja se razumijemo, Frank. Ako moram biti mamac da bih ga nagovorila da nam pomogne, neka bude tako.

– Sjajni ste – reče Luther i prasne u smijeh. – Nisam sasvim načistu u što se upuštam, no dobili ste, da se poslužim Frankovim riječima, revolveraša.

– Ne obećavam ništa zauzvrat, Lutheru – prozbori ona tiho, prvi put ga nazvavši imenom, dok su se netremice gledali u oči.

– Ja i ne očekujem ništa – odvrati on i uhvati je za ruku. – Što god se bude dogodilo među nama, neće imati veze s ovim. – Šutio je trenutak-dva. Ispričajte mi sada sve što znate.

XII

– Da mi se nisi više nikad obratio, Frank! Kako možeš biti takav? Umjesto da dođeš k meni, otišao si u... u onakvu kuću! – Djevojka ljutito lupne nogom o drveni nogo-stup.

– Čekaj malo, Emily. Ne razumiješ – preklinjao ju je mladić. – Nije bilo onako kako misliš.

– Nego kako je bilo? Je li ta djevojka zgodnija od mene? Ili više voliš starije, iskusnije? Neke su, čujem, vrlo spretne! – vikala je Emily. Počeli su se već okupljati oko njih prolaznici, ali se ona nije obazirala na njih. Zaručeni smo tek tri tjedna. Kako si mi mogao to učiniti čim si pomislio da me nema u blizini? Zar me to očekuje do kraja života? Ljubakat ćeš s pokvarenjačama?

– Dopusti da ti objasnim, Emily – molio ju je. – Udimo unutra i popričajmo u miru.

Ona ljutito odgurne njegovu ruku.

– Ne diraj me svojim prljavim šapama, Frank! Tko zna što si pipao njima. Bježi od mene! Moram razmisliti što ću s tobom i za to mi vrijeme ne prilazi.

– Dobro si mu odbrusila, zlato – javi se neka starica iz gomile. Ne dopusti mu da te obrlati. Muškarcima se ne može vjerovati.

Emily samo letimice pogleda okupljene znatiželjnike.

– Kloni me se – reče tada Franku – i kaži svojoj tetki da sam o njoj mislila povoljnije. Nije čudo što se o njoj svašta priča. – Progura se kroz gomilu i požuri prema kući Stilesovih.

Gomila se postepeno razide.

– Kakva je to vika? – zapita Luther, stojeći s Katherinom na hotel-skoj verandi.

– Stiles joj je kazao da sam sinoć bio kod Mary Kate – progunda zlovoljno Frank. – Pokušao sam joj objasniti, ali nije htjela slušati.

– Dobro – zaključi Luther. – Što manje Stiles zna, to bolje za nas. Očito nas nadzire. Inače ne bi to već znao.

– Što da učinim? – zapita obehtrabreno Frank, gledajući za djevojkama.

– Udi. Treba da skujemo planove.

– Sve će biti u redu, Frank – reče suosjećajno Katherina. – Kada dozna zašto si bio ondje, oprostit će ti.

– Oprostit će mi! – izusti ljutito Frank. – Pa, u onoj sam kući bio jedino s rođenom tetkom.

– Shvatit ćeš kad budeš stariji, Frank. Žene razmišljaju drukčije nego mi – objašnjavao mu je Luther, smješkajući se. – Ona je, čini mi se, simpatična djevojka. Vjerojatno i vrlo zgodna kad se ne ljuti. Zamisli samo koliko će, kad napo-

kon dozna istinu, skakati oko tebe i ugađati ti.

* * *

— Želimo li dobiti pomoć sa strane, treba da prikupimo nekakve dokumente — tumačio je Luther. — Vlasti nam neće povjerovati samo na riječ. Moramo potkrijepiti optužbe.

Razgovoru je, osim Luthera, Katherine i Franka, prisustvovao i Will Karren.

— Ali sve su mi dokaze ukrali iz sobe — istakne Katherine.

— Onda treba da ih sada mi njima ukrademo — reče Luther. Ostali ga iznenađeno pogledaju. — Zar postoji neko drugo rješenje? U zavjeru su upleteni najugledniji građanin i ovdašnji šerif. Tko bi nam povjerovao ako bismo progovorili? Treba da pribavimo dokaze koji će uvjeriti vlasti da posrijedi nisu čista posla.

— A ako nas uhvate? — upita sumnjičavo Karren.

— To je dobro pitanje. Baš zbog toga i nećeš sudjelovati u večerašnjoj akciji. Treba da ostaneš na slobodi ako nas pohvataju. Mogla bi nam zatrebati tvoja pomoć. — Luther se malo zamisli. — Znaš li nekog pouzdanog čovjeka koji bi mogao odnijeti Polkovima poruku za Jastera?

— Znam. Kada ćeš je poslati?

— Čim je napišem.

Kad je Karren žurno izišao kroz stražnja vrata, Luther ode do recepcijskog stola i uzme papir i pero. Naslonivši se na stol, usredotoči se na pisanje poruke. Iznenada začuvši čvrste korake u predvorju, digne pogled i ugleda nedaleko od sebe Bentona Stilesa.

— Vi ste Luther North? — zapita bankar.

— Jesam — odgovori mirno Luther i odmjeri ga pogledom od glave do pete. — A tko ste vi?

— Benton Stiles. Htio bih popričati s vama.

— Pričajte.

— Radije bih na nekom mirnom mjestu. — Stiles se osvrne oko sebe.

— Ovdje je vrlo mirno. Nitko nam se ne može neopazice približiti, a Willa privremeno nema jer je otišao zbog nekog posla.

— Dobro, onda razgovarajmo ovdje — pristane Stiles i nasloni se objema rukama na štap. — Navodno ste iznajmili svoje usluge mladom Westonu. Mislim da ste pogriješili.

— Gdje ste to čuli, Stilese? I zašto mislite da griješim?

— To nije važno. Bitno je da mi Weston i njegova tetka nastoje stvoriti neprilike. Obuzeti su nekakvom ludom pomisli da sam se urotio i hoću mu oteti roditeljsku farmu. Nazvala me lopovom; to neću dopustiti.

— A jeste li lopov? — upita zainteresirano Luther.

— Nisam, razumije se. — Stiles se zacrveni. — Ja sam ugledan čovjek u ovom gradu, u cijeloj državi. Nastavi li tako pričati o meni, morat ću poduzeti nešto protiv nje.

— Poslat ćete šerifove pomoćnike da je pretuku u nekoj uličici kao što su njezina nećaka?

— Ja osuđujem taj nemili događaj, no mladić je izazvao šerifove pomoćnike. Ne slažem se s njihovim postupkom, ali ih razumijem.

— Dabome. A što je s onom dvojicom koji su ga jučer pokušali ubiti na cesti?

— Mislio sam da su napali vas, a ne njega.

— Vozio se sa mnom. Kazali su mu da će ga ovaj put srediti za sva vremena. Ne bi se moglo reći da ih je prije toga uvrijedio.

— Ja nemam nikakve veze s tim, ali...

— Ali se ne biste ražalostili da im se naum posrećio, zar ne? — reče Luther, zabavljajući se.

— To je drsko od vas. Ne stavljajte mi svoje riječi u usta.

— Priznajem, drske sam naravi. Hoćete li poslati šerifove pomoćnike i za mnom?

Stiles duboko udahne zrak ne bi li se smirio.

– Nisam zbog toga došao – prozbori tada. – Zanima me je li vas on unajmio.

– Nije. Nitko me ne može unajmiti.

– Drago mi je što to čujem.

– Naravno, ako bi netko pokušao nautiti Franku dok sam u blizini, pritekao bih mu u pomoć, iz pukog prijateljstva. – Luther se ljubazno osmjehne. – Zacijelo me razumijete.

– Franku se neće ništa dogoditi. Pa ipak, najbolje bi bilo da se vrati na Istok.

– Lijepo je od vas što se toliko brinete o njegovoj dobrobiti.

– Spreman sam mu oprostiti zbog one pristojne djevojke koja je odsjela kod mene.

– Zaista vrlo ste širokogrudni, Stilese. Želite li još nešto?

– Ne. Samo vašu izjavu da ne radite za Westona.

– Dajem vam riječ da mi ne plaća ni paru. Ne radim za pojedince.

– Upravo takav sam odgovor želio čuti.

– Postao sam znatiželjan, Stilese. Zar bih otkrio nešto ako bih radio za Franka? – zapita bezazleno Luther. – Čini mi se da vam je veoma stalo do toga da ne radim za njega.

– Ne! Što biste mogli otkriti? – odvrati brzo Stiles. – Htio bih samo da Singleshoe ostane miran gradić kakav je uvijek bio. Lijepo je živjeti u njemu.

– Potpuno se slažem s vama, Stilese. Nipošto ne bih htio uznemiriti poštene građane.

– Dobro. Moram se vratiti u banku. – Stiles zastane na vratima. – Dovidjenja, Northe. Zabavite se u Singleshoeu.

– I hoću – dovikne za njim Luther. Dvrši pisamce i zalijepi omotnicu. Kad se vratio u stražnju prostoriju, zatekao je unutra ljutitog Franka i donekle zbunjenu Katherinu.

– Dao si mu riječ da ne radiš za

mene. Kako si to mogao učiniti? – prigovori mu Frank.

– Valjda postoji nekakvo objašnjenje – doda hladno Katherina.

– Rekao sam mu da ne radim za vas dvoje – nasmije se Luther – i to je istina.

– Ne razumijem – promrmlja Katherina, ispitivački mu promatrajući lice. – Budući da ne dobivam nikakvu plaću – odgovori Luther, sjednuvši i mirno prekriživši noge – Nitko ne može kazati da radim za vas.

– Vrlo lukavo – zaključí Katherina, shvativši smisao.

U tom času ude Will Karren i uzme pisamce za Jesteru. Pronašao je pouzdanog čovjeka koji će ga odnijeti k Polkovima.

– Dakle, da se dogovorimo kako ćemo se dočepati papira koje su ukrali Katherini – prozbori Luther. – Sudeći prema svemu, oni su kod Stilesa. Potražimo ih najprije ondje.

XIII

– Brzo! U ono grmlje! – prošapće Luther!

Tek što su šmugnuli u žbunje pred jednom praznom kućom, pojaviše se dva jahača. Nosili su puške preko sedala i pažljivo promatrali kuće mimo kojih su jahali. Bili su to šerifovi pomoćnici. Patrolirali su oko bankarove kuće otkad je on razgovarao s Lutherom.

Polako projahavši mimo grmlja u kojem su se sakrili Luther, Frank i Katherina, zaustave se tridesetak metara od njih, na sljedećem uglu. Jedan dobaci drugom duhankesu i zagleda se u njega dok je motao cigaretu.

– Što misliš, zbog čega se gazda toliko uznemirio večeras? – reče.

– Čini mi se da se ne događa ništa posebno. – Glas mu se jasno čuo u tihoj noći.

– Valjda se zabrinuo zbog onog revolveraša u hotelu. Taj čovjek smeta Stilesu, a ono što smeta Stilesu, smeta i našem gazdi.

– Dovraga, vidio sam već tog revolveraša u gradu. Jedanput me, čak, počastio pićem. Povremeno dolazi ovamo, pije, igra poker i zabavlja se kod Mary Kate. Čemu takva uzbuna zbog njega?

– Otkad je došao, nije još kročio u salun nije popio ni čašu niti se kartao. A kod Mary Kate bio je samo jednom. Odveo je sa sobom u hotel onu novu curu. Otkad je doveo mrtvog Jeffa Coatsa, gazda je dao Banksu zadatak da ga nadzire.

– Ne mogu mu previše zamjeriti što je ustrijelio Jeffa. Mora se priznati, Jeff je uvijek bio naprasit i neugodan. Stavivši cigaretu u usta, jahač opipa džepove i tada promrmlja:

Imaš li šibice?

– Dobro, imaš li ti išta kod sebe?

– progunda razdražljivo njegov sugovornik dok mu je pripaljivao cigaretu. – Vрати mi duhankeu dok još nisi zaboravio.

– Nemaš povjerenja, Harley. Ne znam zašto se družim s tobom. Zaželiš li bilo što moje, samo kaži. Ja sam takav čovjek.

– Te bih riječi cijenio mnogo više kad bi ti imao bilo što kod sebe – odvрати Harley. – Produžimo – dodaje nestrpljivo. Ako Stiles dozna da sjedimo ovdje i razgovaramo umjesto da mu obilazimo kuću, okomit će se na nas.

– Čemu žurba? U kući nema nikoga osim onih dviju balavica. On se neće vratiti još satima.

– Ne možemo se osloniti na to. Stoga nam je pametnije da se vladamo tako kao da marljivo radimo.

– Polako su odjahali iz vidokruga još se prepirući.

Luther je netremice gledao za njima. Ostao je nepomičan tako dugo da se Frank već uzvrpoljio nestrpljivo.

– Što još čekamo? – prigovori mladić. Čuo si onu dvojicu. Stiles nije kod kuće. Udimo dok ga nema. Možda uspijem porazgovarati s Emily.

– Treba da budemo oprezni – odvрати tiho Luther. – Ne vjerujem da oko kuće strážare samo njih dvojica. Stiles je suviše oprezan da bi tako postupio. Pažljivo je promatrao ulicu. Uto se Frank htjede dići da bi razgibao noge. – Miruj! – naredi mu Luther.

– Zašto? – zapita Frank. – Njih dvojica su odjahali i na vidiku nema više nikoga.

Ako ne vidiš nikoga, to ne znači da nikoga nema. Čuo si što su rekla ona dvojica. Stiles je dao nekomu zadatak da nas prati. Sada znamo kako je Emily doznala da si sinoć bio kod Mary Kate. Tko god bio taj Banks, vraški je spretan. Nisam ga opazio.

Dok su čekali u tišini rasla je napetost.

– Spazio sam ga – napokon promrmlja on zadovoljno. – Kad odem, vas dvoje razgovarajte. Ne preglasno, tek toliko da se stekne dojam da je ovdje još i sada troje ljudi i da im je već dojadilo čekanje.

Šmugne u mrak.

* * *

Šuljajući se kroz visoku travu prema drveću, Frank se nehotice divio Banksovoj sposobnosti da stoji kao kip. Držeći se sjene, napokon stigne do ruba šumarka i zaustavi se. Banks je bio nizak i žilav; privremeno je svu pažnju usretodočio na dvojicu jahača što su nailazili ulicom.

Riječ je bila u onoj istoj dvojici koji su tuda projahali prije petnaestak minuta, samo što su se ovaj put vladali još nehajnije. Budući da nisu naišli ni na kakve neprilike, postali su neoprezni.

Luther polako izvuče revolver.

Jednolično se toptanje kopita čulo sve jasnije i naposljetku je potpuno ispunilo tihu noć. Promatrajući ih, Banks nije čuo tiho šuškanje kad se Luther uspravio. Prvi znak da nije sâm bila je snažna ruka što ga je odostraga uhvatila oko prsiju. U trenutku kad su mu se nagonski napeli mišići, udario ga je već iza

desnog uha revolverski držak i onesvijestio ga.

Luther zadrži onesviještenog stražara u uspravnom položaju dok je patrola polako prolazila mimo. Kad su skrenuli iza ugla i nestali s vidika, prebaci Banksa preko ramena i otrči k ostalima. Povede ih u praznu kuću i spusti onesviještenog na pod pred prozorom. Nije ga poznao.

Katherina mu pruži maramicu kako bi mu njome začepio usta i skine Banksu remen da bi mu njime svezala gležnjeve. Frank je stajao sa strane i gledao.

— Zar je, uistinu, sve to potrebno?
— zapita. — Neće znati kamo smo otišli a moglo bi se dogoditi da ga ovdje ne pronađu danima. Mogao bi, ovako svezan i umrijeti.

— Ne znamo otkad nas prati — objasni strpljivo Luther — niti znamo je li čuo naš razgovor. Nipošto ne bi bilo dobro za nas da se osvijesti i upozori stražare dok smo u kući. — Svezavši zarobljeniku ruke komadom njegove košulje, provjeri kako je Katherina sputala noge, zatim zadovoljno kimne i ustane. — Možemo se na povratku svratiti ovamo i olabaviti mu sponu.

Odsuljali su se kroz kuću u kuhinju. Odande se kroz prozor vidjela jasno stražnja strana Stilesove kuće. Zasjao je mjesec, samo napola zaklonjen oblacima.

— Ima li još stražara? — upita Katherina. — Moramo pretpostaviti da ih ima. Ali, mislim da nisu u kući, pa kad prodemo mimo njih, više nećemo biti u opasnosti. Ja ću krenuti prvi i ustanoviti gdje su, a vi čekajte ovdje. Vidite li onu bijelu pojatu? — zapita Luther. Oboje mu kimnu. — Ako možete poći za mnom, pojavit ću se ondje za tren i mahnuti. Budite oprezni. Budući da ima toliko stražara zacijelo je u kući nešto vrlo vrijedno.

XIV

— Naletjet ćete baš na njega ako skrenete iza onog ugla — prošapće

mlad ženski glas tako blizu Luthe-rova lijevog uha da mu je umalo zastalo srce. Uspio je ostati nepomičan samo zahvaljujući velikoj sposobnosti samosvladavanja.

— Tko ste vi? — zapita on tiho.

— May Stiles. Došli ste me oteti?
— upita ona puna nade.

— Nisam. — Kroz otvoreni je prozor mutno vidio djevojčicu. Činilo se da joj oko sedam ili osam godina.

— Došli smo samo posuditi neke papire iz radne sobe tvog oca.

— Zašto? — zahihoće ona. — Na većini su samo brojke. Nisu zanimljivi.

— Netko ih je uzeo jednoj mojoj prijateljici, i zabunivši se, dao ih tvom ocu. Htjeli smo ih sada vratiti njoj. Luther se čudio sam sebi što razgovara tako otvoreno s djevojčicom dok je iza ugla naoružani stražar.

— Kako vam se zove prijateljica?

— Katherina Stone.

— To je tetka Franka Westona, zar ne? Moj otac veli da je pokvarena. Veli da radi u onoj kući mimo koje ne smijem prolaziti.

— Skrivala se ondje pred ljudima koji su joj ukrali papire. Franku su ti papiri potrebni da bi sačuvao farmu. Iznenada mu padne na pamet dobra zamisao. I da bi se vjenčao s Emily.

— Ne znam baš da li bih htjela pomoći Franku. Rasplakao je Emily, a ona mi je prijateljica.

— Gdje je sada Emily?

— Gore u svojoj sobi. Gledala sam kroz prozor kad sam vas opazila kako prolazite kroz dvorište. Naslutila sam da ćete doći ovamo jer je prozor otvoren, pa sam sišla da bih otkrila tko ste.

— Voliš Emily?

— Naravno. Ona se igra sa mnom i priča mi priče. Mama mi ne dopušta da se igram s drugom djecom. Veli da nisu prikladno društvo za mene. Emily će mi biti prijateljica kad iduće godine krenem u školu na Istoku. Zašto ju je Frank rasplakao?

– Nije joj učinio ništa. Uvjeran sam da se Emily rasplakala čim je tvoj otac razgovarao s njom, nije li tako?

– Tako je. Ispričao joj je da je Frank bio u onoj ružnoj kući. Prisluškivala sam pred vratima. Često prisluškujem. – Činilo se da je vrlo zadovoljna sama sobom. Postepeno je stjecao predodžbu o njoj. Osamljena je, bez prijateljica, i jedina joj je zabava ono što se zbiva u kući. No, sudeći prema svemu, bistro je dijete.

– Frank je bio u toj kući – reče Luther ali samo zato da bi se sastao s tetom. Nije vidio one pokvarene žene. Htio bih da se Frank i Emily sretnu i pomire. Hoćeš mi pomoći?

– O, da! Što da učinim?

– Njih dvoje ne mogu razgovarati vani, stražari bi otjerali Franka. Možeš li nas pustiti u kuću?

– Tata veli da ne smijem nikoga puštati unutra dok njega nema kod kuće. – May malo razmisli. – Međutim, to se ne može odnositi i na Franka. Uostalom, htjela bih da Emily prestane plakati. Hoćete ga dovesti?

– Hoću. I njegovu tetu Katherinu.

– Uskoro će se pojaviti opet stražar. Neprestano obilazi kuću. Kad prode, otključat ću bočna vrata. Smijem li obavijestiti Emily?

– Nemoj dok ne udemo. Ako se uzbudi, mogao bi stražar postati sumnjičav.

– To je istina. Idite po njih. Čekat ću kraj vrata.

*

Čim je stražar nestao iza ugla, njih troje krenu brzo preko tratine prema bočnim vratima gdje ih je čekala May, poskakujući od uzbuđenja. Vidjevši da Katherina ima na sebi košulju i hlače, djevojčica je bila očarana njenom odjećom tako da je bez oklijevanja prihvatila Katherininu ispruženu ruku i povelala ih u očevu radnu sobu.

Dok je Luther pregledavao papire u pisacem stolu, Katherina ju je nastojala zaokupiti razgovorom, a

Frank je namrgodeno hodao amo-tamo i razmišljao o zaručnici

– Kako je ona, May? – zapita mladić napokon.

– Često plače. Veoma si je razalostio. To nije lijepo od tebe.

– Čini mi se da sam našao ono što tražimo – progovori Luther, podigavši veliku omotnicu. – Provjeri je li sve tu, Katherina.

U tom se trenu otvore vrata i na pragu se pojavi Emily, ljutito ih gledajući.

– Zna li gospodin Stiles da ste ovdje? – zapita ona povišenim glasom.

– Nadam se da ne zna – odgovori joj Luther i nakesi se.

– Dakle, postao si ne samo razvratnik nego i lopov – obrati se ona Franku.

– Pomiri se s Frankom – umiješa se May, potrčivši kroz sobu i uhvati je za ruku. – Nije onako kako ti je rekao moj tata.

– Slušaj me, Emily – progovori Frank i korakne prema Emily. – Otišao sam tamo samo zato da bih se sastao s tobom.

– Ne vjerujem ti – odvrati prkosno djevojke. Zatim pogleda Luthera i Katherinu kraj stola. – Provalili ste ovamo, zar ne? – Iznenada vrisne: – U pomoć! U kući su provalnici. U pomoć!

– Prokletstvo! – progunda Luther, još stojeći iza stola. – Ušutkaj je, Frank. Ne smiju nas uhvatiti ovdje.

– Da me se nisi usudio ni taknuti! – odbrusi Emily Franku u lice. Mladić je stajao kao okamenjen, nesposoban da ušutka voljenu djevojku, zaprepašten njezinom srdžbom.

– Mrzim te – nastavi ona grubo – mrzim te i ne želim te više nikada vidjeti!

U tom trenu Katherina odgurne Franka, povuče djevojku u sobu i čvrsto joj pokrije rukom usta. Vrištavši se glas naglo prekine. U iznenadnoj su tišini čuli nekoga na prednjoj verandi kako drma vrata.

Emily se žustro otimala, ali je sada šćepa Luther.

— Potraži nešto čime ćemo je svezati — reče Katherina zbunjeno nećaku.

— Nemamo sada vremena za to — promrmlja Luther. — Moramo izići dok još stražar nije upao unutra.

Gledajući djevojku koja se neumorno koprčala, Katherina hitro pride stolu i uzme s njega malen željezni valjak što ga je bankar upotrebljavao kao pritiskivač papira.

— Žao mi je zbog ovog, Emily — reče. — Možda ćeš jednog dana shvatiti da treba najprije promisliti, pa tek tada poduzeti nešto. Frank nije sinoć došao k Mary Kate zato što se zaželio žena. Kad bi ga poznala; znala bi to. Posjetio je mene. Jedino ondje sam se mogla sakriti pred časnim bankarom Stilesom dok je Frank tražio pomoć.

Obuhvativši prstima valjak, snažno je pogodi postrance u bradu. Djevojka se onesvijesti i klone. Frank se usplahireno vrtio oko nje, ne znajući što da učini. Tada ga Luther šćepa za ruku i povuče za sobom prema vratima.

— Ostani s njom, May — reče Katherina djevojčici. — Kaži joj da mi je žao što sam je morala udariti, ali nisam imala vremena za objašnjavanje. Ne brini za nju, brzo će se osvijestiti.

Kad je šmugnula kroz vrata u noć, posegne za njom iz duboke sjene pod drvetom Luther i privuče je k sebi. Preko tratine je trčao neki čovjek, noseći uperenu pušku. Pokuša otvoriti bočna vrata, ustanovi da nisu zaključana i nestane unutra.

— Zapamtit ću da s tobom nema šale — prošapće zadivljeno Luther dok je zaštitnički grlio Katherinu.

— Gdje si naučila onaj trik?

— Pokazao mi ga je jedan mornar dok sam radila na parobrodu nedaleko od St. Louisa. Kazao mi je da ću tako zaštititi zglobove prstiju i moći srušiti i krupne pijance. Osim toga, takav se udarac ne očekuje od

žene. — Oklijevala je. — Pokušala sam je udariti što blaže. Valjda je nisam udarila suviše snažno?

— Baš onako kako treba — uvjeravao ju je, istodobno promatrajući okolicu. — Čini mi se da su svi unutra. Bježimo dok možemo.

XV

Gradom su kružili naoružani jačaci. Dovikivali su jedni drugima i pretraživali sva moguća skrovišta. Svojom su vikom budili građane, te su se počela paliti svjetla i troje je bjegunaca sve teže pronalazilo zaklon.

Privremeno su ležali u visokoj travi pred onom istom praznom kućom gdje su bili i prije. Luther izvađi omotnicu što ju je uzeo iz Stilesova stola i pruži je Katherini.

— Neka to radije bude kod tebe — reče. Mislim da tebe ne mogu optužiti zbog krađe.

— Što ćemo sada, Lutheru? — zapita ona. Ne možemo se vratiti u hotel dok je ovako burno na ulicama.

— Pričekat ćemo da se stanje malo smiri i tada ćemo otići na farmu. Budući da je tvoj brat uvijek mislio unaprijed, zacijelo je spremio ondje zalihe za slučaj nužde. Kad se nađemo izvan opasnosti, razmislit ćemo o sljedećem potezu. — Ležeći na leđima, promatrao je sjajne zvijezde, tu i tamo zaklonjene oblacima što su brzo plovili nebom. Možda će biti pucnjave. Ako je bude, odvedi Franka na farmu kako se ne bih morao brinuti i za vas dvoje.

— Ne mogu te ostaviti samog — odvratila ona odlučno.

— Moraš. Dosad si se pokazala vrlo razumnom. Znaš da neću tražiti od tebe ništa što nije prijeko potrebno. Budem li morao misliti na vas, neću biti potpuno sposoban za borbu.

— Učinit ću sve što zatražiš — prošapće ona i uhvati ga za ruku.

— Znao sam da se mogu pouzdati u tebe — odvratila ona i nježno joj stisne šaku.

Oblaci napokon zaklone mjesec i većinu zvijezda. Najednom je bilo vrlo mračno. Luther sjedne i pogleda oko sebe. Tragači su se udaljili prema hotelu.

— Hajdemo — reče on. — Frank, budi tik iza mene. Katherina, gledaj što se zbiva iza nas.

Trebalo im je mnogo vremena da se probiju do javne konjišnice. Šerifovi su ljudi još obilazili grad. Dok je Katherina pažljivo promatrala što se zbiva na ulici, Luther se zaputi kroz obore prema staji. Frank je ostao sjediti na oborskoj ogradi, nespособan ni za što drugo osim za razmišljanje o Emily.

Stajska su vrata bila širom otvorena i mamila Luthera svojom tamom. On zastane za trenutak i ugraba metak u šupljinu u bubnju koja je bila pod kokotom i koju inače, iz razloga opreznosti, nije punio.

Tad uđe u staju. Osjeti kako su mu se napeli mišići na šiji i leđima dok je očekivao svaki čas da ga pogodi prvi metak.

Bilo je vrlo tiho.

Zaustavi se kraj debelog stupa i zagleda niz širok prolaz između odjeljaka. Zapazio je već da mu u dvorištu nema kola, a sada je vidio da mu je nestala i zaprega.

Iz mraka izroni čovjek sa sačmaricom.

— Ovdje ste već pregledali sve — progovori. U mojoj se staji ne skriva nitko.

— Što je s mojim kolima i zapregom? — zapita Luther.

Sjenka se približi.

— To si ti, Lutheru? Čovjek spusti glas i osvrne se, provjeravajući jesu li sami. — Nisi smio doći ovamo. Šerif pretražuje sa svojim ljudima cijeli grad. Traži tebe i mladog Westona. Veli da ste provalili u bankarovu kuću i napali mu gošću. Doista ste to učinili Lutheru? — upita znatiželjno.

— Nismo provalili u kuću, a gošća je Westonova djevojka. Htio je razgovarati s njom. A Stiles je to, tko zna zašto, nastojao spriječiti.

— Taj čovjek je prokleta prepreden i podmukao. Nikad se ne zna što misli — reče konjušar Cam. — Budi oprezan, Lutheru. Oni koji su te maloprije tražili ovdje, pucat će u tebe bez oklijevanja ako budu imali priliku.

— Znam. Naišli smo već na nekoliko njih. Što je s mojim kolima i zapregom?

— Prije dva-tri sata došao je ovamo Will Karren, dok se još nije cijeli grad digao na noge. Uzeo je i natovario na njih zalihe iz hotela. Odvezao se na zapad. — Cam se iznenada zabrine. — Will je rekao da se ti nećeš ljutiti. Jesam li pogriješio što sam mu dao kola?

— Postupio si pravilno. Zna li za to šerif?

— Mislim da ne može znati. Nije mi to spomenuo nijednom riječi a nisam ni ja ništa rekao.

— Hvala ti, Came. Podi na spavanje. Ne bih htio da te zateknu ovdje potpuno budnog i spremnog kao da se događa nešto.

— A, za spavanje sam uvijek raspoložen — odvrati Cam i tiho se nasmije. Krene prema svojoj sobi, a onda se osvrne. — Još nešto Lutheru. U bočnoj ulici kraj hotela privezane su za prečku tri osedlana konja.

— Da? — Luther ga je zainteresirano gledao.

— Jedan je čovjek na prozoru na prvom katu hotela, a drugi na krovu s druge strane ulice.

— Hvala ti, Came. Neću ti to zaboraviti.

— Htio bih da grad bude opet onakav kakav je bio prije nego što je njime zavladala pohlepa.

— Ne miješaj se u to, Came. Ne bih htio da stradaju poštteni ljudi.

Luther se zadrži još neko vrijeme u staji, kraj vrata, gledajući ulicu. Činilo se da se tragači povlače. Dvojica projašu mimo konjišnice i zapute se cestom na zapad.

Mahne Katherini koja je stražarila u tami pod drvenom nadstrešnicom kovačnice, te su se sastali kraj

oborske ograde gdje ih je čekao Frank.

— Treba da ih odvučemo sa zapadne ceste — reče Luther. — Will mi je kazao da će se, ako u gradu postane prevruće, sastati se s nama na jednoj od napuštenih farmi, samo tri-četiri kilometra zapadno od grada. Dat ću šerifu i njegovim ljudima drugog posla tako da vas dvoje možete otići odavde. Pokaže na tamnu građevinu na zapadnoj strani. — Čekajte kraj tog skladišta dok ne započne pucnjava. Kad se ona dvojica jahača koji su maloprije prošli ovuda vrate u grad, vas dvoje krenite smjesta za Willom.

— Ne možemo te napustiti — pobuni se Katherina.

— Ne zaboravi, obećala si da ćeš me slušati. Znam se brinuti o sebi, budi bez brige.

Ona se podigne na prste i poljubi ga u usta.

— Čuvaj se, Lutheru. Nekako si mi sve draži. Zagrlila ga je onda naglo ustukne. — Hoćeš da te pričekamo ondje gdje je Will?

— Ne, produžite na Frankovu farmu. Stići ću tamo do svitanja. Budite vrlo oprezni.

Katherina povede još zbunjenog Franka prema skladištu.

Luther se pritajio pod drvenim nogostupom nedaleko od hotela. Postavili su mu klopku i kao mac podmetnuli tri konja. Ponekad može klopka, ako je žrtva navrije-me otkrije, skupo stajati one koji su je pripremili. Nadao se da će se to i ovaj put dogoditi.

Jasno je vidio tri konja u bočnoj uličici i otkrio je već čovjeka na krovu. Premjesti se dvaput, tražeći onog u hotelu. Ni za tren nije posumnjao u podatke koje mu je dao Cam.

Napokon plane šibica na trećem prozoru od ugla. Sada je, strpljivo čekajući, vidio povremeno crvenu žeravicu kad bi čovjek povukao dim iz cigarete.

Izvuče se ispod nogostupa i zastane u jednoj veži. Mimo njega proja-

šu dvojica jahača, oni koji su se prije zaputili na zapad. Time se već riješio jedan problem. Pričeka dok nisu stigli do »Mornarova saluna«, u kojoj su se okupljali šerifovi ljudi.

Namjestivši objema rukama šesir tako da mu nitko nije mogao vidjeti lice, prijede preko glavne ulice i krene kroz sporednu prema konjima, držeći se hotelskog zida tako da ga nije mogao vidjeti onaj čovjek na prvom katu. Razabirao je nasuprot nebu onog stražara na krovu i vidio da se on neprestano pomiče kako bi ga zadržao na nišanu.

Privezani za prečku, konji su stajali objesivši glavu i strpljivo čekali. Nešto mu se na njima činilo čudnim, pa je zastao i pažljivije ih pregledao.

Dabome, bilo im je vrlo udobno. Nitko im nije zategnuo kolane. Tko bi pokušao brzo uzjahati, za tili bi se čas našao na tlu i bio pogodna meta za one u zasjedi.

Provuče se ispod prečke i nađe između srednjeg i lijevog konja. Izbočina na krovu, ocrtana nasuprot nebu, iznenada se poveća i pretvori u čovječji trup.

Luther ostane pognut kako mu se glava ne bi vidjela iznad sedala i bila skrivenom strijelcu cilj dok on priteže kolan.

Međutim, to ne pokoleba napadače na krovu. Njegov se prvi metak zabije u hotelski zid, prozujavši konjima tik iznad glave. Prasak odjekne među građevinama, a iznenadeni čovjek u hotelu baci kroz prozor cigaretu i posegne za oružjem.

Luther hitro odveže sva tri konja i zadrži njihove uzde u lijevoj ruci dok je pažljivo ciljao u čovjeka na krovu. Pogodi ga prvim hicem. Izbočina nestane s vidika i začuju se opore kletve.

Drugim metkom razbije staklo na prozoru iznad sebe i prisili strijelca da uvuče glavu.

Tada skoči u sedlo i, viknuvši prodorno i prkosno, opali još dva puta prema prozoru. Ostala dva konja pobjegnu; jednom od njih pola-

ko se okrene labavo privezano sedlo i nade mu se ispod trbuha. Konj na kojeg je uzjahao Luther usplahireno se propne dvaput, a onda jurne u galopu niz uličicu prema južnoj cesti.

Luther nastavi vikati što je glasnije mogao. Čuo je da su iz saluna nahrupili šerifovi ljudi kad su začuli pucnjavu kod hotela.

Skrene udesno i uspori konja tako da je tiho prolazio pješćanom ulicom. Prešavši oko stotinu metara, skrene opet udesno i zaputi se prema glavnoj ulici. Tu zaustavi konja i, promatrajući prizor pred salunom, počne puniti revolver.

Na šerifove je ljude, bez ikakve sumnje, djelovalo piće što su ga ispili u salunu. Na ulici je nastala prava zbrka. Uskomešali su se konji i nastojali izbjeći ljude koji su turali pred njima. Jahači su se hvatali za jabuke i sedla i uzde, nastojeći uzjahati i odjuriti na poprište zasjede. Svi su vikali i supijano psovali.

Luther polako krene ulicom i pridruži se gužvi.

Šerif Carr napokon uspije organizirati skupinu i povede je prema hotelu. U daljini su se razabirala dva konja bez jahača; upravo su prešli preko željezničkih tračnica.

— Neka netko ode po ta grla — naredi šerif.

Luther mahne rukom i polako odjaše za konjima. Nikoga drugog nije zanimo taj zadatak. Svi su željeli odjahati cestom na jug za čovjekom koji im je pobjegao iz stupice.

Kad je uhvatio konje, Luther im zategne kolane i tada produži na zapad.

XVI

Prijepodnevena vrućina probudi Luthera. Uspravivši se i, sjedeći na rubu divana, on protrlja rukama oči. Na drugoj je strani sobe ležao poleduške pod otvorenim prozorima Will Carren i čvrsto spavao.

Luther krene tiho u kuhinju, noseći u rukama čizme. Posluži se kuhinjskom crpkom i napuni umivaonik hladnom vodom, zatim uroni u nju lice. Kad je izronio, pljuckajući vodu, kraj njega je stajala Katherina i upravo mu pružila ručnik. Doimala se svježe i čisto; činilo mu se da se malo podsmjehuje njegovu izgledu.

— Ako se želiš obrijati — reče mu — na stražnjoj su verandi vruća voda, sapun i britva. Za to ću ti vrijeme pripremiti doručak.

— Gdje je Frank? — promrmlja on dok je izlazio na sunčanu verandu.

— Poslala sam ga na brežuljak iza kuće. Neka stražari. Ako nam se netko pokuša približiti, treba da to doznamo navrijeme. Ti i Will previše ste se umorili noćas da bih vas budila. Osim toga — uzdahne ona — više ga nisam mogla gledati. Samo kunja i mozga o Emily. Nadam se da će mu se, kad bude imao priliku razmisliti u samoći, razbistriti u glavi.

Kad se obrijao, Luther se svojski prihvatio doručka. Pritom je razmišljao o noćasnjim događajima.

Odjahavši iz grada, nastojao je izbrisati svoje tragove kako im se Carr i Stiles ne bi prebrzo našli za petama. Premda je na to gubio vrijeme, stigao je na farmu prije njih troje.

Napokon se probudio i Will te dođe u kuhinju i sjedne za stol. Čim je popio šalicu kave, živnuo je.

— Kako se završila tvoja jutrošnja prepirka s Frankom? — upita Katherinu. — Nisam čuo kraj.

Ona ga iznenadeno pogleda.

— Nisam znala da nas bilo tko čuje — odvratila. Nekako se doimala nezadovoljnom.

— Nešto se dogodilo jutros? — zapita Luther. — Kad sam već legao?

— Upravo sam se vraćao iz nužnika kad sam ih začuo kako se prepiru. Pošteno si mu natrijala nos, Katherina.

— O čemu je bila riječ? — Zapa-
zivši njezinu kolebljivost, Luther je
postao radoznao.

— Frank se htio vratiti u grad —
reče ona napokon. — Htio je kazati
Stilesu da se neće boriti za farmu i
da ćemo svi napustiti grad.

— Taj dio nisam čuo — reče Will.
— Što očekuje od mene? Da se
odrekнем hotela? Da ga poklonim
Stilesu i njegovim pokvarenjaci-
ma?

— Privremeno nije sposoban za
suvislo razmišljanje, Wille — reče
Katherina i položi mu ruku na ra-
me. — Misli samo na Emily. Budući
da mu je kazala da ga mrzi i da ga
više ne želi vidjeti, spreman je na
sve kako bi se pomirio s njom.

Luther iznenada ustane tako da
je prevrnuo stolicu. Krene prema
vratima.

— A ti si ga postavila na stražu?
— promrmlja. Još zakopčavajući
opasač oko bokova, potrči kroz
dvoriste prema brežuljku s kojeg se
vidjela farma i najveći dio okolice.

Na strani brda koja je bila okre-
nuta prema kući nije se moglo ve-
rati, pa on potrči kroz grmlje u
podnožju i stigne do zapadnog
obronka koji nije bio tako strm. Tu
su bila privezana za džbun dva ne-
poznata konja. Za njim su trčali
Katherina i Will.

— O. prokletstvo! — izusti ona
ogorčeno. — Nisam ga smjela po-
slati samog na brežuljak.

— Možda se zamislio o Emily, pa
su ga zaskočili — reče Luther. — To
ne znači da im je, ne upozorivši nas,
dopustio da se popnu na brežuljak.

— Pogleda Katherinu. — Odvedi
ove konje na farmu i promatraj
brežuljak s prednje verande. Ti se,
Wille, smjesti na onu uzvisinu i drži
neprestano pušku pri ruci. Pobri-
nut ćeš se za to da nitko ne side s
brežuljka.

— Što namjeravaš, Lutheru? Ne
bih htjela da se bilo što dogodi
Franku. — Katherina ga je moleći-
vo gledala.

— Popet ću se na brežuljak i do-
vesti Franka, htio on to ili ne. Vas
dvoje, pripazite tko vam je na niša-
nu prije nego što opalite. Ne zabo-
ravite da su gore dvojica na vašoj
strani, a dvojica su protivnici.

Katherina odvede konje držeći se
podnožja brežuljka, zatim kroz ši-
roko dvorište, što izazove uznemi-
renost na vrhu brda. Odozgo se za-
čulo komešanje i dovikivanje. Will
se smjesti u jednu udubinu, skrive-
nu bujnom travom, i dade rukom
znak da je spreman.

Luther krene prema južnoj strani
brežuljka. Jedina je prikladna staza
vodila sa zapadne strane, pa se na-
dao da će ona dvojica obratiti naj-
veću pažnju upravo njoj i zanema-
riti ostale strane.

Utrošio je malone petnaest minu-
ta da bi prešao tri četvrtine puta.
Povremeno je vidio micanje među
stijenjem na vrhu brežuljka.

Iznenada se zapadno od Luthera
pojavi čovjek u crvenoj košulji.

— Stani, Northe! — dovikne. —
Imamo u svojim rukama mladog
Westona. Ako ne želiš da ga ubije-
mo, dovedi nam konje, a i konja za
njega, tako da možemo odjahati
odavde. Ti radiš za njega, te sada
traži upravo to od tebe.

Ondje gdje se šćućurio, Luther ni-
je mogao gotovo nikako pogoditi
čovjeka u crvenoj košulji. Morao bi
se premjestiti dva ili tri metra ude-
sno ako bi htio ostati u zaklonu. Ili
bi se morao uspraviti ako se odriče
zaklona.

Iznenada ugleda Franka između
sebe i mete.

— Makni se, Frank! — vikne.

— Neću, Lutheru — dovikne mla-
dić. — Poslušaj ga. Moram se sasta-
ti s Emily i objasniti joj sve. Farma
mi više nije osobito važna.

Gore među stijenjem, iznad Fran-
ka i čovjeka u crvenoj košulji, za-
svjetluca metal na suncu. Luther se
smjesta baci na tlo, a metak prozuji
iznad njega i izgubi se u daljini. Uto
zapuca odozdo Will Karren, obaspe

mecima stijene oko podmuklog strijelca i natjera ga u zaklon.

Luther iskoristi priliku i, pogurivši se, hitro pretrči preko nekoliko metara brisanog prostora do velike kamene gromade koja će ga zaštititi od napadača odozgo. Šuljajući se oko gromade, nađe se na rubu okomite istočne strane brežuljka odakle se vidjelo dvorište farme. Katherina je, držeći pušku u ruci, stajala na verandi i pogledom pretraživala brežuljak. On joj mahne kako bi joj pokazao svoj položaj i opazi da ga je zamijetila, premda ga nije nikakvom kretnjom odala onoj dvojici na vrhuncu.

Produživši oko goleme gromade, Luther stigne do uske izbočine na skoro okomitoj litici. Na drugoj je strani raslo grmlje koje bi mu, ako ga se uspije dočepati, moglo poslužiti kao zaklon na putu do vrhunca.

Nije mu ostalo ništa drugo nego da krene prema izbočini. Iako uska, nije mu stvarala velike teškoće. Međutim, kad je stigao do grmlja, spoznao je da će tu imati većih problema nego što je očekivao. Pred njim su se ispriječile osušene grane, pomiješane sa žilavim i kvrgavim živim granama tako da se nije mogao jednostavno probiti kroz njih. Kleknuo je i počeo otkidati suhe grane. Napokon je ostala samo jedna, čvrsta i debela, daleko od njega tako da nije mogao naći pravo uporište i upotrijebiti svu snagu. Zaključivši da bi se, ako je povuče uvis, mogao provući ispod nje.

Ležeći na ledima, polako je puzao. Odozgo su ga hvatale preostale grane kao veliki, ljepljivi prsti. Morao je spremati revolver u korice i uklanjati žive grane objema rukama, osjećajući se pritom potpuno nezaštićenim.

Suha grana nije popuštala. Naposljetku ju je, upotrijebivši obje ruke, podigao toliko da se počeo polako provlačiti ispod nje. Upravo je provukao gornji dio tijela kad je dolje, u dvorištu farme, odjeknuo hitac.

On iznenađeno pogleda prema farmi, te mu u tom trenu grana sklizne iz ruke i prikuje ga u izbočinu. Katherina je uzbuđena pokazivala rukom prema grmlju na kraju izbočine. Luther se iskrivi tako da je mogao pogledati preko ramena i opazi protivnika kako se spušta prema mjestu odakle će ga lako moći uhvatiti na nišan.

Pokuša se izvrnuti na lijevi bok kako bi mogao dohvatiti korice. Grane su mu zapinjale za opasač. Očajnički se trzne, privremeno zaboravivši kako je uska izbočina na stijeni.

Izvuče revolver dok se koprcalo i tražio položaj iz kojeg bi jasno mogao vidjeti napadača. Neće moći pucati na njega preko ramena. Treba da se oslobodi granja.

Još jednom se snažno trzne ustranu i otrgne se. Međutim, sada kad ga više nisu držale grane, izgubi ravnotežu i, prije nego što se snašao, sklizne preko ruba izbočine.

Dok je gubio tlo ispod sebe, grozničavo je zamlatarao lijevom rukom i uhvatio se za onu granu koja mu je i stvorila sve te neprilike. Nastojeći da što čvršće stegne prstima kvrgavo drvo, ugleda napadača na kraju staze. Protivnik se zlobno nasmiješio kad je opazio u kakvoj je Luther nevolji.

Držeći se lijevom rukom za granu, Luther je mahao desnom, u kojoj mu je bio revolver, stvarajući njome protutežu. Sada mu je bila u razini prsiju i ispružena.

Odgurne se koljenima dvadesetak centimetara od stijene, zdvojno nacilja i pogodi čovjeka u prsa.

Uslijed trzaja revolvera, zanjihao se natrag, a kad se vratio u prijašnji položaj, ugledao je opet napadača.

Zluradost na protivnikovu licu zamijenilo je sada iznenađenje. Potpuno je zaboravio oružje u desnoj ruci dok je lijevom, polako i zapanjeno, opipavao rupu na prsima iz koje je navrla krv.

Stojeći nekoliko trenutaka kao kip, ranjeni razbojnik ispusti revolver, zaniše se i poleti u dubinu. Tijelo mu se odbije triput o strmi obronak i padne u grm daleko dolje, koji ga samo uspori, ali ga ne uspije i sasvim zaustaviti. Naposljetku je završio u džbunju u podnožju brežuljka.

Luther je časak-dva gledao tijelo, a onda pogleda Katherinu. Kolebljivo je izašla iz zaklona na verandi i krenula kroz dvorište. Zaustavivši se kraj tijela i pogledavši ga, stresla je glavom.

Kad je pažljivo vratio revolver u korice, Luther prvi put osjeti da popušta grana o kojoj visi. Priljubio se uz liticu, raširivši ruke i noge. Lijevo se rukom držeći za granu, desnom se nastojao uhvatiti za rub izbočine. Kad mu se to posrećilo, potraži desnom nogom bilo kakvo uporište. Napokon ga nađe. Oprezno prebaci težinu udesno kako bi odteretio granu. Pritom mu iz pukotine u kojoj je rastao grm padnu na lijevo rame mrvice zemlje. Shvati da je već napola iščupao grm.

Našavši uporište za obje noge, vrlo polako pusti granu. m

Napokon se, odlučivši se za rizik, uspije vratiti na izbočinu. Ležao je na leđima i teško disao, dok mu se u oči slijevao znoj. Trebalo mu je nekoliko minuta da bi se oporavio od napora. Napokon provjeri je li mu revolver još u koricama i sjedne na izbočinu...

Katherina je još stajala dolje, kraj mrtvog razbojnika, i tjeskobno čekala da se on ponovo pojavi. Blijedo se osmjehnuo i mahnulo joj neka se vrati u zaklon na verandi. Vidljivo se opustila i rado ga poslušala.

Zavukavši se u grmlje, Luther pričekao da mu prestanu podrhtavati izmučeni mišići. Tek tada se odluči obračunati s drugim protivnikom:

Do stijena je vodila prilično neprohodna staza. Krenuo je njome, držeći u ruci napunjen revolver. Približivši se vrhuncu, izviri iza litice i ugleda pred sobom Franka.

Mladić iznenađeno raširi oči i htjede kazati nešto, ali Luther strese glavom.

– Gdje je? – zapita ga tiho.

– Ondje – odgovori glasno Frank i pokaže glavom ulijevo.

Luther se pojavi iza stijene baš kad je čovjek u crvenoj košulji prestao promatrati džbun iza kojeg se skrivao Will.

– Vidiš li štogod otraga, Frank?

– upita razbojnik. – Možda je onaj hitac dokrajčio Northa.

– Ne bih rekao – prozbori tiho Luther.

Čovjek zabezeknuto zine i hitro podigne revolver, napinjući kokot.

Luther ga pogodi u desno rame tako da mu je revolver, prije nego što je mogao opaliti, ispao iz ruke. Frank ga htjede pođići s tla, ali ga Luther spriječi, zaustavivši ga rukom.

– Ne diraj oružje – reče revolveraš. Tada pregleda ranjenikovo rame, razdere mu crvenu košulju i začepi njome ranu. Nakon toga dovikne Willu neka im se pridruži. Kad se Karren popeo, Luther mu reče: – Ostani ovdje i dobro otvori oči. Htio bih popričati s Frankom nasamo.

– Sasvim razumljivo – odvrati Will.

– Odvest ću ovog čovjeka u kuću i provjeriti zna li štogod o Stilesovim namjerama.

– Dobro – promrmlja Will i kimne. – Ne brini za mene. Lako ću izdržati ovdje. Samo mi pošalji poslije neko piće, pa ću ostati ovdje cijeli dan.

– Ugledaš li bilo koga, smjesta dodi u kuću. Ne bih htio da ostaneš ovdje kao u klopki i ne možeš se maknuti. Katherina i ja bismo teško obranili sami kuću.

– A što je s Frankom? – upita iznenađeno Will.

– Nisam baš uvjeren da se može računati na njegovu pomoć – odgovori zlovoljno Luther. – Dok sam se verao ovamo, on je stražario i pomagao ovoj vucibatini.

XVII

Dok je Katherina prala Lutheru brojne ogrebotine, Frank je namrgodeno sjedio za kuhinjskim stolom i buljio u svoje šake.

– Ne mogu vjerovati da im je pomagao, Lutheru. Pa, to je smiješno!

– Ona pogleda nećaka. – Kaži mu da nije istina, Frank.

– Zar vas dvoje ne možete razumjeti? Hoću se vratiti u grad. Moram vidjeti Emily. Ništa mi drugo nije važnije – reče prkosno mladić.

– Što je s Willom Karrenom? – zapita ga hladno Katherina, razljutivši se. – On je stavio sve na kocku da bi ti pomogao. Ne može se vratiti dok gradom vladaju Stiles i šerif. Što je s Lutherom? Zbog tebe je morao ubijati. Zar ti to ne znači ništa?

– Nije me briga za to. Nisam tražio od Karrena da mi pomogne. Želim se samo pomiriti s Emily.

– Fućka ti se što bi Will, budući da ti je pomagao, mogao izgubiti hotel i glavu? Da nije spriječio one protuhe koje su te tukle u uličici i sakrio te kod sebe, možda bi sada bio mrtav. Dobro, kakav si ti čovjek? Nije moguće da si sin moga brata!

Katherina gnjevno krene prema mladiću, kao da se više ne može obuzdati, no u tom trenu zatopću po drvenoj verandi čizme i u kuću upadne Will:

– Približava se u galopu neki jahač, a prati ga najmanje desetak ljudi. Udaljeni su još samo nekoliko minuta – reče on, hvatajući dah pošto je trčao.

Luther odmah zgrabi sa stola pušku i stane iza stupa na verandi. Čekao je da se pojavi onaj jahač kojeg je spomenuo Will. Kroz prozor dnevne sobe izviri hotelijerova puška.

Kuća je bila tridesetak metara od podnožja brežuljka i na toj je strani moglo poslužiti kao zaklon samo rijetko grmlje. S ostalih triju strana okruživalo je kuću dvorište. Dvjestametara na jug bila je ograda što se

protezala duž ceste za Singleshoe. Pedesetak metara na istok bijahu ostaci spaljene staje, podrum za krumpir i nekoliko pojata. Iza njih se protezao velik pašnjak sve do rječice u daljini. Na sjeveru bijaše nekoliko manjih gospodarskih građevina, a najbližu je odvajalo od kuće najmanje pedeset metara.

Svaki bi napadač, ako bi htio doprijeti do kuće, morao prijeći najmanje pedesetak metara terena bez zaklona i zatim se popeti preko ograde od kolja koja je, na deset metara udaljenosti, okruživala kuću. Stoga se farma mogla prilično lako braniti.

– Vidiš li već tko to dolazi? – zapita Katherina, stojeći na vratima iza Luthera. Gledali su oblačić prašine što se dizao prema vedrom nebu.

– Ne, jahač se ne može vidjeti dok ne prijeđe preko one niske uzvisine – odgovori Luther. – Ona nam zaklanja donji dio doline.

Uskoro se na vidiku pojavi konj, trčeći u galopu, a niski ga je jahač tjerao kao da mu se radi o glavi. Sa strane je lepršalo nešto što Luther nije u prvi čas mogao prepoznati. A onda shvati da je riječ o suknji.

– Čini mi se da je to neka djevojka – reče on.

Odmah mu pride Katherina.

– To je Emily – zaključí iznenađeno. – Što li hoće?

– Ako je hrabra kao Frank, vjerojatno nas želi nagovoriti da se predamo kako bi se mogla proslaviti pred bankarom.

– Ne govori tako o Emily! Ne dopuštam to – umiješa se Frank, izišavši za tetkom na verandu.

Luther je napeto promatrao veći oblak prašine iza djevojke. Za petama joj je bila skupina jahača.

– Nije bitno dopuštaš li to ili ne – odvratí rastreseno Luther.

Djevojka ujaše u galopu u dvorište.

– Slijedi me šerif sa svojim ljudima – dovikne ona kad je naglo zaustavila zapjenjenog konja.

Luther ne side s verande.

– Lijepo je od vas što ste ih doveli k nama, gospodice Johnstone – reče joj ironično.

Zapanjeno se zagledala u njega dok joj je Frank trčao u susret kako bi joj pomogao da sjaše.

– Ne razumijem – izusti ona zbunjeno. – Čula sam Stilesa i šerifa kako se dogovaraju o dolasku ovamo. Natuknuli su da se mora sve dovršiti. Pomislila sam da će vas to zanimati.

Kad joj je utihnuo glas, tišina postane gotovo nepodnošljiva.

– Što namjeravaš, Emily? – zapita tada Katherina:

– Htjela sam ostati ovdje i pomoći – odgovori djevojka. Prelazila je pogledom po njima, uključivši i Willa koji se nagnuo van kroz prozor.

– Međutim, ako ne želite da ostanem...

Luther side s verande i pljesne joj konja po sapima. Umorna životinja otkaaše samo do korita za napajanje.

– Sinoć si nam divno pomogla u Stilesovoj kući – progunda on. – Kakvu nam uslugu namjeravaš učiniti danas?

Premda joj se lice zajapurilo od jahanja, ipak se vidjelo da je pocrvenjela. Za tren je pogledala u zemlju, a onda pruži ruku Franku.

– Nije mi jasno kako sam se sinoć mogla onako vladati – prozbori. – Valjda znaš, Frank, da ti ne bih ni za živu glavu učinila ništa nažao. Volim te.

– Bježite u zaklon – dovikne Will. – Stižu nam gosti.

Digavši pogled, Luther ugleda šerifa i njegove ljude. Približavali su se u galopu. Čvrsto uhvati Emily i Franka za ruku te ih potjera na verandu.

– Katherina – naredi – odvedi ih u zaklon.

Dok su jahači ulazili u dvorište, on ubaci metak u puščanu cijev i hicem skine šerifu šešir s glave. Jahači naglo povuku uzde tako da su

se konji propeli i međusobno sudarali.

– Zacijelo imaš neki vraški valjan razlog zbog kojeg si došao ovamo, Henry – dovikne Luther kad su im se konji smirili. – Ne bih te htio ubiti prije nego što te vlasti smijene.

Henry Carr je za trenutak sjedio ukočeno, a dugačka siva kosa bila mu je razbarušena od jahanja.

– Ja sam predstavnik zakona u ovom okrugu, Northe. Moraš mi se pokoravati.

– Nije mi to ni nakraj pameti – odvрати mirno Luther.

Šerif namjerno nije gledao brežuljak s kojeg se moglo vidjeti cijelo dvorište. Lutheru najednom sine da ona dvojica što su prije zauzeli položaj na brežuljku nisu došli kao izviđači. Carru nije potrebno izviđanje jer dobro zna položaj farme. Poslao je onu dvojicu strijelaca kao prethodnicu eda bi mu pomogli kad dojaše.

Jedan jahač ode po šerifov bijeli šešir, bespriječno čisto, koji je sada unakazila rupa.

Henry Carr zlovoljno gurne prst u rupu i malo se približi Lutheru.

– Što ćeš postići borbom, Lutheru? – dovikne. – Ova je farma zakonito pripala banci. Nemaš pravo biti ovdje i došao sam te otjerati. Stvorit ćeš sebi velike nevolje ako se odupreš zakonu.

– Pogledao sam onaj ugovor o zajmu sinoć kada sam bio u bankarovoj kući i skupljao neke druge papire koji su odlutali tamo, papire što pripadaju gospodici Stone. Sljedeći obrok otplate dospijeva tek za dva tjedna. Ti i Stiles niste se, vjerojatno, usudili odrediti neki datum koji bi bio preblizu Westonovoj smrti. Banka još nema pravo na ovaj posjed. Osim toga, moji bi prijatelji htjeli da sud pregleda ugovor. Nekako sumnjaju u njegovu valjanost.

– Što to govoriš, čovječe? – plane Henry. – Bio sam prisutan kad

je Franklin Weston potpisao ugovor.

— Ja mogu dokazati da taj potpis nije očev — iznenada progovori s verande Frank. — Pokazat će se da ste vi i Stiles varalice.

Šerif posljednji put pokušava pridati svemu privid zakonitosti.

— Provalili ste sinoć u Stilesovu kuću — reče — i napali njegovu gošću dok ste krali papire.

— Rado ćemo predati sve isprave sudu, Henry — reče Luther. — Možda Stiles smisli nekakvo objašnjenje zašto su ti papiri bili kod njega pošto su ukradeni vlasniku. Osim toga, popričaj s malom May Stiles. Ona nas je pustila u kuću. Nismo provalili.

— I nitko nije napadnut — javi se Emily, pristupivši Franku. — Potrebna vam je žrtva, a ne vjerujem da ćete je naći.

— Dobro, onda neka bude kako hoćeš, Lutheru. — Šerif mu se zlorado nasmiješi. — Ovaj put si se udružio s pogrešnim ljudima. Trebalo je da nastaviš raditi samo za državu.

Digne šešir i mahne njime iznad glave. Kad se nije ništa dogodilo, na licu mu se odrazi takvo iznenađenje da je Luther umalo prasnuo u smijeh. Šerif mahne ponovno, ovaj put već grozničavo. Ljudi iza njega uskomešaju se.

Luther polako podigne pušku i uperi je u njega.

— Kaži svojim ljudima neka miruju, Henry. Ako se uzrujam, mogao bih te ustrijeliti samo zato da bih njih vidio jasnije.

Carr odrješito naredi ljudima neka se smire. Svi su kriomice pogledavali vrhunac brežuljka. Činilo se da šerif namjerava opet mahnuti šeširom.

— Ne trudi se, Henry. Dosta je mahanja — reče Luther. — Gore nema nikoga. Jednom je ranjeno rame i zatvorili smo ga u pojam. — Osvrne se. — Dovedi ga, Wille. Njima neće biti ni od kakve koristi, a nama samo smeta.

Jahači se opet uznemire. Luther uperi prema njima pušku.

— Ako pošalješ dvojicu ljudi od onog grma u podnožju brežuljka — reče — naći će drugog strijelca. Uklonite i njega odavde. Ne trebaju nam strvine.

U tom trenu doterura iza ugla, praćen nacerenim Willom Karrenom, onaj čovjek u poderanoj crvenoj košulji.

— Ako se ne varam, to je jedan od tvojih štakora, Henry — reče Karren, veoma uživajući.

— Valjda ti je jasno da si propao u Singleshoeu, Karrene? — progundava šerif. — Bježi iz ovog kraja dok još možeš.

— Ne, tek me očekuje lijepa budućnost u Singleshoeu, Henry. Postat ću vrlo utjecajan kad ti nestaneš. Zar ti to nije jasno?

— Ja ću još dugo ostati ondje — odvratiti bijesno šerif. — Želim još štošta učiniti i odužiti se raznim ljudima.

Will Karren se zadržao kraj kućnog ugla kako ne bi bio preblizu Lutheru i omogućio protivnicima da usredotoče paljbu samo u jednom smjeru.

— Nekoć si bio pošten čovjek, Henry — reče mirno. — Donekle razmetljiv, ali prilično savjestan. Zašto si se promijenio?

— Dobro znaš koliko mi plaća okrug, Willie. Od toga se ne može živjeti pristojno.

— To nije dovoljan razlog, Henry. Zaraduješ više nego tri četvrtine u ovom okrugu. Dobio si posao koji si mogao zadržati do starosti, ne rađeci baš previše naporno. Međutim, ovladala je tobom pohlepa.

— Zar je to sada važno? — Šerif se namršti. — Bitno je da vas ne smijem pustiti odavde žive. Znae to vrlo dobro.

— Mogao bi se pojaviti na sudu, Henry — reče Luther. — ako bi svjedočio protiv Stilesa, sud bi bio obziran prema tebi. Nema razloga da se nastavi ubijanje.

– Bez oklijevanja bi me proglasili krivim, Lutheru – odvrati Carr i muklo se nasmije. – Porotnici ne podnose predstavnike zakona koji se u svojoj službi bogate. Ne, želim li se izvući, ne smijem ostaviti iza sebe nikakvih svjedoka. To je sve.

– Onda žalim, Hanry. Neka tvoji ljudi pokupe ono tijelo. Konji su svezani ondje gdje je bila staja dok je nisi spalio.

Netremice su se gledali dok su dvojica išla po konje, tovarili tijelo i pomagali čovjeku u crvenoj košulji da uzjaše. Kad su htjeli krenuti, Luther ih zaustavi.

– Poslao sam poruku u Denver, Henry – reče on. – Imaš, najviše, dvadeset četiri sata da pobjegneš iz države. Da sam na mjestu tvojih ljudi, ne bih gubio vrijeme ovdje.

– Glupost – vikne ljutito Henry. – Nisi mogao poslati poruku. Nisi bio ni blizu telegrafskog ili poštanskog ureda.

Naglo okrene konja i gnjevno ga podbode ostrugama.

Kad se iza konja podigla u dvorištu prašina, Luther se žurno popne na verandu i potjera ostale u kuću. U pravi čas. Zaklonjeni prašinom, razbojnici otvoriše vatru na kuću. Will Karren se popeo na prvi kat odakle je mogao vidjeti iznad prašine i nauditi protivnicima. Luther ispali odozdo nekoliko hitaca, pokazujući da i s njim treba računati.

A onda nastane zatišje. Šerif se zaustavio sa svojim ljudima izvan puškometa.

– Zašto ga nisi ustrijelio dok ti je bio na nišanu? – reče Frank i uhvati Luthera za ruku.

– Iza njega je bilo desetak jahača – odgovori zlovoljno Luther. – Da sam ga ustrijelio, oni bi me izrešetal. Ne volim te toliko, da bih umro za tebe. – Polako se popne po stubama i pridruži Willu na prvom katu, odakle je mogao bolje vidjeti napadače.

– Zašto već jednom ne odrasteš? – reče ljutito Katherina. – On i

Will stavljaju zbog tebe sve na kocku. Bilo bi vrijeme da im napokon pomogneš.

XVIII

– Nešto se miče na pašnjaku, gospodine Northe!

Luther potrči kroz mračnu sobu prema prozoru kraj kojeg se šćućurila Emily, s puškom u ruci. Zakovali su i zabarikadirali većinu prozora, ostavivši otvorenima samo one kroz koje su namjeravali hicima štititi sve prilaze kući. Međutim, bilo ih je samo petoro. Započne li istodoban juriš sa svih četiriju strana, teško će zaustaviti napadače. Katherina i Will su znali spretno rukovati oružjem i bili pouzdani. Od Franka nije bilo gotovo nikakve koristi, no Emily se sada, kad se opredijelila, držala vrlo odlučno. Luther je postavio njih dvoje zajedno, nadajući se da će ona osokoliti Franka. On je zauzeo položaj u susjednoj sobi, spreman da im pomogne kad bude trebalo.

Opazi sada na mjesecini micanja iza spaljene staje koje je uočila Emily.

– Frank – progovori – kaži Willu i tetki da se približavaju. Neka dobro otvore oči. – Kad je momak otišao, Luther provjeri opet što se zbiva na njegovoj strani. Ondje se nije ništa micalo. Vrativši se do Emilyna prozora, razabere četiri sjenke što su se polako šuljale prema kući. – Otidi na moje mjesto i stražari. Ja ću privremeno ostati ovdje.

– Što je s Frankom? – zapita ona, povukavši se malo. – Prije je bio vrlo samouvjeren, a sada se vlada kao mjesecar.

– Vjerojatno je posrijedi nekoliko razloga – odgovori Luther. Promatrao je jednog napadača koji je puzao preko brisanog prostora prema zaklonu iza korita za napajanje konja. – Mlad je. Kad mu je stradala obitelj i kad je otkrio da krivci nisu kažnjeni, razbjesnio se i došao po mene. Potom je, vrativši se

ovamo, ustanovilo da mu voljena djevojka okreće leđa. To ga je zbulilo i pokolebalo. Najdraže biće našlo se na suprotnoj strani.

Osjećajući se već prilično sigurnim, onaj napadač na brisanom prostoru podigne se na ruke i noge i zatim potrči, držeći se pogureno. Luther prička trenutak-dva i sruši ga prvim hicem. Razbojnik se stro-pošta i ostane ležati, glasno jaučući.

— Znači, ja sam kriva. To hoćete reći?

— Donekle. A donekle je krivo njegovo samosaželenje. Nije dora-stao ovom što se sada zbiva. — Pre-ma ranjeniku je počeo polako puza-ti neki njegov drug. — Ne zna se spretno služiti oružjem niti tući ša-kama. Dokazali su mu to kad su ga premlatili u uličici. Trebalo bi da otkrije neki način kako će i on su-djelovati u ovoj borbi.

— Što bi mogao učiniti?

— Pojma nemam. Moramo priče-kati. Možda se nademo u okolnosti-ma u kojima će i on moći pomoći.

— Luther pogodi drugog razbojni-ka prije nego što se dovukao do pri-jatelja. Tada pogleda djevojku. — Idi u drugu sobu. Ne bih htio da mi se neki razbojnik pojavi iza leđa samo zato što si zabrinuta za Franka.

Emily otrči u susjednu prostoriju.

Ostali protivnici, s njegove stra-ne, zaustavili su se iza podruma za krumpir. Jedan je pokazivao na onu dvojicu što su ležali na otvore-nom. Luther ispali prema njima če-tiri metka; činilo mu se da je jedno od tih zrna pogodilo nekoga, čak i na tako velikoj udaljenosti.

U sobu uđe žurno Frank.

— Teta Kate veli da se približava-ju i s njezine strane — reče. Kao da želi potkrijepiti njegove riječi, Kat-herina zapuca na napadače. Od-mah su joj odgovorili vatrom. Oni iza podruma krenu prema njoj. Lut-her ih požuri hicima. Promašivao je za dlaku.

— Ostani ovdje, Frank — reče Luther. — Poslat ću ti Emily da ti pomogne.

— Nije potrebno da neprestano bude netko sa mnom — odvрати Frank i zaustavi ga rukom. — Nije mi više na pameti ona glupa pomi-sao da se predam.

— Dobro — promrmlja Luther, gledajući ga za trenutak. — Među-tim, nemoj sada misliti da nam mo-raš bilo što dokazati. Hoću da Emily bude s tobom zato što ste vas dvoje najneiskusniji. Pomoći ćete jedno drugom.

Ode nečujno u susjednu sobu. Emily se sve više naginjala kroz prozor, hvatajući na nišan nekoga vani. Puška joj opali, a Luther skoči prema njoj i povuče je unutra djelić sekunde prije nego što je kiša me-taka razbila staklo i otkrhnula iver-je iz prozorskog okvira.

Djevojka je za tren bila ošamuće-na paljbom koju je privukla i gleda-la je tamo gdje je maloprije stajala, dok je tane za tanetom fijukalo unutra.

— Ne smiješ im se previše poka-zati — reče joj blago Luther. — Oni sami vrebaju takvu priliku.

— Spasili ste mi život — izusti ona drhtavim glasom i blijedo mu se osmijehne.

— Ne pretjeruj. Idi k Franku i po-mozi njemu. — Kad je polako kre-nula prema vratima, on doda: — Je-si li ga pogodila? — Mislim da sam promašila. Povukli ste me unutra prije nego što sam mogla provjeriti.

On pride drugom prozoru i napu-ni pušku.

— Kad opaziš nešto — reče joj — pucaj na to, ali se ne pokazuj. Do-voljno je da im ne damo mira.

U susjednoj prostoriji prasne pu-ška.

— Pomozi Franku — naredi joj ti-ho i okrene se opet prema prozoru. Nedaleko od ograde od kolja ležalo je jedno tijelo. Smatrao je pametni-jim da joj kaže da je pogodila čovje-ka u kojeg je pucala.

Iz tame u podnožju brežuljka izroni nekoliko ljudi, pucajući pre-ma kući dok su joj se, krivudajući, približavali. Meci su se potmulo za-

bijali u zidove, ponajviše u zapadni. Napadačima je, koliko se moglo razabrati, osobito smetala Willova paljba s prvog kata. Jedan je od njih neprestano krivudao na isti način. Luther ga pogodi baš kad je htio ponovo skrenuti.

Ostala se dvojica bace u zakon iza grma na rubu dvorišta. Čuo ih je kako govore, pa ispali nekoliko hitaca prema njima.

Tada su se ponovo digli i potrčali, ovaj put prema brežuljku, dok ih je ranjeni prijatelj bijesno psovao zato što su ga ostavili.

– Hej – dovikne Luther. Iznenada nastane tišina. – Možeš mirne duše razgovarati sa mnom. Držim te na nišanu. Kad bih htio, lako bih te mogao ustrijeliti.

– Što hoćeš? – oglasi se napokon ranjenik.

– Možeš li se micati?

Mislim da mogu. Pogoden sam u nogu iznad koljena. Kad bih se digao, mogao bih skakutati. – Ranjenik se zamisli za tren. – Zašto? Pucao bi u mene radije dok stojim nego dok ležim?

– Ako se možeš dići, bježi odavde. Neću pucati.

Razbojnik je još dugo ležao nepomično.

– Zašto me puštaš? – upita napokon.

– Možda uvjeriš Henrya da mu se zamisao izjalovila. Gubite ljude, a ne postizete ništa.

Ranjenik je opet razmišljao.

– Dobro – dovikne naposljetku – dižem se. – Jedva se uspravivši, gledao je časak-dva prema kući. Kad se nije ništa dogodilo, okrene se i polako odskakuta za svojim drugovima.

Osjetivši toplu ruku na ramenu, Luther se osvrne tako naglo da je umalo srušio Emily.

– U kuhinji je nekakva gužva – reče ona. – Katherina užasno viče.

Sada kad mu je svratila na to pažnju, čuo je ženski glas, usprkos neprekidnoj puščanoj paljbi.

– Ostani ovdje – reče. – Ne pucaj u onog koji skakuće. Obećao sam mu da ću ga pustiti.

Otrči u kuhinju i zatekne unutra Katherinu nasuprot jednom razbojniku, dok je na podu ležao drugi. U ruci je držala mesarsku sjekiricu. Bluza joj je bila poderana i kosa raščupana. Razbojnik ju je zabezeknuto gledao. Kad je malo okrenula sjekiricu, Luther opazi da se na njoj ljeska svježa krv.

– Hajde – vikne izazovno Katherina – uzmi ono što je htio i tvoj prijatelj, ako misliš da se isplati!

Luther joj se prišulja sleđa i uhvati je za ruke.

– Oduzi svog prijatelja i gubi se – naredi prestrašenom razbojniku.

– Učiniš li samo jedan pogrešni pokret, pustit ću je da te sredi.

Gledajući Katherinu kako se razjareno rve s Lutherom, čovjek podigne s poda tijelo i polako se povuče natraške na verandu, ne odvajajući oči od razbješnjele crvenokose ljepotice.

Luther je pusti i oprezno ustukne kad se okrenula prema njemu i podigla sjekiricu.

– Fantastična si, Katherina – reče joj i nakesi se.

Postepeno se smirila i klonulo naslonila na stol.

– Prvi je ušao kroz prozor smočnice dok sam gledala verandu. Shvatila sam da je unutra tek kad me šćepao odostraga. – Ugura bluzu u hlače. – Mislim da ga je previše zanimalo ono što je našao pod bluzom. Povukla sam se prema ormariću i, dok me istraživao, zgrabila sam sjekiricu. Ostalo si vidio. Iznenada se stresla od jeze.

Luther je privuče k sebi i držao ju je u zagrljaju dok nije prestala drhtati.

– Je li sada sve u redu? – zapita je.

Ona kimne.

Prije nego što je otišao, zakovao je prozor smočnice.

Uškoro prestane vani pucnjava.

Iznenada je tišina smetala ušima kao i neprekidno praskanje oružja.

– Što se događa? – zapita Luther, kleknuvši kraj Emily.

– Ne znam pouzdano, ali mi se čini da su stigla Stilesova laka kola.

Njeno se zapažanje potvrdi već za nekoliko minuta kad je na čistinu izišao niski, mršavi čovjek.

– Lutheru Northe! – dovikne on.

– Htio bih razgovarati s tobom.

– Onda govori. Dobro te čujem.

– Riječ je o povjerljivom razgovoru. Dodi ovamo. Jamčim ti sigurnost.

– Najsigurniji sam ovdje. Što hoćeš?

– Što veliš na deset tisuća dolara? – zapita bankar.

– Za što?

– Treba samo da se popneš na konja i odjašeš odavde. Ne osvrći se.

– Zar uistinu misliš da me možeš novcem odvući odavde?

– Zašto ne? I prije si radio za plaću. – Što dulje je govorio, to je Stiles postajao sve samouvjereniji. Korakne naprijed, no zastane kao ukopan kad je začuo škljocaj Emil-
yne puške dok ju je napinjala.

– Da ga ustrijelim? – zapita tiho djevojka.

– Nemoj još. Saslušajmo ga do kraja – prošapće Luther. Zatim dovikne bankaru: – Što je s ostalima? Hoćeš li i njima platiti da se povuku?

– Nažalost, to nije moguće. Znam da ćeš ti šutjeti, ali njima ne mogu vjerovati.

– Zaboga, doista misliš da ću otići odavde i dopustiti da ostali umru?

– Da, mislim da ćeš to učiniti za deset tisuća. Što veliš?

Luther pogleda Emily.

– Milim da je sada pravi trenutak – reče joj. – Opali.

Bankaru fijukne metak mimo uha. Za trenutak je stajao zaprepašteno, a onda se okrene i izbezumljeno potrči.

– Dovraga – progundala Emily – promašila sam.

– Nisi ga, zapravo, htjela ustrijeliti – smijuljio se Luther. – Neka ga radije sud objesi.

Tokom noći nisu više nijednom krenuli u juriš. Samo su povremeno pucali.

XIX

U zoru su vidjeli kako priprema-ju teška kola izvan puškometa. Jedan su kraj, okrenut prema kući, zaštitili balama sijena kako se ne bi moglo ništa dogoditi ljudima koji su se upravo penjali na kola. Upregnuli su otraga konje, okrenute gubicom prema kolima tako da će gurati kola i pritom ih neće moći pogoditi meci branitelja. Ako kola stignu do kuće, napadači će lako skočiti na verandu i uskoro će se naći unutra.

– Kad bismo mogli nekako zaustaviti ta kola podalje od kuće, imali bismo nekih nada – natukne Will.

– Pretražio sam cijelu kuću. U njoj nema ničega što bismo mogli upotrijebiti – odvratila zlovoljno Luther. – Ne ostaje nam drugo nego da ih prisilimo da osvajaju sobu po sobu. – Ljutito hodajući amo-tamo, iznenada se zaustavi. – Sinulo mi je nešto! Budući da su se svi usredotočili na kola, možda neće promatrati onu stranu kuće koja je okrenuta prema brežuljku. Wille, povedi ostale na tu stranu i bježite. Nastojat ću ih zadržati ovdje što du-lje budem mogao. Nema smisla da svi poginemo.

– Ne pristajem na to – reče uzrujano Katherina. – Neka mladi podu s Willom. Ja ću ostati s tobom.

– Možda bismo mogli učiniti nešto – progovori plašno Frank.

– Ako ti je pala na um nekakva zamisao, govori brzo – odbrusi mu Luther. – Ostaje nam samo nekoliko minuta.

– Na stražnjoj verandi ima u li-menoj posudi dvadeset litara petro-

leja. Možda bismo njime mogli zapaliti kola.

— Idi po njega — reče Luther, živnuvši odmah — i odnesi ga u sobu iznad ove. Katherina, ti i Emily potražite prazne boce. Ako u kuhinji ima lijevak, donesite i njega. — Okrene se prema Willu. — Ti pucaj na svakoga tko izviri iz zaklona. — Zgrabi pušku i municiju te požuri. Uz stepenice za Frankom koji je već nosio tešku kantu. Kad su Katherina i Emily donijele boce, reče im užurbano: — Napunite ih petrolejom i začepite komadićima ove zavjese.

Pride prozoru i strgne s njega zastor, a taj potez privuče kišu metaka koji razbiju staklo u tisuću krhotina.

Sjeti se lijepe petrolejke što ju je vidio u glavnoj spavaćoj sobi. Bila je kao stvorena za njegov naum. Napuni joj rezervoar i zapali fitilj, namjestivši ga tako da je gorjela svom snagom. Tada metne na nju stakleni cilindar i stavi je podalje od boca. Kad je završio s tim, ostali su napunili šest boca.

— Kakav si bacač, Frank? — zapita.

— Bacam kamenje prilično daleko — odgovori Frank. Napokon se zainteresirao za zbivanja.

— Dobro. Bacat ćeš boce nad kola, a ja ću ih razbijati mecima. — Zatren pogledavši kroz prozor, Luther opazi da su se kola počela polako približavati. — Kad ti budem dao znak, baci ćeš boce, stojeći podalje od prozora. Ne bih htio da pogineš sada kad je igra pri kraju.

Kola su bila udaljena još samo trideset metara.

— Baci prvu bocu.

Boca okrzne prozorski okvir, skrene i odleti daleko od kola.

— Čini mi se da niam sposoban za to — požali se Frank.

— Koješta — ukori ga odmah Luther. — Treba samo da odrediš dom. Imamo dovoljno boca i vremena. Jedino ti to možeš učiniti, pa nastavi.

Frank duboko udahne i baci drugu bocu. Poletjela je u lijepom luku i našla se nad kolima. Luther je razbije pušćanim metkom, pa je natopila petrolejom sijeno. Razbojnici uzvrate psovka i mecima.

— Bacaj što brže možeš — naredi Luther. Uzbudeni ga mladić odmah posluša. Kako je bacao bocu za bocom, tako je osjećao sve veće samopouzdanje. Katherina i Emily su užurbano punile boce, a Luther je jednomjerno povlačio puščani zatvarač. Uskoro su cijela kola bila polivena smrdljivom tekućinom. — Čekaj — reče napokon Luther. — Mislim da je dovoljno.

Uzme petrolejku, provjeri da li gori kako treba i tada je baci na kola. Tek što je zazvečalo razbijeno staklo, plane vatra i munjevito se proširi. Razbojnici su, izbezumljeno vičući, skakali s kola i valjali se po tlu ne bi li ugasili zapaljenu odjeću i kosu. Konji se počеше povlačiti pred plamenim jezicima što su im pucketali nedalako od gubice, pa su se zapaljena kola udaljavala od kuće.

— Mislim da si nam spasio život, Frank — reče Luther i položi mladiću ruku na rame. — Vrlo sam ti zahvalan.

— Ma, svatko bi se sjetio petroleja — reče skromno Frank dok ga je čvrsto grlila Emily. — Ti si shvatio kako ga treba upotrijebiti, a to je bitno.

— Ne, bitno je što si se sjetio petroleja, Frank, i otvorio nam oči. Poslije se lako moglo smisliti kako da se on upotrijebi. — Luther oprezno izviri s mladićem kroz prozor kako bi bolje vidio opečene ljude što su se, pomažući jedan drugom, povlačili.

U tom se času oglase opet puške iza staje. Frank zatetura natrag i iznenada se uhvati za rame. Na licu mu se odrazi više iznenađenje nego bol.

— Ranjen sam! — izusti on začuđeno.

Luther zgrabi pušku dok su Katherina i Emily vodile Franka u pri-

zemlje kako bi mu previle ranu. Prije nego što je mogao otvoriti vatru, začuje snažan prasak s brežuljka. Veselo se nakesi, zapucavši na protivnika koji su usplahireno tražili zaklon pred novim neprijateljem.

Stigao je Jester sa svojom šarpovkom. Budući da je imala veći dom met nego uobičajene puške, razbojnici su shvatili da ih lako mogu dohvatiti njezini meci. Više nisu bili raspoloženi za borbu, penjali su se na konje i bježali. A ranjenici su se predali.

*

Dok je isprezao konje iz kola što su se još dimila, Luther je razmišljao o onome što su mu ispričali zarobljenici. Kazali su da je, upravo kad su se pripremali za napad, dojahao iz grada telegrafist i povjerljivo popričao sa Stilesom i šerifom. Obećavši svojim ljudima posebnu nagradu ako pobiju Luthera i ostale, njih dvojica su odjahali s telegrafistom u grad. Donekle je i zbog toga bio napad prilično mlitav; nedostajale su vode.

Kad je postalo sasvim očito da se bitka završila Will je odjahao u grad po liječnika. Katherina je smjestila ranjenike na verandu i, uz Emilynu pomoć, njegovala ih koliko je mogla. Uskoro su se pojavili farmeri sa svojim ženama, prigovarajući zato što ih nitko nije pozvao u pomoć.

— Bankar je propao — reče Jester. — Guverner šalje ovamo svog najsposobnijeg čovjeka da sredi prilike. — Uživao je vidjevši da se oko njega sve više okupljaju farmeri i znatiželjno ga slušaju. Otišao sam najprije k Jayu Kingu, Lutheru, kao što si mi napomenuo u pismu. Pokazao sam mu pismo, a kad je vidio o kojim je imenima riječ, odveo me odmah guverneru. Naime, guverner i Frankov otac išli su zajedno u školu. Dopisivali su se mjesecima o ovdašnjim nevoljama. Guverner je htio poslati policiju i pročešljati cijeli kraj. Kazao sam mu da

ćemo sami srediti stanje. Dovoljno je da pošalje nekog predstavnika vlasti koji će nas poduprijeti. Šalje Jaya Kinga. Doptovat će jutarnjim vlakom. Jahao sam cijelu noć da bih prisustvovao ovdje završnom okršaju.

— Will Karren je otišao po liječnika — obrati se farmerima Luther. Hoćete pripaziti na ranjenike? Moram dočekati Jaya i vidjeti što je sa Stilesom. — Dok je pomagao Katherineini da se popne na laka kola, reče Jesteru: — Ostani ovdje i otvori oči. Obračun se još nije završio. Stiles i Carr su obaviješteni o guvernerovoj intervenciji. Slutim da su pobjegli i odnijeli sa sobom sve što je vrijedno.

XX

— Mislim da bi trebalo, Katherine, da prepustimo vlastima sredi vanje računa sa Stilesom i Carrom — reče Luther, sjedeći s njom i pročelavim Jayem Kingom u blagovonici Karrenova hotela.

— Luther ima pravo, gospodice Stone — složi se Jay King. — Pregledao sam većinu isprava u banci i tvrdim da će vaš nećak dobiti svu svoju imovinu. Treba da se vi i Luther posvetite malo sebi.

— Zovite me, molim vas, imenom — odvrati Katherine. — Imajući na umu ono što mi je Luther ispričao o vama, smatram vas već prijateljem. — Uozbilji se. — Ipak, ne mogu se smiriti dok sve ne pripadne Franku i dok krivci ne budu kažnjeni.

— Stiles i Carr su već daleko od ovog kraja. Obavijestio sam sve šerife u državi. Vjerujem da ćemo ih ubrzo ščepati.

— Vi to, zacijelo, znate najbolje. — Katherine pogleda Luthera. — Međutim, ostat ću u Singleshoeu dok se ne nađu iza rešetki. Stiles je vrlo lukav. Bojim se da vam ne pobjegne.

— Ma, čekaj malo, Katherine... — započne Luther.

— Teta Katherine... gospodine Northe!

Sve troje se okrenu prema vratima na kojima se pojavila djevojka. Odjeća joj je bila mokra i poderana kosa raščupana a prašnjivo lice uplakano.

– Što se dogodilo, Emily? – zapita Luther i naglo ustane.

– Uхватili su Franka! – zajeca djevojka.

– Tko ga je uhvatio – upita Katherina, hitro joj prišavši primi je za ruku i smjesti na stolicu.

– Stiles i šerif.

– Kako su ga mogli zarobiti Emily? – zapita Luther i natoči joj čašu vode. – Bili ste na farmi s Jesterom. – Iznenada se namrgodi. – Ako se zabrblijao i dopustio da se netko prišulja i ščepa Franka...

– Ne, nije Jester kriv. – Emily obriše poderanim rukavom lice i pokuša ovladati sobom. Frank i ja smo htjeli biti sami, pa smo posudili kola od jednog farmera. – Pogleda Katherinu dok je objašnjavala: – One sam se večeri ponijela vrlo ružno prema njemu, zatim je bio ranjen. Htjeli smo o koječemu pričati, a nismo to mogli dok je oko nas onoliko ljudi.

– Razumijemo, Emily – reče Katherina i potapše je po ruci. – Ispričaj nam što se zbilo.

– Mislili smo da više nema nika-kve opasnosti. Nije nam bilo ni na-kraj pameti da su se u blizini zadržali oni ljudi. Vozili smo se prema gradu i čavrljali.

– I mi smo ovdje mirno sjedili, smatrajući da su oni ljudi već daleko – napomene Luther i pročisti grlo.

– Primamio nas je šumarak kraj rječice, te smo se odlučili zaustaviti u njemu. Upravo smo silazili niz obalu, pričajući i držeći se za ruke, kad su se najednom stvorili pred nama. Očito su se skrivali u šumarku. Stiles, šerif i još trojica. Napravili su polukrug oko nas tako da smo mogli ići samo prema rijeci. Stiles se potpuno izmijenio, razjaren je i ima u sebi zgužvanu odjeću. Šerif je kazao da smo kao stvoreni

za taoce i da se nitko, ako nas povedu sa sobom, neće usuditi poduzeti ništa. Sjahao je i posegnuo za mnom, ali me tada Frank gurnuo prema rijeci i rekao mi neka bježim, zatim se potukao s njima kako bi mi olakšao bijeg. Bio je vrlo hrabar! – Poteku joj suze; te ih je brisala mokrom haljinom. – Pala sam u vodu no čula sam Franka kako mi više neka bježim, pa sam se digla i utrčala među drveće. Vjerojatno su zaključili da im je Frank dovoljan kao talac, jer me nisu ni pokušali slijediti. Podigli su ga na konja i odjahali s njim. Budući da su ostavili kola, dovezla sam se njima u grad.

U tom trenu uleti u blagavaonicu Jester i zastane kao ukopan kad je ugledao Emily.

– Nasreću, barem tebi nije ništa!

– uzvikne. – Otelu su Franka, Lutheru.

– Nisi im smio dopustiti da krenu sami u grad – prigovori Luther, pošto mu je najprije prepričao Emilyne riječi.

– Lijepo sam ti rekao da pripaziš na njih.

– Sada nije pravi trenutak za to Lutheru – umiješa se King. – Nije mogao, baš kao ni mi, znati da je Stiles još tu. – Obrati se djevojci: – Jeste li prepoznali bilo koga osim Carra i Stilesa?

– Samo onog čovjeka u crvenoj košulji kojeg je North uhvatio na brežuljku. Ostalu sam dvojicu vidjela prvi put.

Pratio sam neko vrijeme njihov trag – reče Jester. – Frank im se muški odupro, zatim su ga odveli u krševit kraj na zapadu gdje sam im izgubio tragove na tvrdom tlu.

– Možda Stiles ima ondje neka-kvo skrovište za nuždu – prozbori zamišljeno Luther i pogleda Katherinu. – Da li bi njegova žena mogla znati gdje je to skrovište?

– Zar bi ga htjela odati? – upita King.

– Odat će ga – odgovori odlučno Katherina.

– Zašto me ne ostavite na miru?
– prigovori Matilda Stiles i pogleda ih. – Ja nemam nikakve veze s tim. Vjerujte mi, nisam znala što radi Benton.

Oči su joj bile uznemirene i ne prirodno raširene. I glas joj je bio čudan. Kad su joj se približili povukla se u kut.

– Zanima nas – progovori Luther – da li vaš muž ima nekakvo skrovište u onom stjenovitom kraju s druge strane Westonova posjeda.

– Ne znam – promrmlja Matilda. – Ne znam ništa o tom. Iznenada uhvati Katherinu za ruku. – Ti me se sjećaš još iz onog doba kad smo bile djevojčice, Kate. Što će ljudi reći?

– Možeš nam pomoći, Matilda. – Katherina oslobodi ruku. – Kaži Lutheru ima li tvoj muž neku kolibu ili ranč zapadno odavde.

– Ne znam ništa o tom – vrisne Stilesova žena. – Ostavite me na miru! Sve je bilo u najboljem redu, a onda je ta budala učinila ovo. Zar nije shvatio da će nam ukaljati ime?

– Dovraga – progunda Jester – ženska će poludjeti!

Emily je za to vrijeme otišla na prvi kat i presvukla se. Sada se vrati vodeći May za ruku. Matilda se naglo uspravi spazivši kćerku.

– Ne dopustite joj da me vidi ovakvu – reče. – Ne smije doznati što se dogodilo.

May joj pritrči i zagrli je oko struka.

– Ne plači, mama. Sve će biti dobro. – Djevojčica pogleda ljude oko sebe. – Ne smijete joj učiniti ništa nažao. Ona je moja mama!

– Želiš da May pohada školu „Lovorike“ nije li tako, Matilda? – progovori tiho Katherina i nježno zagrli prijateljicu iz djetinjstva. Matilda nijemo kimne. – Ako nam odaš kamo ti je otišao muž, obećavam ti da će se May školovati ondje i da ćemo se brinuti o njoj.

– Može živjeti kod mene, gospođo Stiles – reče Emily. Matilda vidljivo pokušava ovladati sobom.

– Spominjao je neku kolibicu u klanecu – izusti napokon.

XXI

Ležeći potrbuške na rubu klanca, Luther i Jester su oprezno gledali kolibu daleko dolje. Riječ je bila o slijepom klanecu. Promatrajući kolibu tridesetak metara ispod sebe, morali su priznati da se Stiles i Carr mogu vrlo lako braniti. Uski se klanac pružao od kolibe ravno na istok gotovo dvjesto metara bez ikakva kamena i grma iza kojih bi se mogao skloniti netko tko bi se htio približiti. A bokovi klanca bija-hu okomiti.

– Proveo sam ja nekad ovdje tjedan dana kod starog Armina Doppsa – počne pričati Jester dok su još gledali kolibu, obasjanu mjesecom. – On je tu proživio deset godina. Kad god bi ubio nekog napadača, odrezao bi mu glavu i metnuo je na rub krova tako da su oči gledale niz klanac. Vjeruj mi, kad sam prvi put došao ovamo, naježio sam se vidjevši sve te prazne očne duplje što su zurile u mene. Stvorio je ovdje pravu tvrđavu. Indijansko pleme, Juta godinama su nastojali dočepati ga se, ali uzalud. Najbolje bi bilo da ti ispričam cijelu tu priču.

– Obojica se dignu i pridruže dvojici farmera što su ih dopratili do planinskog vrhunca. Tri su farmera stražarila na ulazu u klanac kako banda ne bi mogla pobjeći iz njega.

– Stari Armin nije bio baš družljiv – nastavi pričati Jester dok je punio starinsku lulu – no proveo sam poprilično vremena s njim. Jedne zime se sprijateljio sa skupinom Juta koji su mu omogućili da preživi hladnoću. Potom je zbog neke gluposti ubio vračeva sina i izazvao gnjev cijelog plemena. Zakleli su se da će mu se osvetiti. Bježao je pred njima na istok dok nije naišao na ovaj klanac. Iza kolibe je malen izvor, pa nekako vjerujem da je nje-

gov konj, nanjušivši vodu, pronašao klanac, a ne on. Uglavnom, uspio se oduprijeti Indijancima i zatim počeo od kamenja graditi zidove kućice. Sprijeda su tri proreza, izvana široka samo deset centimetara, no s unutrašnje se strane šire tako da se na puščani nišan može uhvatiti bilo koje mjesto u klanu. Otraga su vrata, široka samo trideset centimetara. Jedino drvo koje je upotrijebio za gradnju jesu grede kojima je podupro krov. Mjesecima je tražio i dovlačio teške ploče škrljeva za taj krov kako bi on bio čvrst i ne bi se mogao zapaliti. Dakle, Lutheru, otpada tvoja zamisao da bacimo zapaljene baklje na krov i tako istjeramo protivnike iz zaklona.

— Kako su ga Indijanci naposljetku šćepali?

— Nisu ga šćepali. Dugo su pokušavali, no kad je poredao na krovu niz njihovih lubanja, napokon su zaključili da je dosta. Istina, povremeno bi se još navratili ovamo, nadajući se da će ga zateći negdje vani gdje bi se mogli obračunati s njim.

— Dobro, što se dogodilo s njim?

— upita jedan farmer.

— Umro mu je stariji brat i, budući da nije imao protomaka, ostavio mu je cijeli imetak. Baš zbog toga sam ga i posjetio i proveo ovdje s njim tjedan dana. Donio sam mu vijest. Otpratio sam ga sa skupinom Arapahoa, s kojima sam se tada družio, sve do rijeke Republican i tek odande se usudio produžiti dalje sâm. Poslije nisam čuo više ništa o njemu.

— Da li bismo ih opsadom mogli natjerati da se predaju? — zapita Luther nakon duge šutnje.

— Ne bismo, ako imaju zaliha. Stari Armin je sagradio kućicu tako da joj je stražnja strana tik kraj izvora. Marljivo kopajući, stvorio je u stražnjoj stijeni pravu pećinu koja mu je služila kao spremište i posljednje utočište. Juti su ga ponekad opsjedali po pet-šest mjeseci.

— Ipak mislim da je krov slaba točka — promrmlja Luther. Polako obide kamenu gromadu na koju se naslanjao ledima Jester. — Ezra — progovori tada — sidi do konja te nam donesi sve konopce, lopatu i sjekiru. Dovedi sa sobom sve osim Wata. Neka on ostane stražariti na ulazu u klanac.

— Što ti je na pameti, Lutheru? — zapita Jester kad je Ezra otišao.

— Bacit ćemo ovu gromadu na krov kućice i probiti ga.

— Mogao bi stradati i Frank.

— Najprije ću se spustiti i provjeriti gdje je on — odvrati Luther te povede Jestera i drugog farmera prema drveću. — Bit će nam potrebne čvrste motke.

Morali su kopati dva sata oko gromade, široke metar i pol, da bi je izvadili iz njezine jame i dokotrljali do ruba klanca i postavili baš iznad kućice. Ugurali su pod nju čvrsto dugačko drvo kojim će je dvojica ljudi, kad napregnu mišice, moći baciti preko ruba.

Tad Luther poveže zajedno nekoliko konopaca, sveže jedan kraj sebi oko struka, a drugi za sedlo najjačeg konja.

— Kad se spustim na krov — reče — vratite se svi, osim Ezre i Carla, prema ulazu u klanac. Dat ću znak Jesteru kad treba baciti gromadu. Imat će baklju, pa ćete je vidjeti. Budite strpljivi. Moglo bi to potrajati prilično dugo.

Čvrsto se držeći za konopac, polako se spuštao. Kad je dodirnuo nogama kameni krov, odveže uže, trzne ga dvaput kao znak onima gore, te konopac brzo nestane uvis.

Krov malo popusti pod njegovom težinom, pa se, uplašivši se da je napukla jedna greda, povukao do ruba gdje su debeli kameni zidovi lako mogli podnijeti njegovu težinu. Hodajući iznad zida, dode do prednje strane i nade se baš nad jednom od puškarnica. Kad se nagnuo naprijed, opazio je unutra mutno svjetlo.

Izdavanja za vaš odmor!

**VJESNIKOVA
PRESS
AGENCIJA**

EROTIKA jedanput mjesečno

EROTSKI ROMAN svakih 14 dana

EROTIKA EXTRA izlazi povremeno

EROTIKA HUMOR izlazi dvomjesečno

TOP svaki tjedan

LASO svaki tjedan

LASO SPECIJAL izlazi povremeno

TRAG svakog 13. u mjesecu

SIRIUS izlazi dvomjesečno

SUPER STRIP svaki mjesec

MAXI SUPERSTRIP izlazi povremeno

TOM I JERRY svaki mjesec

— Nema razloga da ga držimo u pećini — govorio je Henry Carr. — Ne može ništa dok je svezan, a unutra je hladno. Mogao bi dobiti upalu pluća.

Odostraga mu odgovori mukli glas. Premda nije mogao razabrati riječi, Luther zaključio da to govori Stiles.

— Ne — odvrati šerif — mislim da je takva opasnost vrlo malena. Ne mogu se toliko približiti da bi podmetnuli dinamit. Stijene su u klancu gotovo okomite. Uostalom, nestat ćemo odavde čim zađe mjesec. Namjeravam živjeti dugo i sretno u Kanadi i nitko me neće spriječiti.

Luther se povuče i pričekao, dajući vremena Jesteru i ostalima da se vrate do ulaza u klanac. Kad je zaključio da bi već morali biti ondje, vratio se do prednje strane krova i zapali šibicom papir što ga je donio sa sobom. Gotovo odmah mahne zapaljena luč na ulazu klanca. Jedan od ljudi ispod njega u kućici promrlja nešto i opali prema baklji.

Luther izvuče revolver i otrči prema stražnjoj strani krova, te se prikljubi uz stijenu. Nije se moglo predividjeti gdje će pasti gromada.

Začuje se snažan trijesak kad je kamena gromada pala na krov tik kraj prednjeg zida i probila se kroz njega. Survavši se unutra, odbila se i uništavala pokućstvo dok su razbojnici zaprepasteno vikali i pokušavali je izbjeći.

Luther otpuže do rupe na krovu i zaviri kroz nju. Prostorija je bila ispunjena prašinom i još su se urušavali dijelovi krova. Čuo je protivnike kako kašljucaju. Ispod njega je pod bio prazan, gromada se napokon zaustavila kraj suprotnog zida. Provukavši se kroz rupu, skoči unutra i hitro se povuče u mrak kraj stražnjeg zida, što dalje od mjesečine. Uzvitlana je prašina bila još tako gusta da se štopšta nije moglo razabrati. Blizu gromade ležao je jedan čovjek i jaukao. Luther nije mogao vidjeti nikoga drugog.

— Neka netko stražari vani — dovikne Carr. — Mogao bi se North došuljati dok se još nismo snašli.

Između Luthera i puškarnice nađe se neka sjenka. Revolveraš odmah opali prema njoj i brzo se povuče ustranu.

— Već je netko od njih unutra! — vikne prestrašeno jedan razbojnik i opali iz pravca vrata.

Luther okine na tu stranu i korakne ulijevo. Čizma mu zapne o čovjeka na podu, koji ga zgrabi za nogu i povuče na koljena. Luther nasumce udari prema njegovoj glavi. Kad je zamahnuo nekoliko puta, razbojnik ga napokon pusti.

Pužući po podu, stigne do kamenog zida koji je bio upadljivo hladan. Vjerojato su s druge strane tog zida pećina i izvor, pomisli. Uskoro napipa debela drvena vrata, učvršćena prečkom. Dok ju je dizao, zastrugala je, te prasne hitac s druge strane prostorije.

Bacio je tešku prečku prema plamičku iz cijevi, a u istom su se trenu otvorila vrata i na njima se pojavio dobro mu poznat lik.

— Na zemlju, Jesteru! — vikne on, i starac se smjesta baci na tlo kad su s dviju strana u sobi bljesnuli plamićci.

Uto opali izvana revolver kroz puškarnicu i krikne razbojnik kraj gromade. Luther ispali tri hica na drugog protivnika i sruši ga. Započne kratka i žestoka pucnjava, a onda nastane zatišje.

Pažljivo puneći revolver u tami, Luther se iznenadeno trgne kad mu je nečija ruka dotaknula nogu.

— Jesi li to ti, Lutheru? — prošapće Jester.

— Jesam. Izidi i pokušaj zasvijetliti unutra.

Uskoro se pred jednom puškarnicom pojavi fenjer i mutno osvijetli prostoriju.

— Predajte se — dovikne Jester. — Ne možete se izvući.

Samo jedan član bande stajao je još na nogama: Henry Carr. Osvr-

nuvši se oko sebe, on obehtrabreno
slegne ramenima i baci revolver.

– Gotovo je. Ne pucajte – zamo-
li.

Luther se uspravi i krene prema
njemu. U tom se trenutku odškrinu
druga vrata na stražnjem zidu i
uperi mu se u leđa revolverska ci-
jev.

Tad se vrata otvore šire i utetura
u glavnu prostoriju Frank, svezanih
ruku i nogu, gurnuvši Stilesov re-
volver u stranu baš kad je bankar
povlačio okidač. Metak za dlaku
promaši Luthera i zazuji dok se od-
bijao od zidova.

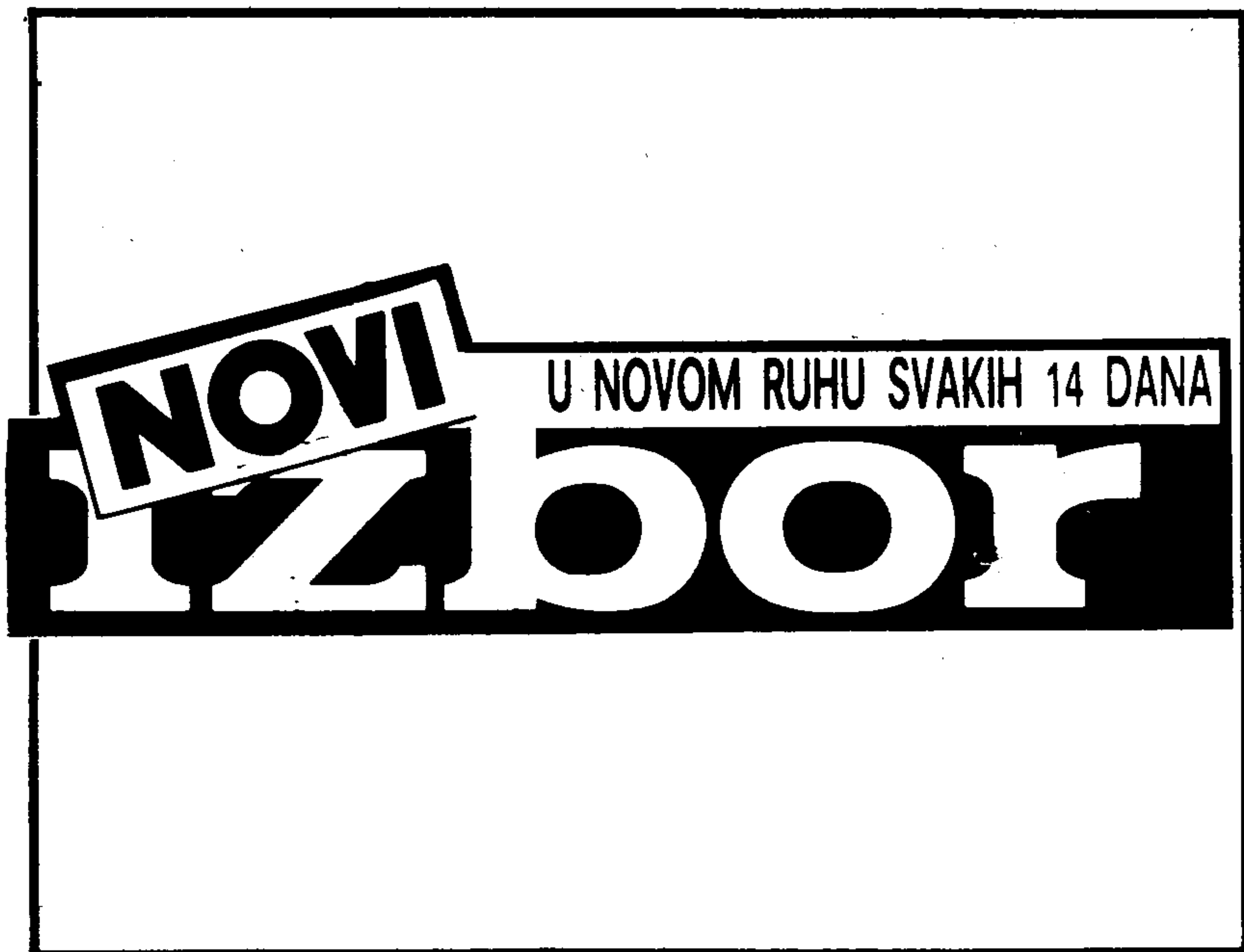
Vrata se zalupe iza Franka i čuli
su kako ih Stiles učvršćuje s druge
strane prečkom. Bila su debela oko
pet centimetara i nisu se mogla
razvaliti.

Luther oslobodi Franka i izvede
ga van dok su Jester i dvojica far-
mera vezali šerifa i njegove ljude.
Razbojnik u crvenoj košulji ležao je
mrtav na podu, noge mu je prignje-
čila gromada, a glavu mu je rasje-
kao revolverskim drškom Luther
dok ga se nastojao osloboditi u
mraku. U kutu iza velikog kamena
ležao je čovjek kojega Luther nije
još nikada vidio, pogoden nekoliko
puta.

Stojeći vani i bojeći se da bi se
krov mogao svaki čas urušiti, Jester,
Frank i Luther su razmišljali o situ-
aciji.

– Mogli bismo zakrčiti vrata i
pustiti ga neka crkne unutra –
predloži stari Jester.

– Ne, treba da mu se sudi – reče
Luther. – Postoji li bilo kakav dru-
gi izlaz odande? – zapita Franka.

— Koliko sam vidio, ne postoji.
Sva trojica se okrenuše jer su se, najednom, pojavila iza okuke u klancu kola. Na njima je sjedio Jay King s Katherinom i Matildom Stiles.

Katherina je grozničavo tražila pogledom Luthera među okupljenim ljudima i odahnula je kad ga je spazila. Sišavši s kola, čvrsto zagrlila Franka.

— Jesi li neozlijeđen? — upita ga zabrinuto.

— Jesam. Gdje je Emily?

— Ostala je s May u Singleshoeu.

— Zar je Stiles pobjegao? — zapita Jay King.

— Zatvorio se u pećinu iza kolibe — odgovori Luther. — Nismo još smislili kako da se probijemo do njega.

— Kad ste već otišli, sjetio sam se Doppsa i njegove kućice — reče King — no nisam vjerovao da ćete uspjeti ući u nju. Vidim da sam te potcijenio, Lutheru. — Pokaže na ženu koja je ukočeno stajala kraj kola. — Gospoda Stiles je voljna nagovoriti muža da se preda.

— Ako ga navede da izide iz pećine, znatno će nam olakšati posao.

King pride Matildi i za tren poprča tiho s njom. Odriješito je kimnula nekoliko puta i potom je krenula prema debelim vratima, zavukavši desnu ruku duboko u džep suknje.

— Bentone, to sam ja — dovikne kad je pokucala lijevom rukom. — Matilda. Pusti me unutra. Htjela bih razgovarati s tobom — Čuli su njegov vrlo tihi odgovor. Ona se osvrne. — Daleko su od vrata, Bentone. Pusti me unutra. Nitko neće ništa pokušati.

Zastruže prečka, vrata se odškriču i ona šmugnu unutra. Uskoro se začuje njezin vrištavi glas. Nisu se mogle razumjeti riječi:

A onda progovori vrlo glasno Stiles. Panično.

— Bože moj! — vikne. — Matilda! Nemoj!

Odjekne hitac, i, poslije duge tišine, još jedan.

Vrata se polako otvore. Pojavi se Matilda, držeći u ruci revolver koji se još dimio. Potraži pogledom Katherinu.

— Svakako mi pošalji May u školu »Lovorike«. Obećavaš mi to? — prozbori. Nesposobna da bilo što kaže, Katherina samo kimne. Tada Matilda uperi revolver u glavu. — Nije mi smio ukaljati ime.

Povuče okidač.

XXII

Strojovoda je obilazio lokomotivu i provjerovao je li spremna za nastavak putovanja na istok.

Stojeći na peronu, Katherina čvrsto zagrlila May Stiles i zamoli konduktera neka je odvede u vagon kako bi se odrasli mogli oprostiti.

Emily su se ovlažile oči, a Frank se nastojao vladati nehajno i odraslo. Opušteno su se držali samo Katherina i Luther.

— Napisat ću tvojoj majci pismo o May i njenim roditeljima — reče Katherina djevojci: — Neka se Elizabeth brine o njoj. Ti i Frank ste zaslužili da u brak udete bez ikakva opterećenja.

— Neće biti nikakvih problema, teta Katherina — odvrati Emily. — May će u našoj kući odrasti okružena ljubavlju. Ipak, nije mi jasno zašto se njena majka ubila.

— Vjerojatno se zaprepastila vidjevši da pada u vodu sve ono za što se borila — reče Luther. — Nije mogla podnijeti pomisao da će joj muž dospjeti u zatvor. Smatrala je da na May, kad odraste, neće pasti nikakva krivnja ako joj se više nitko ne bude sjećao roditelja.

— Da, mislim da je tako — složi se Katherina. — Živjela je za kćer. Htjela je da May postigne ono što se njoj izjalovilo. Kad je otkrila istinu o mužu, izgubila je životni cilj.

Dok se Katherina opraštala s Emily, Luther povede Franka ustranu.

TOP

TJEDNIK
ODABRANIH
PRILOGA

– Znam da si ovdje posumnjao u sebe – reče mu. – Pitao si se jesi li dorastao ovakvu životu. Mislim da su sada nestala te dvojbe. Borio si se za Emily i spasio mi život. Dokazao si da si hrabar. Možeš mi se u svako doba pridružiti. Čvrsto se rukovao s njim. – Drago mi je što sam te upoznao, Frank.

Uto ih kondukret upozori da će vlak uskoro krenuti.

Frank pomogne Emily da se popne u vagon, zatim još jedanput zagrlji čvrsto tetku.

– Što namjeravaš kad završiš ovdje poslove? – upita je.

Ona pogleda letimice Luthera, koji je stajao sa strane i smiješio se.

– Namjeravam se kupati u jezeru – odgovori.

K R A J

U pripremi:
Sam Gort
Povratak Jeda Gunna

PRETPLATA U SFRJ: Sve informacije o pretplati u tu-
zemstvu na telefon 041/341-277

Uplate se šalju na žiro račun NIŠPRO VJESNIK ZA-
GREB, 30101-833-2052 sa naznakom »za pretplatu na list
LASO«. U slučaju poskupljenja lista u toku pretplatnog
perioda pretplatniku se priznaje stara cijena do isteka
pretplate:

Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DEM 33,00,
ATS 234,00, SHF 27,00, HLG 37,00, SEK 116,00, FRF 109,00,
USD 17,00, (avionom USD 20,20), CAD 24,00 (avionom
CAD 28,30), Australia AUD 12,00, (avionom AUD 15,00).
Uplata na devizni račun 30101-620-16-25731-3296911 kod
Udružene banke Hrvatske, Zagrebačka banka, Zagreb
(za »Laso«, izdanje OOUR-a IRI).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marke-
ting, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 1/1 4,000.000 d, c/b stranica 1/1
3,000.000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Re-
publičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku
kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 16. XI. 1973.

Rukopisi se ne vraćaju.

LASO idućeg petka

